CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · juliol-agost 2017 · núm. 194 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

Ensorrem fronteres

Fotografia de portada: Tono Carbajo -- Fotomovimiento

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

La lluita i les vagues funcionen

Des de l'inici de la "crisi econòmica" del 2008 hem assistit a la combinació entre una brutal manipulació mediàtica antisindical i una política d'esclafament de les lluites de resistència a les retallades. Per tal de dur-les a terme, ha calgut construir un fals imaginari entre la població per tal de garantir el seu sotmetiment: Les vagues no serveixen.

I és en l'esforç des del Poder per crear aquest imaginari que queda clara la seva falsedat: no manipules el que no t'importa. Mica en mica, però, les tornes han anat canviant i cada cop anem sentint més aquesta frase en un sentit irònic, amb cada avenç i recuperació de drets assolida amb una vaga. A la logística de Coca-Cola de Martorelles, a la principal crista-llera de l'auto, Saint Gobain, a la neteja de la ciutat de la justícia, al conflicte de l'estiba, a la vaga a El Periódico, a la recollida de brossa de Madrid i un llarg etcètera de casos. Ara en podem afegir un de nou: la vaga dels treballadors/es del Metro de Barcelona.

Han calgut 27 jornades de vaga per fer entrar en raó a un Ajuntament de Barcelona que, en teoria, hauria d'haver estat receptiu des d'un principi a les reivindicacions ara assolides en gran mesura en nou conveni col·lectiu. La proposta d'acord, malgrat els dubtes expressats per una part dels assistents, ha sigut validat per l'assemblea general de treballadores:

- **Fi de la congelació salarial**
- **Compromís de no renovació de contractes privatitzats a vies i catenàries, internalització en 46 nous llocs de treball.**
- **Incorporació de centenars de treballadors/es a temps complert.**
- **Compromís de no afectació en el volum de la plantilla per la implantació de la T-Mobilitat, incorporant literalment la clàusula de la plataforma reivindicativa.**
- **Protecció per les embarassades podent canviar lloc de treball. Protecció davant incapacitat en lloc de treball.**
- **Compromís de no fer servir la Reforma Laboral.**
- **Millora en el servei d'atenció a l'usuari per millora de la contractació, a temps complert.**
- **Reducció de la jornada màxima anual en 8 hores.**

S'han aconseguit aquests avenços passant a l'ofensiva, amb una combinació dels valors que defensem des de la CGT: fermesa, perseverància i assemblea. La forta implantació del sindicat a Metro, la unió de la plantilla en aquesta lluita i la solidaritat social de tants col·lectius ha permès doblegar la línia de bloqueig polític que hi havia des del consistori. I diem bloqueig polític perquè no hi havia cap altra raó al darrera, com ha quedat palès un cop es va substituir la persona de l'empresa referent d'aquesta forma d'actuar en el procés de negociació.

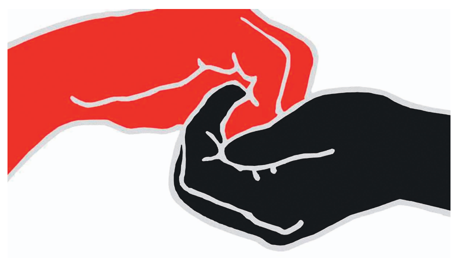
Caldrà que les persones portantveus d'això que anomenaven "la nova política" repensin quina forma de relació volen tenir amb el sindicalisme combatiu. No serem mai controlats per ningú, vingui d'on vingui. Aquesta organització pren nota de les criminalitzacions a les obreres, les manipulacions, els silencis còmplices, l'ús d'institucions com la sindicatura de greuges i de tothom que va posar el seu granet de sorra en contra de la vaga. No oblidem el mal realitzat a la classe treballadora i la seva principal eina de lluita.

Fem una crida a tota la classe treballadora, a tu: **I tant que es pot guanyar! I tant que es pot fer retrocedir a les patronals! El primer pas és trencar el bloqueig mental, el segon organitzar-te en un sindicat que lluiti.** I ajudar en tot conflicte, la clau de la nostra força.

Hi ha altres conflictes en marxa doncs, com ja vam indicar, passem a l'ofensiva allà on podem.

No ens queda altra i, a més, lluitar afegeix un petit detall: Funciona.

Visca la lluita de la classe treballadora!

"Amb la meva mort, em guanyo a mi mateix" Joan Peiró, vidrier, anarcosindicalista i cooperativista

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS
• Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
• Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
• Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
• Federació de Sanitat
• Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
• Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya

Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat

Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.

Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.

Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)

Tirada: 13.000 exemplars.

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

Tema del mes

Metro i socialdemocràcia Low Cost a Barcelona

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Segons els seus principis originaris, es podria definir la socialdemocràcia com la millora de les condicions de les persones mitjançant la reforma legal dintre del mateix sistema capitalista i sense posar-ho en qüestió. Aquesta proposta política, com es pot intuir, és molt útil pel capital doncs en moments de perill revolucionari pot funcionar com a botó del 'poli bo', assimilant els corrents de protesta i desactivant-los. D'altra banda, consolida un sostre infranquejable que garanteix l'ordre social, tot i que l'oligarquia haurà de pagar un cert peatge com a contraprestació. Com a 'poli dolent' tenim l'increment de la repressió, l'autoritarisme i el feixisme per a contenir els contextes rupturistes.

La via socialdemòcrata és dels inicis, evidenciat al primer terç del segle passat, antagonista d'aquests corrents i no dubta en reprimir-los durament quan controla els ressorts del poder institucional del sistema, com va fer l'SPD durant la revolució proletària alemanya del 1919. Ara bé la peça principal continua essent la gestió de l'ús de la força obrera com a element de negociació i vehiculació dintre de les democràcies occidentals, per així guanyar espais de redistribució i certa 'justícia social'. En alguns països, el paradigma d'aquesta dinàmica va prendre el nom d'estat del benestar.

Però sempre, sempre, aquestes cessions per part del poder real havien estat intrínsecament lligades a combatre la coacció i perill que suposaven aquells que posaven en qüestió tot el taulell. Arriba un punt en que aquest equilibri es desmunta quan el perill revolucionari s'esmuny, entre altres motius com a conseqüència de l'èxit de la penetració de les idees individualistes a la societat i també per l'absoluta implicació socialdemòcrata en una economia neoliberal que impedeix per si mateixa qualsevol projecte redistributiu posterior. És el moment en que aquesta proposta política entra en crisi, al demostrar-se inútil i sent visibilitzada per la població com el propi sistema mateix.

Sorgeixen nous moviments que prometen una espècie de retorn a 'la reforma que s'atreveix', aprofitant cert malestar popular i, en el cas de l'estat espanyol, l'embranzida d'energia que va produir el 15-M. I com ha anat la prova del 9 que suposa començar a tocar poder?

Expliquen que durant la segona fase del New Deal a Estats Units hi va haver una reunió entre el president Roosevelt i els principals sindicats del país. Allà, Roosevelt va presentar una sèrie de mesures en matèria de drets civils, enfortiment del poder dels sindicats, drets laborals i socials. En principi els interlocutors estaven d'acord, però el president es va acomiadar amb aquesta frase: "Sortiu allà fora i obligueu-me a fer-ho". La resposta van ser 4470 vagues amb una mitjana de duració de 20 dies el 1937.

Aquella escena representava el mecanisme socialdemòcrata en tot el seu esplendor: Per a generar un moviment de reformes, necessitem un poder obrer que justifiqui el peatge per a poder controlar-ho. I aquí podríem analitzar com és que els sindicats van acceptar el joc, però aquesta és una altra història.

Apropem el context i parlem de la Barcelona actual, on els autodenominats fills i filles del 15M han accedit al poder, els de la nova política, els amics dels okupes, els del triomf de la tecnopolítica anunciada per certs gurús...va, per entendre'ns, una socialdemocràcia 2.0. I la qüestió és si els que es van vendre com a motor del canvi actuarien amb una mirada propera a una sèrie de reformes arrelades en la força al carrer com a argument (el màxim que es pot obtenir d'una institució) o estaríem davant de més del mateix.

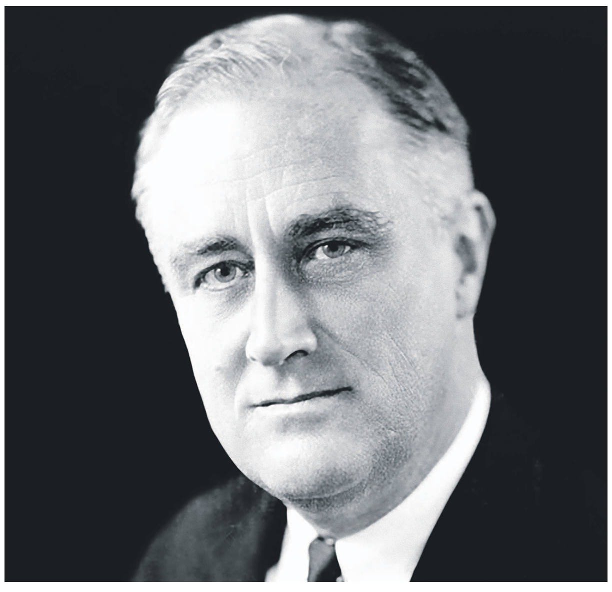
Hola, bon dia, som la classe obrera.

No comencem bé. Només arribar a l'ajuntament s'oculta als vaguistes de Movistar que a pocs dies es presentava la continuïtat del MWC a Barcelona, just en el moment en que aquests abandonen l'ocupació de la seu central. Ai! El pragmatisme del poder! Uns mesos després, vist que diverses negociacions a empreses públiques no avancen, comencen vagues obreres per a reivindicar punts prou bàsics per un govern socialdemòcrata.

Malauradament, l'ajuntament s'ho pren com un pols que han de vèncer, "els treballadors han vist un filó en el nou govern" i es realitza una política de continuïtat respecte la llavor del conflicte que van plantar governs municipals anteriors. Amb un Bus en vaga, les negociacions es realitzen únicament amb les forces sindicals properes a direcció, CCOO, UGT i SIT, que veuen com perden dos preacords en votació d'assemblees. La solució trobada va ser expeditiva: Es signa el conveni sense votació de la plantilla.

Arriben les vagues de metro que, com va comentar una persona propera a alcaldia, "ens envieu els boines verdes del sindicalisme". Amb aquesta paranoia s'entra en una espiral de despropòsits criminalitzadors propis de qualsevol dreta neoliberal, fent servir els mitjans de comunicació: "La vaga és un xantatge i no es pot negociar si no es retira", es publiquen sous manipulats que inclouen plusos per treball nocturn, festiu o festiu especial per a induir a confusió, es projecta la imatge de treballadors privilegiats, es pressiona fortament a la Generalitat per a incrementar els serveis mínims i un llarg etcètera on la "comunista" Mercedes Vidal fa de parallamps del nucli de confiança de l'Ajuntament. La negociació queda en mans del directiu ultraliberal posat pel govern Trias, Marc Grau.

Cal dir que aquests atacs van fer molt de mal en la primera fase de vagues, degut al carisma d'Ada Colau dins la classe treballadora. L'objectiu estratègic era molt senzill: guanyar per esclafament del sindicalisme combatiu com a exemple per altres conflictes. Podríem dir que en aquesta nova fase de vagues iniciada l'Abril, és ja una tàctica morta i amortitzada

Les reivindicacions de la plantilla molt senzilles:

1-Que les embarassades treballin en llocs protegits
2-Fi de la congelació salarial (6 anys així).
3-Que es compleixi el programa electoral de BEC: Feines estructurals com vies i catenàries es facin a l'empresa. No a torns precaris de temps parcial.

Tot això en un context on l'ajuntament, incomplint la llei mateixa, no publica els sous de directius endollats d'ICV, PSC o CDC, alguns d'aquests partits dins el seu propi equip de govern. Per fer-nos una idea del conflicte, en 18 anys es van realitzar únicament 10 vagues a Metro, excloent les generals, i en cada cas es va arribar a acords. Per demanar una aplicació molt ínfima d'un programa de mínims, són ja 24 jornades de vaga en només 18 mesos.

I se succeeixen els conflictes: socorristes de Barcelona per una adjudicació sense tenir en compte què passava amb la plantilla, al Telefèric de TMB per una situació insostenible de precarietat, i ara treu el cap el Bicing de Barcelona i la privatització del nou tram del Tramvia a la Caixa.

En tots aquests casos, la CGT ha tingut una actuació protagònica prou visible, però erren el tret els integrants del búnker de confiança municipal. El vostre problema no és la CGT ni cap confabulació d'aquesta per a enderrocar no se sap què. El problema és que us assessoreu per càrrecs buròcrates de governs anteriors, escolteu directius neoliberals, interpreteu els conflictes laborals com guerres amb enemics i, potser, els àmbits acadèmics o de locals alternatius on molts s'han mogut no són el millor referent per a entendre a la classe obrera en moviment. Quants han militat a sindicats?

Malauradament, tenim una socialdemocràcia low cost a l'ajuntament de Barcelona, amb una capacitat molt limitada per mantenir una dinàmica basada en la feblesa política. Més encara quan té al davant una classe obrera forta. Quant trigaran a adonar-se'n?

Metro i socialdemocràcia Low Cost

Arbitratge a Metro: la poma enverinada

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

El procediment de l'arbitratge està regulat en diversos articles de l'estatut dels treballadors. Inicialment es va preveure per disputes de caire interpretatiu de clàusules de convenis col·lectius o altres tipologies interpretatives de doctrines o procediments, però sempre s'aplicava únicament si les parts hi estaven d'acord. D'ençà la reforma laboral del 2012, que va dinamitar la legislació de relacions laborals jugant a favor dels interessos de l'empresariat, la figura del laude o arbitratge cobra una especial relevància en altres tipus de supòsits i no precisament en termes positius per als i les treballadores.

Un dels principals atacs d'aquella reforma va ser l'eliminació de l'ultraactivitat de convenis. És a dir, la capacitat que drets existents no caduquessin quan finalitzava la seva vigència. Aquesta característica és imprescindible per salvaguardar els drets en moments en què la força sindical de mobilització en un determinat sector o empresa no és suficient per doblegar l'oponent empresarial. El canvi va generar una desproporció brutal: la patronal només havia de posar una mà sobre l'altra perquè passés el temps i els treballadors ho perdessin tot. Tot? No, quan això passava s'incorporà la figura de l'arbitratge com a darrera esperança: la patronal podia arrassar-ho tot, però es conformava magnànimament que un "àrbitre" salvés els mobles fins al següent atac.

La pretensió del Gobierno és ben clara: un cop s'ha reventat un sistema de resolució pacífica de conflictes amb garanties per als treballadors (la ultraactivitat), es substitueix per un altre sistema de resolució pacífica basat en el poder empresarial, on s'accepten les molles (l'arbitratge). Ambdós models cerquen limitar el conflicte obrer, però el segon és clarament negatiu i domesticador.

Ara bé, aquest protocol, basat en una falsa neutralitat parapetada en un desequilibri de poder, no s'aplica quan hi ha un conflicte desfermat: la vaga. És absurd en si mateix acceptar-ho. Les parts estan negociant per assolir un acord i la vaga és el mitjà perquè la part que no té el poder sobre els mitjans de producció, els i les treballadors, puguin anivellar la balança per assolir les seves reivindicacions, que només el col·lectiu valorarà si són suficients o no per a abandonar-la.

Hi ha vagues curtes, hi ha vagues desconvocades, hi ha vagues de diversos dies i hi ha vagues llargues. Una d'aquestes, per cert, de 44 dies, va aconseguir que avui tinguem una jornada de 40 hores setmanals a l'estat espanyol. Quin sentit té "l'arbitratge" quan la classe obrera està forta i pressiona amb insistència la patronal? Única i exclusivament acabar amb el conflicte i donar un cop de mà a la part que detenta el poder i està en dificultats.

Un "àrbitre" no és un jutge de línia en un camp de futbol que certifica si hi ha penal o no. Un àrbitre, en un moment de pressió de les treballadores, aturarà el partit abans que la pilota entri a la porteria de la patronal. Un àrbitre mai donarà la raó a les pretensions dels treballadors, sinó que les minorarà al màxim abans que guanyin.

El govern de la Generalitat ha proposat aquest arbitratge donant a les parts una setmana per decidir-se. Sorprenentment, i segur que no n'estaven informats abans…, la patronal de TMB ho ha acceptat en una hora, el que ens pot indicar a qui afavoreix aquesta petició.

I, recordem, les reivindicacions actuals de Metro són la no creació de nous torns precaris i que s'aturin les privatitzacions que està fent la direcció neoliberal. Privatització que compta amb el beneplàcit d'una nova política que ha dedicat massa temps a protegir directius i criminalitzar la vaga fins a ser identificats com a salvaguarda del mateix sistema oligàrquic que deien volien combatre. Potser amb flors de colors i molt de màrketing, però res més. Podien haver decidit posar-se al costat de la lluita obrera i fer seves les seves reclamacions, però van escollir jugar al billar del poder i els seus equilibris.

La CGT a Metro ha fet el que és: una eina honesta i valenta per la defensa dels drets de les treballadores i els serveis públics. Segur que seran atacats per no cedir al xantatge, segurament per les mateixes veus que porten mesos mentint i manipulant dades. En el fons, nosaltres seguim on sempre hem estat i alguns cada vegada estan més il·luminats amb el focus que assenyala als que amb la boca diuen una cosa i amb els fets una altra.

Mentides i antisindicalisme a la #VagaMetro

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

L'enfrontament que es viu a la lluita de Metro entre l'ajuntament "del canvi" i la plantilla ha passat per diverses fases durant aquest any i mig de conflicte obert, però hi ha hagut un tret en comú en tot aquest temps: l'ús intensiu d'una propaganda construïda amb mentides, mitges veritats i pensaments induïts amb la finalitat d'estigmatitzar els treballadors.

Els responsables polítics de l'Ajuntament saben que aquesta vaga no es pot aturar com van fer en d'altres empreses públiques, així que s'optar per, sense cap mena de rubor, fer el possible perquè la població faci la feina bruta del desgast obrer sense que els importi el dany que poden estar causant al propi concepte de vaga

Els portaveus més significats, Mercedes Vidal, Gerardo Pisarello i Ada Colau (fins que es va decidir treure-la de primera línia del conflicte per evitar que en quedés afectada) han fet ús d'argumentaris que han anat incorporant continguts nous cada dues o tres setmanes, amb idees-força repetides un i un altre cop durant aquest temps. Les persones que preparen aquests guions han fet una feina profitosa però, alhora, sense cap mena d'escrúpul, ni d'ètica, ni de classe. La línia comunicativa només té un leitmotiv: véncer, guanyar i que el bàndol governamental prevalgui sobre un contrari derrotat, sense importar com.

Aquests argumentaris han fet servir tècniques de màrketing polític i una anàlisi esbiaixada de dades per construir un enfocament adequat per a la manipulació posterior. Algunes de les que ens hem trobat són les següents:

Metro i socialdemocràcia Low Cost

- "**Amb vaga convocada no es pot negociar, és un xantatge**". Mentida. La vaga és un instrument col·lectiu que es fa servir precisament com a eina de negociació, per disminuir el desequilibri entre qui té el poder institucional o patronal i els que no. La primera vaga registrada data del 1152 a.c., a l'antic Egipte.

- "**Estem en una empresa amb un historial molt dur de conflicte. Fan 350 vagues en 15 anys**". Mentida. La plantilla de Metro ha fet en els 18 anys anteriors a l'actual ajuntament un total de 10 vagues, que no hagin estat vaga general. Durant la gestió de l'equip actual en aquesta negociació, el resultat és que en portem 25.

- "**A Metro no hi ha precarietat**". Mentida. Prop d'un miler de treballadores està a temps parcial, embarassades que no poden canviar-se a llocs més segurs per falta de plantilla, hi ha privatitzacions de departaments que produeixen treballadors/es amb sous de segona, i afegim la intenció d'obrir nous torns a temps parcial.

- "**El sou dels directius ha baixat des que estem nosaltres**". Mentida. Una cosa és la massa salarial (el total de despesa) i una altra la quantitat per persona. Que hi hagi menys directius no significa que s'hagi rebaixat ni un cèntim el seu sou, ans al contrari.

- "**Els treballadors cobren molt**". Mentida. Es publiquen les seves taules salarials de manera confusa, barrejant plusos per treball nocturn, festius, Nadal, hores extraordinàries, induint a interpretar que aquest és el seu salari mensual. Aquest missatge, repetit un i altre cop per mitjans de comunicació, va criminalitzar amb èxit a la plantilla.

- "**El sou dels treballadors ha augmentat un 15% durant la crisi**". Mentida. Els increments de sou estan regulats als convenis col·lectius i són textos públics. Congelació des del 2011.

- "**La llei Montoro ens impossibilita remunicipalitzar àrees privatitzades de Metro**". Mentida. El propi Ajuntament de Barcelona ha internalitzat el servei d'atenció a dones i està publicitant que farà el mateix amb el d'aigües. Tot es pot fer, però a Metro no. Metro és diferent.

- "**L'Ajuntament negocia amb bona fe**". Mentida. Enmig del procés de negociació, l'Ajuntament ha obert un procés de licitació de privatització del servei de vies per als propers 4 anys.

- "**Les peticions dels treballadors són inassumibles, no es pot seguir parlant**". Mentida. Els punts de no acord actual són senzills i flexibles: es proposa un camí calendaritzat d'internalització i el mateix pels torns a temps parcial existents i nous previstos.

Malauradament, tot i que Mercedes Vidal sigui la cara visible d'aquesta estratègia, és l'equip de Barcelona en Comú qui ha plantejat aquesta negociació com un pols a guanyar, per així evitar que les justes reivindicacions dels i les treballadores de Metro serveixin d'exemple per a la resta d'empreses públiques. Un punt de vista molt lògic, sempre que segueixis una lògica neoliberal enfrontada als interessos de la classe que et va votar.

Al capdavall, el desllorigador per tenir un acord raonable a Metro és molt simple: es tracta d'una decisió política. Res més. La plantilla, cal tenir-ho present, també ha pres una decisió política: no rendir-se fins assolir justícia i la fi de les privatitzacions com a defensa del servei públic de qualitat que mereix la resta de la població.

Si guanya Metro, guanyem totes.

La pòlvora de l'Ajuntament contra la #VagaMetro estava mullada

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

El passat dijous 6 de juliol, Mercedes Vidal anunciava que l'Ajuntament deixava de negociar amb el comitè de vaga de Metro i que passaven a valorar 'altres escenaris' a aplicar. Aquests escenaris es van traduir en tres bales que es van disparar entre el dimecres 12 i el dijous 13 de juliol. A data d'avui, sembla clar que van fer llufa.

1- El conseller delegat de TMB, Enrique Cañas, retira la bestreta de 32€ bruts mensuals en les nòmines de la plantilla. Es tracta d'un concepte acordat el juliol passat com avançament dels pagaments retroactius que es farien quan s'acordi un nou conveni.

Si es pretenia pressionar la plantilla, l'efecte va ser el contrari. No cal entrar en detalls del que deien les converses de treballadors i treballadores relatiu a què podia fer l'ajuntament amb aquest xulesc descompte salarial.

2- El síndic de greuges, Rafael Ribó, ex-president d'Iniciativa per Catalunya, actua "d'ofici" casualment el mateix dimecres en relació a la vaga de metro. Amb el màxim respecte pel dret de vaga i tota la neutralitat de que és capaç, és a dir cap, recomana que TMB demani un arbitratge forçós a l'administració competent i que, si no fós atés, es realitzi un increment dels serveis mínims.

No cal ser llicenciada en ciències polítiques per veure l'origen d'aquest moviment. De fet, aquesta maniobra barruera li resta l'efecte polític de pressió sobre la Generalitat que s'hagués volgut. Són massa evidents els lligams i interessos existents i una franca vergonya per la suposada imparcialitat d'aquest càrrec. És, a més, un farol construït en el no-res. La jurisprudència ja va considerar inconstitucional aquesta mesura excepte en casos de greu afectació per l'economia estatal, que no és el cas. L'arbitratge forçós es directament una il·legalització del dret de vaga quan la força obrera no pot ser aturada per la patronal. Preciós que un ajuntament de suposades esquerres i un síndic de greuges autodenominat 'comunista' demani aquesta mesura dictatorial.

La petició de serveis mínims era el premi de consolació per, almenys, afeblir la vaga al màxim. Voldrà ficar-se la Generalitat en un jardí d'imprevistes conseqüències? Dubtós.

3- Al ple del Parlament de Catalunya, l'endemà, es presenta una moció del grup 'Catalunya Sí que es pot' (una altra de les marques del conglomerat ICV-EUiA-Comuns que governa l'ajuntament de Barcelona) per a que "s'insti al govern a tenir un paper més actiu en el conflicte de Metro". És a dir, que actuï sobre algun dels dos punts que l'ex-president d' ICV, Rafael Ribó, va posar sobre la taula.

Aquestes instàncies són simple paper mullat doncs és el govern el que decidirà com les implementa, si vol. Té la Generalitat especials ganes d'obrir un front de desestabilització social a Barcelona, amb el previsible canvi qualitatiu que produiria un atac al dret de vaga per part seva? Bé, no és costum de polítics ficar-se a fangars d'altres per a embrutar-se en comptes dels que ja ho estan.

Val a dir que les accions solidàries amb la vaga per part del teixit social de Barcelona cada setmana s'estenen més, conscient molta gent de la rellevància que té aquesta lluita. I també val a dir que no s'ha produït una crida general des de Metro de peticions de suport al poble de Barcelona, el conflicte segueix al subsól, de moment.

És comprensible que un govern municipal socarrimat dispari a tort i a dret perquè altres li solventin la papereta. Ara bé, és directament incompetent valorar que Barcelona es quedaria passiva i sense mobilitzar-se, 'ah, mira, s'han carregat la vaga', quan es fa un càlcul proporcionat de cada mesura a prendre.

Òbviament, no cal entrar a considerar el nul respecte pel dret de vaga del conglomerat ICV-EuiA (part de l'espai 'Comuns'), ni la falta de complicitat amb l'organització d'una classe obrera que reivindica aspectes tan obvis com deixar de privatitzar i precaritzar. Ja hem vist la passada setmana, a les converses internes filtrades de càrrecs de EuiA, que som per ells un 'pansindicalisme, xacra pels serveis públics que cal enfrontar' o una 'aristocràcia' perquè ens hem convertit en la pedra de la sabata del poder. No queda marge per a a decepció.

L'ajuntament està aïllat políticament. El mateix dimecres en què llençaven el seu contraatac fallit, Mercedes Vidal era reprovada per la majoria de regidors de la ciutat. No volen negociar aspectes de privatitzacions i precarietat que podrien acordar en 5 minuts si volen. Sí que es pot, però no volen.
Però és l'única sortida realista que hi ha pel conflicte: Negociació i acord. Per assolir-ho cal apartar Mercedes Vidal i a tot grup que no vulgui facilitar aquests escenaris perquè consideri aquesta situació un pols polític a esclafar.
En cas contrari les vagues continuaran i la solidaritat seguirà creixent doncs aquesta ciutat, companys i companyes, mai falla a qui lluita.

Una oportunitat per a l'acord

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Finalment, l'Ajuntament de Barcelona, el dia abans que es votés la petició de destitució de Mercedes Vidal al ple municipal, va fer un moviment per afavorir un millor clima d'entesa en un conflicte enquistat. Com ja és conegut, es 'reforça' l'equip negociador de TMB amb l'entrada de persones amb experiència en anteriors negociacions de convenis. Això, a la pràctica, vol dir el que sembla.

En paral·lel a aquesta mesura, s'estan fent més reunions a mediació el que pot indicar un cert canvi en la línia d'actuació municipal.

La vaga de metro mai ha estat un conflicte personal, però sí és cert que mai una persona s'ha significat tan individualment per posar traves en la seva resolució. *Genio y figura hasta la sepultura*, fins i tot en la roda de premsa en que s'anunciava el 'reforçament' no se'n va poder estar de fer servir una altra de les estadístiques 'de sentit comú' que alguns li preparen setmana rere setmana.

A la pregunta d'un periodista per saber quin era el problema en l'apartat d'externalitzacions, la presidenta de TMB va al·legar que no en veia doncs 'la plantilla interna de manteniment de vies i catenàries és semblant a la de Metro Madrid tot i que hi ha menys quilòmetres". Caram, quin element de contrast! Potser que el model de ciutat de Barcelona no hagi de cercar referents en el d'una ciutat i comunitat matxacada per 3 dècades de governs neoliberals privatitzadors del PP. És una idea.

Com no paren de repetir els i les companyes de Metro, les internalitzacions tenen un cost zero o ínfim. Que sapiguem, tota empresa privada vol quedar-se plusvàlues després dels costos operatius, és a dir, diners públics. I és prou conegut que COMSA, adjudicatària de vies, està sagnant l'erari públic amb desenes de treballs 'no previstos en els contractes'. Insistim, no hi ha absolutament cap cost, segurament s'abaratiria, en la internalització de les feines en acabar els contractes. A més, detall important, aquesta mesura està inclosa en el seu programa electoral. Som davant única i exclusivament d'una decisió política.

No és l'únic conflicte en l'àrea de mobilitat. Mentre la plantilla del Telefèric espera reprendre les negociacions al setembre (després de 3 jornades de vaga) hi ha una altra vaga en marxa: els 15 dies de la plantilla de Bicing, empresa amb treballadores que cobren sous de misèria d'entre 700 i 950€ mensuals, xifres que inclouen plusos de nocturnitat i festius. Un cop més, s'oculta el problema i es deriva la responsabilitat a un conflicte 'intraempreses' del qual l'ajuntament ha fet una excel·lent tasca al garantir els llocs de treball durant 10 anys més. Amb el petit detall de petrificar salaris de merda al mantenir la part de massa salarial a destinar. L'infern sempre són els altres i aquí no hi ha problemes perquè tot és molt complex i no s'entén què passa.

Les negociacions sempre són difícils en qualsevol conflicte, sempre hi ha interessos contraposats i d'això tothom n'és conscient. Ara bé, algunes persones confonen representar a una part amb aixecar una barricada sense cedir, llençant obusos de propaganda i mentides. Ja va quedar clar en les converses filtrades fa uns dies quina opinió tenen certs representants de la tasca sindical en defensa dels serveis públics. No, companys i companyes, la directiva 227 del camarada Stalin no és d'aplicació a tota disputa. Els conflictes s'entomen amb voluntat d'entesa, tenint clar que la classe obrera sempre pressionarà, doncs resulta que no té el control de les eines de poder i no li queda altra.

El comitè de vaga de metro sempre ha negociat, mai s'ha aixecat de la taula malgrat les fàtues amenaces d'intervenció estatal (impossibles des d'un punt de vista legal). Som davant de la 27ena jornada de la vaga de metro, del canvi d'actitud municipal en pot sortir l'escenari d'acord que la plantilla de Metro demana. La pilota està a la seva teulada.

Relatiu al Bicing, si de veritat hi ha algú de l'ajuntament que creu que no cal canviar aquestes condicions de misèria, pot ajudar que ell o ella primer rebaixi el seu sou i el de la seva família a 700€ mensuals. No sembla que sortiran gaires voluntaris. No pararem fins a frenar la precarietat dels i les companyes. Hem obert un compte de resistència per a que les companyes aguantin tot el temps que vulguin, ES88 30250001111433321112. Si guanyem a Metro i Bicing, guanyem totes.

Vaga al Bicing de Barcelona contra la precarietat i les lamentables condicions de treball

CGT Bicing Barcelona

El comitè d'empresa del Bicing a Barcelona ha convocat 15 jornades de vaga de quatre hores per torn de treball, els dies 12,14,15,16, 17, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30 i 31 de Juliol, i diverses concentracions de protesta, donada la situació de precarietat econòmica i les lamentables condicions de treball en el Bicing de Barcelona i la falta de resposta sindical.

Dels 9 delegats sindicals que hi ha en el Bicing de Barcelona 6 s'han passat a la CGT, per poder reclamar els seus drets. El Comitè d'empresa ha realitzat assemblees als diferents centres de treball i torns i els treballadors han mostrat el seu suport a la convocatòria de vaga. Els treballadors reclamen una negociació real amb l'empresa i l'Ajuntament de Barcelona.

Les lamentables condicions dels treballadors del Bicing són entre altres: Salaris d'uns 950 € al mes. Càrrega i descàrrega a pols dels 23 quilos de les bicicletes. Ritmes i organització del treball inacceptables, que incompleixen els normes de prevenció i del codi de circulació. Augment de la productivitat tant en els mecànics, manteniment, com en mobilitat. Dificultats per poder fer les necessitats fisiològiques durant la jornada laboral i dificultats per poder descansar a l'hora de l'esmorzar. Organització horària de l'empresa comptant amb les hores extres. Els vehicles no estan condicionats correctament per al treball al que estan destinats.

En poques paraules unes relacions laborals del segle XIX en les qual participen des de fa 11 anys la multinacional nord-americana Clear Channel i l'Ajuntament de Barcelona.

Fa 11 anys que els diuen a la plantilla "paciència", que la situació econòmica i laboral no permet salaris dignes, que no és el moment. Fa 11 anys que l'Ajuntament muntava amb Jordi Hereu el bicing, ha passat Trias i ara estan en el consistori els qui haurien d'acabar amb la precarietat laboral i econòmica d'allò que els ha reportat tantes rodes de premsa, però que quan se'ls requereix perquè intervinguin al·leguen que ho gestiona una empresa privada.

Atès que totes les portes s'han tancat, els treballadors s'han vist abocats a la vaga, l'empresa realitzava una proposada finalista totalment insuficient i que no complia les expectatives de la plantilla, s'ha demanat la implicació de l'Ajuntament de Barcelona i els treballadors han rebut el silenci per resposta. És evident que amb aquest salari, amb aquestes condicions laborals i amb tantes irregularitats és difícil treballar.

Des de la CGT, sindicat amb més gran implantació a l'empresa tant en delegats sindicals com en afiliats, defensem les reivindicacions dels treballadors del Bicing perquè tinguin unes condicions dignes de treball i acabar amb la precarietat que arrosseguen des de fa 11 anys.

Ja n'hi ha prou de promeses incomplides, volem fets.

Maltractament institucional i portes giratòries a la DGAIA

Perdem la por davant qui ha perdut la vergonya!

Sector Social CGT Ensenyament

CGT alerta sobre la preocupant situació en que es troben els centres de menors tutelats per la Generalitat. La DGAIA maltracta i l'entramat del Sr. Ricard Calvo.

Trets, apunyalaments, portes giratòries, i noves adjudicacions per valor de 98 milions d'€ que beneficien al conglomerat empresarial amb vincles amb el Sr. Ricard Calvo (Director General de la DGAIA). Fins quan hem d'aguantar tanta incompetència?

Darrerament hem pogut llegir a la premsa notícies que, malauradament, confirmen tot el que venim denunciant des del Sector Social de CGT al voltant de la preocupant situació en que es troben els centres de menors tutelats per la Generalitat: "Tiros al aire de la policia en un centro de menores tutelados por la Generalitat", "Polvorín en los centros de menores", "Un menor tutelat, apunyalat al mig del carrer a Barcelona", "La directora del Petit Príncep es va posar un sou que dobla el del conveni", "La DGAIA diu que no controlen els salaris, ni els diners (que en les darreres adjudicacions arriben fins a 5.457 € per mes i per nen) donats a les fundacions privades que gestionen centres de menors, tot i que són diner públic". "Fundacions del tercer sector paguen lloguers desorbitats a empreses participades per elles mateixes".

Recentment, al CRAE Can Rubió un menor embogit es va fer amb una destral intentant agredir a d'altres infants i educadores, i es va necessitar la intervenció de la policia local i dels antidisturbis dels Mossos que van haver de fer trets a l'aire per dissuadir el menor i prendre-li l'arma. Aquest adolescent es manté al mateix centre després del greu incident. Al CRAE Sant Andreu un menor va passar per les finestres que donen al carrer un matxet de grans dimensions després de proferir amenaces de mort cap algunes educadores. Una arma que va ser intervinguda per educadores gràcies a l'avís d'altres adolescents.

Ricard Calvo i Dolors Bassa al centre de l'escàndol

Centre de menors de La Misericòrdia de Girona. Carles Palacio, ARIET.CAT

L'endemà van haver d'intervenir els mossos perquè aquest menor volia introduir una navalla al Centre. Tot això mentre seguia amenaçant a educadores davant dels mossos. Un adolescent amb una greu malaltia mental que ha amenaçat reiteradament tant a infants com educadores del mateix CRAE, però que malgrat aquests greus incidents segueix al centre; posant-se en perill la seva integritat física, així com la d'altres infants de només 8 anys, i la d'educadores/rs. (Dades de la pàgina web de Contractació Pública de la Generalitat de Catalunya i del Departament de Treball, Afers Socials i Família).

Aquestes notícies són la part més visible d'un sistema de protecció a la infància que revictimitza als infants i, lluny de protegir-los, els sotmet a un maltractament institucional.

Les professionals que treballem en aquests centres veiem com es reprodueixen diàriament situacions de risc, abusos, vexacions de tot tipus, i violència que, si es donessin en una família suposaria la retirada immediata de la tutela de l'infant. Això es produeix degut a l'opacitat, manca de recursos, saturació i sobreocupació dels centres, així com a la barreja de tipologies d'infants i edats, a més d'una privatització continuada dels serveis de protecció per part de la DGAIA.

Actualment als centres no hi ha cap protocol que garanteixi que quan les professionals informem d'incidents, situacions de risc o agressions que afecten els infants, la comunicació d'aquests fets arribi al seu destinatari. Aquests informes s'obliden sovint als calaixos de les direccions. El sistema permet que les direccions filtrin i decideixen què, com i quan s'informa, degut a que les educadores dels centres no tenim accés al "SINIA", (Sistema d'informació de la infància i l'adolescència) on es pot consultar l'expedient de l'infant, mantenint-nos al marge d'allò que s'informa, amagant la realitat i la major part d'incidents, maquillant una suposada bona gestió dels centres per part d'entitats i administracions.

Fa mesos la Consellera Dolors Bassa anunciava un pla de xoc en les polítiques de protecció a la infància, però la situació a molts centres empitjora dia rere dia: seguim amb la barreja de tipologies i edats, i una creixent sobre ocupació del nombre d'infants a molts centres, amb nens dormint per terra, sense llit, ni habitació pròpia.

Un menor al costat del Centre La Sopa de Girona. Toni Ferragut, ARIET.CAT

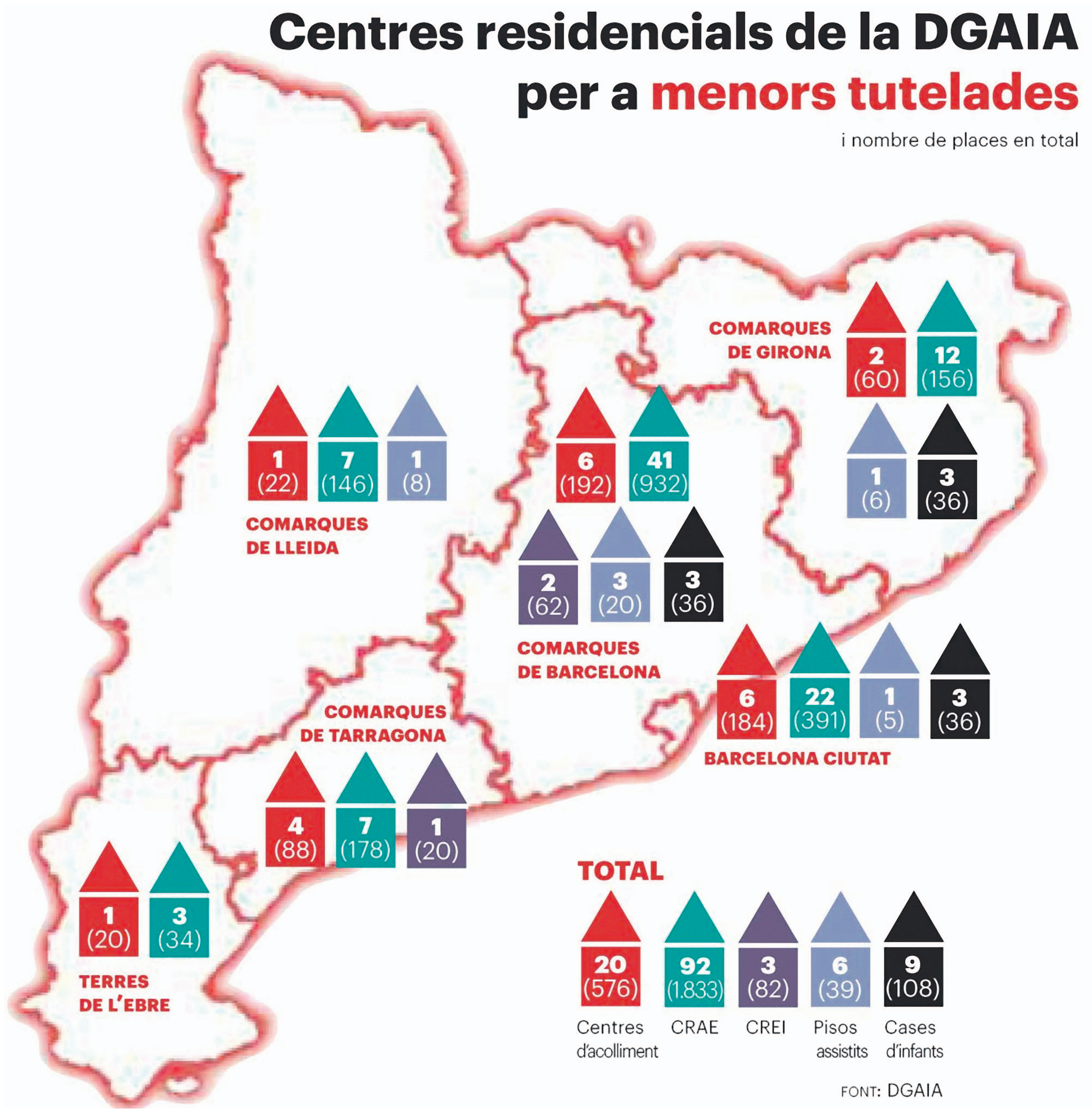
El 9 de febrer el Parlament va aprovar una moció presentada per la CUP-CC sobre “La dignificació de l’atenció a la infància”, per fer front a les mancances del sistema de protecció. Aquesta va ser substancialment retallada per JuntsxSí i el PP, i les propostes que van ser acordades ni tan sols s’estan complint.

Recentment el Síndic de Greuges ha actuat d’ofici i ha emès una resolució relativa a les condicions de treball i els riscos psicosocials dels educadors i educadores que desenvolupen la seva tasca als centres residencials de la DGAIA, denunciant com les greus mancances i forta precarietat laboral que patim les educadores/rs socials, incideixen directament en la qualitat de l’atenció que reben aquests infants.

Continuem igual i anem a pitjor. No es compleixen les (insuficients) ratios fixades a la cartera de Serveis Socials. No hi ha un suport especialitzat per garantir una adequada intervenció en situacions complexes, com infants amb trastorns de conducta i problemàtica de salut mental. Es segueix sense donar resposta en aquells infants amb trastorns de conducta severs, posant en perill a nens i nenes de curta edat que conviuen i fins i tot comparteixen habitació amb ells. Tampoc es realitzen contractacions de personal per fer front a les sobre ocupacions dels centres. Es produeix una manca de suport especialitzat per atendre la problemàtica de salut mental o drogoaddicció i, la proposta de creació de Centres Terapèutics per atendre aquests infants va ser rebutjada al Parlament pel mateix govern.També hi ha una manca de protocols i recursos per atendre situacions greus i urgents, com autòlisi, suïcidi, administració de medicació psiquiàtrica, contencions físiques... Tampoc sabem res de la de les mesures de correcció que fixa l’avaluació de riscos psicosocials de la DGAIA.

Els Serveis Socials Bàsics han d’afrontar les conseqüències de la crisis i les retallades atenent el doble de persones amb la mateixa plantilla i sense cobrir baixes, impedint un efectiu treball social quan les situacions són de risc lleu o moderat i encara hi ha solució. Els Equips d’Atenció a la Infància i Adolescència estan desbordats, i els menors en situacions més greus esperant al seu domicili (on continua la situació de risc) fins que hi hagi una plaça a un centre. Molts infants superen els 6 mesos d’estada legal als centres d’acollida esperant un recurs adequat a les seves necessitats. Aquest temps d’espera sovint s’allarga a més d’un any i això no garanteix que els infants accedeixin al recurs més adequat, sinó al primer que queda lliure. Aquesta saturació i manca de recursos especialitzats, fa dels centres un cul de sac. Finalment, als centres, lluny de reproduir-se un ambient familiar, acollidor i fer sentir l’infant protegit, es normalitzen situacions d’abusos, agressions i de violència física i sexual. Tard o d’hora molts infants, en arribar a l’adolescència decideixen escapolir-se del centre i tornar amb els seus progenitors o buscar-se la vida al carrer, perquè segons ells estan millor a casa o al carrer, que no pas al centre. Quan això no és possible, i es veuen obligats a continuar en el centre, el seu malestar i les situacions quotidianes de violència que han patit a casa i/o al centre es reprodueixen i deriven en agressions cap als educadores i d’infants.

Fa uns mesos les professionals que treballem amb aquests infants vam informar de més de 150 agressions durant el darrer any, però n’hi van haver moltes més, ja que aquestes dades només pertanyen als centres públics que representen al voltant del 20% de places de menors protegits. A tot Catalunya creiem la xifra pot superar les 800, amb una mitja de més de 2 agressions diàries.

Valorem també com publicitat enganyosa el nou pla per trobar famílies d’acollida, que només es troba pressupostat per 1,7 milions € dels 227 milions de pressupost de la DGAIA, on no s’arriba ni a l’1%, quan hauria de ser una política prioritària. Malgrat aquest petit i irrisori pressupost per trobar i incentivar famílies d’acollida es segueix privatitzant la gestió de centres de menors i donant quantitats de fins a 10 vegades superiors per nen i per mes, a fundacions i empreses privades que cuiden sense garanties reals, ni inspecció ni fiscalització, aquests infants protegits. Com és el cas per exemple de la fundació Juvanteny on per manca d’inspecció per part de la Generalitat i la fundació es va permetre que durant 14 anys l’anomenat pederasta de Castelldans tingués al seu càrrec infants que van rebre greus abusos sexuals. Una fundació que malgrat ser condemnada judicialment per aquests abusos sexuals, des de la Generalitat se segueix treballant amb ella.

D’altra banda i en la línia de fer aflorar el gran poder que té el sector privat i certes fundacions i empreses fins i tot, lligades a membres del govern, denunciem també la política de portes giratòries i, al nostre entendre, de corrupció política que esquitxa a la Direcció General d’Atenció a la Infància i l’Adolescència (DGAIA).

El Sr Ricard Calvo, director general de la DGAIA, actual regidor i home fort d’ERC a la ciutat de Girona és una persona històricament vinculada a la patronal del sector (FEDAIA) on va ser-ne vocal, alhora que va ser antic soci fundador, màxim gerent, representant i just abans d’agafar la direcció de la DGAIA era tresorer de la gran fundació-conglomerat empresarial PLATAFORMA EDUCATIVA-FUNDACIÓ PRIVADA RESILIS on hi treballen amics, ex-socis i també la seva parella i alhora el Sr.Calvo també va ser director general de la fundació FASI.

Denunciem la impunitat que aquest conglomerat empresarial que es disfressa de Fundació del tercer sector social, té un clar ànim de lucre i ha estat afavorida amb diferents adjudicacions públiques, amb contractes milionaris per un valor estimat, de fins a 98 milions d’€ de diner públic per gestionar centres de menors concertats per als propers 8 anys. On s’arriba a pagar fins a 5.457 € per mes i per nen, sense cap tipus de fiscalització ni auditoria pública coneguda d’on van a parar aquests diners públics. (Dades de la Resolució d’adjudicació del contracte de “ServeisSocials de la gestió dels serveis d’ocupació de 20 places residencials d’educació intensiva (CREI) a Juià, comarca del Gironès, per a adolescentsdependents de la Direcció General d’Atenció a la Infància i l’Adolescència (DGAIA) del Departament de Treball, AfersSocials i Famílies.”)

Denunciem també la gestió econòmica de les entitats del tercer sector amb pràctiques empresarials amb les que obtenen grans beneficis amb diner públic, tal i com publica el mitjà del Grup Barnils. Parlem, per exemple, de la Fundació FASI, que a través de societats mercantils, paguen lloguers amb diner públic destinat a la protecció dels infants i que en alguns casos quintuplica el valor del preu de mercat. El Protectorat, l’òrgan de la Generalitat supervisor de les fundacions, ha sol•licitat informació a FASI sobre els lloguers a preus fora de mercat que paga a una SL de la qual és copropietària

Denunciem també com segons l’acta de les sessions de la Mesa de contractació en procediment obert que ha atorgat totes aquestes adjudicacions (a l’empresa històricament vinculada al Sr Calvo, recordem regidor per ERC a Girona) el seu President i Director de Serveis el Sr Jaume Serra i Casals qui és l’encarregat de regular i de vetllar pel correcte funcionament de totes aquestes adjudicacions, és també d’ERC.

Denunciem el nostre rebuig que aquestes greus relacions entre empresa privada, sector públic, polítics i, molt especialment, amb el director general de la DGAIA; on es fa negoci amb les famílies més vulnerables. Per a nosaltres aquesta greu relació de portes giratòries no és una qüestió jurídica és una qüestió política que ens deixa entreveure les perversions d’un sistema que fa negoci amb el sector més feble de la nostra societat. És la conseqüència d’un entramat burocràtic que afavoreix una impunitat política, social i jurídica total amb aquells que s’enriqueixen a costa de fer negoci amb la privatització dels serveis públics i el maltractament institucional vers els nostres infants protegits.

** Per tal de denunciar públicament tot això, vam realitzar una roda de premsa el 8 de juny al local de la CGT de Barcelona.*

Fundacions del tercer sector paguen lloguers desorbitats

Preus fora de mercat, contractes sobredimensionats 5000 euros al mes per 160m²

Ferran Moreno

La Generalitat ha sol·licitat informació a FASI sobre els lloguers a preus fora de mercat que paga a una SL de la qual és copropietària. La Fundació Salut i Comunitat, també amb lloguers sobredimensionats, ha aconseguit concessions per gestionar residències de gent gran presentant-se, alhora, amb l'empresa que administra un directiu de la fundació.

4.800 euros al mes per un pis de 160 m2 situat en un barri treballador de Terrassa. És només un exemple de les quantitats que arriba a pagar la fundació FASI pel lloguer de les seves cases d'infants. La propietària de la majoria d'aquests pisos és Casa Equipaments, una societat limitada sobre la qual la fundació en té el domini majoritari. Tot i tenir-ne el control, però, per pisos d'entre 120 i 200 m2 la fundació arriba a pagar fins a 3.000, 4.000 o 5.000 euros al mes. Quantitats molt més elevades que el preu de mercat de les zones on s'ubiquen els pisos, que la direcció justifica per les reformes que ha calgut fer per tal de poder donar un servei adequat als infants. El Protectorat, l'òrgan de la Generalitat encarregat de supervisar les fundacions, els n'ha requerit informació per saber els motius d'aquests pagaments. La Fundació Salut i Comunitat utilitza una estructura semblant: des del 2006 paga, per una casa a Viladrau, una renda mensual base d'11.000 euros a una societat limitada constituïda pels mateixos directius de la fundació. En els dos casos, les fundacions reben grans quantitats de diner públic a través de concerts o subvencions que acaben, en part, a les mercantils a l'ombra d'aquestes entitats del tercer sector.

Una part dels fons públics que es destinen a fundacions sense ànim de lucre per gestionar centres de menors, residències de gent gran o espais de desintoxicació els reben empreses privades del sector immobiliari, que depenen de les mateixes fundacions. Això és el que en aquests moments vol corroborar el Protectorat de la Generalitat, l'òrgan supervisor de les fundacions, **pel cas de FASI, que fins al gener de 2016 dirigia l'actual responsable de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, Ricard Calvo. El Protectorat els ha requerit informació per tal que justifiquin per què la fundació paga mensualment a la seva empresa mercantil, Casa Equipaments, lloguers per un valor total d'1,5 milions d'euros**, des de 2012 i fins a 2015.

Aquesta estructura, la d'una societat mercantil que lloga immobles a una fundació molt per sobre del preu de mercat, no és exclusiva de FASI. Té lloc almenys en una altra fundació en què, igual que en aquesta, un 80% dels ingressos procedeixen de l'administració pública. És la Fundació Salut i Comunitat (FSC), que també paga uns lloguers sobredimensionats a una empresa mercantil que hi està vinculada i, a més, es reparteix els ingressos per gestionar residències de gent gran amb una empresa privada administrada pels mateixos directius de la fundació. Tot plegat s'emmarca en un context en el qual el Protectorat disposa de pocs mitjans per inspeccionar les fundacions registrades a Catalunya i en què la reforma del Codi Civil català, l'any 2012, va reduir les mesures de control i seguiment de les fundacions.

Can Coll, centre gestionat per la Fundació Salut i Comunitat

FASI: lloguers que quintupliquen els preus de mercat

La Fundació Acció Social Infància neix el 2009 amb la idea de crear un nou model de centres d'atenció a menors tutelats: llars amb deu o dotze infants com a màxim, on es procura que no s'hi hagin d'estar més d'un any. S'aconsegueix que els nens i nenes no hagin de canviar d'escola i mantinguin les activitats habituals, i s'evita que es cronifiqui la situació de tutela dels infants en els centres de menors tradicionals. **Actualment, la fundació disposa d'onze "Cases d'Infants", deu de les quals són propietat de la societat limitada Casa Equipaments**. Els comptes de la fundació, consultables públicament al Protectorat de la Generalitat, recullen que les xifres que s'estan pagant mensualment per aquests lloguers són: 5.219,65 euros pel pis de Sabadell; 4.611,10 euros pel pis de Lloret; 4.258,38 euros pel pis de Blanes, o 4.799,62 euros pel pis de Terrassa.

Però, qui forma part de Casa Equipaments? L'empresa es constitueix l'any 1989 i un dels seus primers administradors és Joan Castells, president i conseller delegat de Mutua d'Assegurances FIATC. Després d'anys amb diferents denominacions –Vilamar-2, SA; Asesoría en Prevención de Riesgos, SA– finalment, l'any 2009, pren el nom definitiu de Casa Equipaments, en la qual hi acabaran participant tres grans actors: la mateixa fundació FASI, amb un 27,71% de les participacions; la Mutua d'Assegurances FIATC, amb un 35,64%, i una altra mercantil: Àtic 2004, SL. De fet, fins el 2015, Àtic 2004 és l'administradora única de Casa Equipaments, a través de Jordi Roche, membre, precisament, del consell d'administració de FIATC des del 2011.

FIATC, Àtic 2004 i la fundació FASI aporten capital a Casa Equipaments perquè pugui comprar immobles i posar-los a lloguer de la mateixa fundació. Lluís Rossell, director adjunt de la fundació, justifica aquesta fórmula: "com a fundació de nova creació, no teníem accés a finançament per part dels bancs". Per tant, diu, era necessària la presència d'una mercantil que pogués oferir solvència a les entitats bancàries i que, aquestes, els concedissin hipoteques. És a partir del moment que FASI comença a gestionar Cases d'Infants, l'any 2010, quan comencen a aparèixer els lloguers que quintupliquen els preus de mercat. **Rossell ho justifica pel "risc" assumit pels inversors**:

Lloguers que paga FASI a Casa Equipaments per les "Cases d'Infants"

Ciutat de l'immoble	Renda mensual 2012	Renda mensual 2013	Renda mensual 2014	Renda mensual 2015	Quantitats pagades de 2012 a 2015
Barcelona	3.600,13 €	3.240,11 €	3.276,91 €	0 € *	121.405,80 €
Barcelona	4.110,60 €	3.411,53 €	4.223,50 €	4.140,33 €	190.631,52 €
Blanes	3.788,77 €	3.508,79 €	4.258,38 €	4.258,38 €	189.771,84 €
Tortosa	No existia	No existia	1.498,25 €	1.691,31 €	38.274,72 €
Gandesa	No existia	No existia	1.770,17 €	1.588,67 €	40.306,08 €
L'Hospitalet	3.294,43 €	3.036,14 €	3.684,75 €	3.684,75 €	164.400,84 €
Lloret	4.042,97 €	3.799,43 €	4.611,10 €	4.611,10 €	204.775,20 €
Sabadell	4.644,06 €	4.300,86 €	5.219,65 €	5.219,65 €	232.610,64 €
Sta. Coloma de Farners	2.704,02 €	2.499,33 €	3.033,26 €	3.033,26 €	135.238,44 €
Terrassa	4.270,35 €	3.954,77 €	4.744,68 €	4.799,62 €	213.233,04 €

Font: Comptes anuals de FASI.
** En la memòria anual dels comptes de FASI del 2015, s'especifica: "durant l'exercici 2015 es signa una addenda al contracte, que estipula que derivat del sobrepreu satisfet durant exercicis anteriors, es condona l'import acordat fins al març de 2016. L'import definitiu acordat ha quedat estipulat en 2.700 euros mensuals (IVA no inclòs) a satisfer a partir del mes d'abril de 2016".*

“els preus de lloguer els pacta l’accionariat de Casa Equipaments, i aquests preus són els que s’apliquen a la fundació. Pot ser que no siguin preus de mercat, però, a la fórmula, s’hi ha de computar el risc que assumeixen Mútua Fiatc i Àtic 2004 en un moment en què els preus dels equipaments són molt alts”.

Aquesta explicació no convenç els treballadors de la fundació FASI, que denuncien que s’està retallant en el nombre d’educadors presents a les Cases d’Infants i, en canvi, s’atenen les exigències d’uns inversors privats. “No s’entén la justificació que ofereix la fundació quan els treballadors preguntem per aquests lloguers i no se’ns dona una explicació clara sobre els motius d’un encariment tan desmesurat”, lamenta Joan Ramos, educador social i membre del sindicat CGT a FASI. “Al mateix temps que paguen cada mes aquestes quantitats a mútues asseguradores com FIATC, l’equip directiu de la fundació proposa reduir el nombre de professionals en el global de l’atenció a les famílies, amb el perill que això suposa pel seguiment individualitzat i de qualitat dels seus infants”, denuncia Ramos. Rossell, en canvi, rebutja aquest plantejament i explica que Casa Equipaments no reparteix dividends.

Una possible justificació al preu dels lloguers, des d’un punt de vista comptable, podria ser que, un cop pagades les hipoteques, Casa Equipaments cediria o bé la propietat, o bé l’ús gratuït dels pisos a la fundació FASI. Uns supòsits, però, que de moment semblen improbables. En primer lloc, perquè tal i com recull la memòria econòmica de Casa Equipaments de 2014, els crèdits hipotecaris vencen entre 2025 i 2047 segons el cas, i en segon lloc, perquè segons el mateix director adjunt de la fundació, Lluís Rossell, FASI no vol tenir patrimoni: “la Fundació no neix per tenir patrimoni o per endeutar-se per tenir espais. [L’any 2009] els preus dels immobles eren molt elevats i per això es va buscar la participació publicoprivada perquè algú ens posés els pisos a disposició”. Una disposició que els treballadors representats per CGT consideren “inassumiblement costosa”, que compromet el pressupost actual destinat a l’atenció dels infants i que allunya la idea que els pisos puguin arribar a ser de la fundació en el curt o mitjà termini.

Actualment, FASI ja té el 70% de les participacions de Casa Equipaments, mentre que l’altre 30% el segueix mantenint FIATC. Un fet que Ramos considera encara més greu pel fet que **els preus continuen sent fora de mercat tot i que la fundació té el control majoritari de la SL**. “S’està pagant amb diner públic un patrimoni que mai serà de la fundació, sinó d’una empresa mercantil que té, com a fi social (article 2 dels seus estatus), ‘la promoció, construcció, rehabilitació, reformes, compra, venda i comercialització de tota mena de pisos, habitatges, edificacions i terrenys, l’arrendament d’immobles i, en definitiva, la prestació de tota classe de serveis relatius a l’activitat immobiliària”.

FSC: un percentatge de les adjudicacions són per a la seva mercantil

El cas de Fundació Salut i Comunitat (FSC) té punts en comú amb FASI però hi afegeix una segona via per dirigir diners públics cap a una de les seves empreses mercantils vinculades. FSC gestiona, en gran part, residències de gent gran, centres de desintoxicació i espais d’acollida per a dones víctimes de violència de gènere. Segons les dades publicades al seu espai web de transparència, **l’any 2015 van rebre 27,2 milions d’euros de diner públic, en concepte dels serveis que gestionen i en subvencions**. Unes xifres que es tradueixen en què el 82% dels seus ingressos van ser provinents de les administracions públiques.

A Catalunya, actualment, la fundació gestiona tres residències de gent gran, adjudicades per part del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. Però no ho fa la fundació de manera individual, sinó que ho fa de la mà d’una societat mercantil. De fet, als concursos públics més importants, FSC s’hi presenta juntament amb una SL, Lagunduz 2, en el paraigua d’una UTE –Unió Temporal d’Empreses–, de manera que, sistemàticament, **un percentatge del valor de l’adjudicació dels contractes es redirigeix cap a la societat mercantil propietat de la fundació**: en dues ocasions, el percentatge és de l’1%, però en dos casos més, aquest s’eleva fins al 10%. D’aquesta manera, el valor de les adjudicacions, que es renova cada any, queda de la següent manera:

Adjudicacions a la UTE de FSC i Lagunduz 2

Adjudicacions en UTE amb LAGUNDUZ 2, SL a CATALUNYA	Moment d'adjudicació	Període de gestió del servei	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	TOTAL	El % per a la SL	Quantitat acumulada per a la SL
Residència assistida, centre de dia i casal per a la gent gran de LA VERNEDA, BARCELONA	16/12/2011	Per a 8 anys	896.163 €	1.783.945 €	1.779.755 €	1.779.755 €	1.866.539 €	896.163 €	1.866.539 €	**10.868.857 €**	**1%**	**108.689 €**
Residència assistida i centre de dia per a gent de GAVÀ	16/12/2011	Per a 8 anys	1.038.243 €	2.066.545 €	2.061.474 €	2.061.474 €	2.155.997 €	2.155.997 €	2.155.997 €	**13.695.726 €**	**1%**	**136.957 €**
Residència assistida, centre de dia i casal per a la gent gran de REUS ("Roger de Llúria")	26/4/2012	Per a 8 anys	-	1.443.803 €	1.922.916 €	1.922.916 €	1.979.870 €	1.985.294 €	No apareix el valor	**9.254.797 €**	**10%**	**925.480 €**
Servei d'acolliment i recuperació de dones víctimes de violència masclista i pels seus fills, al SEGRIÀ	13/4/2012	No consta	-	444.291 €	444.183 €	444.183 €	423.166 €	423.274 €	423.166 €	**2.602.264 €**	**10%**	**260.226 €**
TOTAL ADJUDICACIONS A CATALUNYA										**36.421.643,62 €**		**1.431.351,90 €**

Des del 2011, per tant, Lagunduz 2 ha rebut 1,4 milions d’euros de la Generalitat per la gestió dels serveis que gestiona la fundació FSC, que és qui té els treballadors i la infraestructura per a fer-ho. I els ha rebut amb José Luis Sánchez, adjunt a la direcció executiva de la fundació, com a administrador únic de la mercantil a títol personal.

La presència de directius de la fundació, a títol individual, en societats mercantils que estableixen relacions jurídiques amb FSC, però, no acaba aquí. Per una casa a Viladrau, la fundació paga a la societat Coll de Palà 11.000 euros de lloguer al mes, sense tenir en compte ni l’IVA ni les variacions de l’IPC. Ho fa des del 2006, i són uns diners que acaben en una societat constituïda per bona part dels directius de la fundació: Ramon Manuel Alcaide, gerent de FSC; Xavier Ferrer, director tècnic de FSC; José Luis Sánchez, adjunt a la direcció de FSC; Maria Teresa Tudela, directora d’Àrea a FSC; i Jose María Martínez, advocat a FSC. Aquest últim n’és, actualment, l’administrador únic.

D’aquesta manera, directius d’una fundació de la qual més del 80% del seu pressupost té origen en diner públic constitueixen o administren, alhora, societats mercantils que estableixen preus de lloguer fora de mercat a la mateixa fundació, o destinen, per sistema, un 1% o un 10% del valor dels grans contractes per a gestionar residències de gent gran a la seva societat mercantil. Xavier Ferrer, director tècnic de FSC, en una trobada amb l’Anuari, **confessava que ho fan per “recuperar el risc” que han assumit durant els anys precedents** gestionant la fundació. Segons Ferrer, una fundació, a ulls dels bancs, no és un actor solvent a qui se li puguin fer hipoteques i, davant d’aquesta situació, els mateixos directius de FSC van decidir crear societats limitades, invertir-hi diners de la seva pròpia butxaca i poder comprar, així, immobles per a poder posar-los en lloguer a la fundació. I ara, per tant, considera legítim “recuperar aquesta inversió” a través del percentatge per a Lagunduz 2 i dels lloguers que segueixen mantenint. Per altra banda, els experts en fundacions consultats per aquest reportatge qüestionen que una fundació que rep en un 80% diners públics no pugui tenir accés al crèdit dels bancs i hagi de constituir societats limitades per poder realitzar hipoteques. Tampoc en el cas que sigui una fundació de nova creació.

Un Protectorat que necessita més mitjans per exercir les seves potestats

El Protectorat és l’òrgan de la Generalitat de Catalunya que té la funció encomanada de vetllar pel bon funcionament intern de les prop de 2.700 fundacions que té registrades: que totes elles presentin els comptes anuals i que no existeixin conflictes d’interessos entre els directius d’una fundació i el fi fundacional de la mateixa. Des del 2014 té una nova eina que li confereix nous poders: la Llei del Protectorat. I en virtut d’aquesta llei, per primera vegada, **pot sancionar a les fundacions si cometen irregularitats**. Ara bé, i com alerta el catedràtic de Dret Civil per la UPF i redactor del Llibre Tercer del Codi Civil de Catalunya l’any 2008, Josep Ferrer, “el gran problema és que el Protectorat de la Generalitat té molt pocs mitjans. No poden revisar d’una manera efectiva i, a vegades, només poden actuar quan salta un incendi. Em consta que han intentat impulsar inspeccions, però la seva capacitat és molt limitada. La potestat sancionadora són pessigolles”.

Com explica a l’Anuari el director general de Dret i Entitats Jurídiques de la Generalitat, Xavier Bernadí, la potestat sancionadora ha començat a entrar en vigor, però, a partir del gener de 2016, de manera que encara és necessari un cert recorregut per veure com s’acaba materialitzant aquest nou poder del Protectorat. El que sí que fa més temps que ha entrat en vigor és **la substitució del sistema d’autoritzacions prèvies –control ex ante dels actes de la fundacions– per un sistema de declaracions responsables –control *ex post***. Abans de la reforma del Codi Civil català el 2012, predominava el sistema *ex ante*, de manera que quan una fundació havia de realitzar una operació important, requeria l’aprovació prèvia per part del Protectorat. Del 2012 en endavant, però, el sistema és el de les declaracions responsables, en què la fundació presenta al Protectorat un document on hi fa constar que l’operació que vol realitzar és en benefici de la mateixa fundació i que té l’aprovació del seu patronat.

Què pot implicar la pèrdua del sistema de les autoritzacions en casos de patrons que s’aparten del fi fundacional? Per a Maria Elena Lauroba, ex-directora general de Dret i Entitats Jurídiques, “els fa la vida més fàcil. Si jo tinc ganes de beneficiar-me de la fundació i només he de dir ‘juro que no faré res i estic lliure de tota culpa’ és molt més fàcil que anar al Protectorat i demanar permís”. Hi coincideix Josep Ferrer, que descriu que **la llei del 2012 “és una llei més suau que no pas la de 2008”**. Però, a la vegada, alerta que si una fundació falseja una declaració responsable, pot incórrer en vulneracions del Codi Penal: “en la declaració responsable, el que hi fan constar els directius d’una fundació és que allò que volen fer és bo pels interessos de la fundació. Si aquesta declaració, però, no es correspon amb la veritat, la fundació té un problema i estaria incomplint la llei”.

Bernadí destaca que el debat del control previ o posterior de les administracions s’escapa de l’àmbit de les fundacions i que és, en si mateix, una discussió sobre com s’ha d’entendre la posició de les administracions respecte dels ciutadans: si es parteix de la bona fe dels particulars, o bé, si s’adopta una postura més fiscalitzadora. “El control *ex ante* situa a l’administració pública en una posició de major exigència perquè, lògicament, si no dona l’autorització a la fundació, aquesta última no pot dur a terme l’operació que desitja. Però amb el sistema d’autoritzacions prèvies també hi ha el perill d’arribar a una situació de col·lapse, en què s’acaben atorgant les autoritzacions a través del silenci administratiu positiu”. En qualsevol cas, conclou Bernadí, “tant en un model *ex ante* com en un model de control ex post, seria bo que l’Administració disposés de mitjans suficients per a realitzar de manera eficaç i eficient aquesta funció de control”.

** Article de Ferran Moreno publicat a mèdia.cat, observatori crític dels mitjans*

Prou impunitat per justificar el negoci de la infància en risc

CGT Sector Social de CGT Ensenyament

Des del Sector Social de CGT, volem expressar el següent sobre les declaracions de la Consellera Dolors Bassa, arran de les nostres denúncies.

El Sr Calvo, Director General de la DGAIA i la Consellera Bassa ens acusen de difamació. Malauradament no és difamació, fem públic el currículum del Sr Calvo.

El Sr Calvo i la Consellera Bassa en les seves declaracions s'obliden (voluntària o involuntàriament) que en Ricard Calvo no va ser tan sols director de projectes de FASI, va ser director adjunt i també director general. Durant el seu últim any dins la Fundació FASI es va contractar a una directora tècnica per alliberar-lo de les seves funcions com a director tècnic i adjunt, i així poder exercir de director general, en absència del Sr Estanis Vayreda, que recordem és director de SUMAR-Empresa d'Acció Social i exerceix de tinent d'alcalde de la ciutat d'Olot per l'antiga CDC.

Malgrat que ja feia funcions de director general, just abans de ser nomenat per aquest càrrec, pel mateix Patronat de la Fundació FASI, el Sr Calvo marxa com a Director General de la DGAIA. Les educadores que han treballat a FASI i moltes altres que coneixem el projecte de Cases d'Infants sabem que el Sr Calvo ha estat i és un dels grans promotors i gestors, des dels seus inicis i fins a l'actualitat (d'on es troba en excedència) d'aquest projecte esquitxat de presumptes irregularitats, tal i com ha demostrat el prestigiós grup de periodistes Ramon Barnils en l'article publicat a media.cat, (i que heu pogut llegir abans que aquest) on es fa un estudi rigorós, i es corrobora com aquesta fundació paga lloguers desorbitats que quintupliquen el preu de mercat a una empresa immobiliària que és propietat de la mateixa Fundació FASI. O sia que es paga a sí mateixa lloguers inflats amb diner públic, sent una empresa amb ànim de lucre, mentre FASI retalla diners per les infants en risc, les seves famílies i les educadores socials que hi treballem. Per a nosaltres, això és una pràctica perversa i menyspreable: on es fa negoci amb el dolor d'un dels grups més febles de la nostra societat: la infància en risc.

En aquesta captura del web de la Fundació FASI del 2015 es veu que el Sr Calvo era director adjunt, càrrec que va tenir durant anys:

La voluntat de la Fundació és incorporar al seu pat
Ajuntaments, Entitats del Tercer Sector vinculades a
com ara ha fet la Mútua FIATC.

Equip directiu

- Direcció General: Sr. Estanislau Vayreda
- Direcció Adjunta: Sr. Ricard Calvo
- Direcció Administrativa i Financera: Sr. Lluís Ro
- Direcció Recursos humans: Sra. Elena Estevez

http://www.fasi.cat/fundacio/qui-som.php 05/01/2015

També ho podem al vídeo http://www.fasi.cat/presencia-participacio/ de setembre de 2015 on Ricard Calvo es presenta com a Director adjunt de FASI durant el primer minut.

Ricard Calvo en una foto promocional "com el candidat perfecte".

D'altra banda destaquem com la Fundació FASI va ser creada per Plataforma Educativa i la MUTUA FIATC: la primera, una multinacional de gestió de centres de menors que factura més de 12 milions d'€ anuals, i la segona, una mútua privada que només persegueix el negoci i benefici privat, com el conjunt de les mútues, i que ha col·locat com a president de la fundació FASI al mateix ex-president d'aquesta mútua.

Aquesta fundació FASI igual que la Fundació Privada RESILIS ha estat afavorida, a data del 8 de juny del 2017, amb més de 98 milions d'€ per adjudicacions públiques del Departament de Treball, Afers Socials i Família. Recordem que les Fundacions FASI i RESILIS depenen en un 30% i en un 100% respectivament de la Fundació PLATAFORMA EDUCATIVA i que el Sr Calvo n'ha estat soci fundador i tresorer durant anys. Segons la mateixa guia d'Entitats de Girona ho era fins que va agafar el càrrec de director general de la DGAIA.

Des d'aquest enllaç es pot descarregar la guia d'entitats socials de Girona any 2016. http://acciosocial.org/que-fem/informes-i-publicacions/guies-i-directoris/ Ricard Calvo figura com a tresorer de Plataforma Educativa pag 54

Però és que a més, el Sr Calvo a part de ser fundador de Plataforma Educativa, ha estat durant anys el màxim gerent de la Fundació Privada RESILIS. Una fundació acusada d'irregularitats en la seva gestió del Centre d'Acollida de Mas Garriga a Juià, Girona, tal i com veiem en aquest article, on hi havia sales de contenció per infants no contemplades per la DGAIA, i on el mateix director del Centre d'Acollida, va ser-ne cessat, mentre el Sr Calvo defensava la seva actuació: http://www.publico.es/espana/temblaba-miedo-me-encerraban-y.html

En aquesta relació amb Plataforma Educativa-Fundació Privada Resilis denunciem com aquesta RESILIS s'està quedant tots els nous contractes per gestionar centres de menors, només aquesta fundació s'ha endut més de 78 milions d'€ amb els contractes més elevats de tota la DGAIA per gestionar centres de menors i que si sumem als 3 nous contractes que s'ha quedat FASI sumen 98 milions € per gestionar centres per als propers 8 anys concedits durant els darrers mesos, des que van ser aprovats els últims pressupostos i el director general és Ricard Calvo. Aquests contractes un cop adjudicats són públics, i malgrat que no són fàcils de poder-los trobar, diferents periodistes han corroborat aquesta informació i la podem fer arribar a tothom que ens ho demani.

Denunciem una vegada més que tots aquests diners no es troben fiscalitzats per cap auditoria pública i que s'arriba a pagar fins a 5.457 € per mes i per infant a fundacions privades sense cap tipus de control públic.

Denunciem com abans de que l'adjudicació d'aquests contractes fos definitiva i quan encara es trobaven en format de licitació, Plataforma Educativa-Fundació Privada Resilis ja estava demanant educadores socials a la seva pàgina web, assegurant a educadores socials que trucàvem demanant feina en els possibles centres de menors (encara per adjudicar) que aquests contractes eren si o si per la Fundació privada Resilis malgrat que encara no es trobaven adjudicats.

Denunciem que hi ha en curs nous contractes per venir que s'adjudicaran la fundació Plataforma Educativa-Fundació Privada Resilis i que el passat 13 de juny mentre la CUP-CC des del faristol del Parlament demanava la dimissió del Sr Calvo per presumptes irregularitats, conflicte d'interessos i portes giratòries, la Fundació Privada Resilis rebia una nova adjudicació per valor de més de 5 milions d'€ tal i com mostra la pàgina web de contractació pública del Departament. Amb aquesta nova adjudicació, ja van més de 103 milions €. https://contractaciopublica.gencat.cat/ecofin_pscp/AppJava/awardnotice.pscp?idDoc=23890099&lawType=2&reqCode=viewPcan&idCap=202259&

Denunciem com a banda dels càrrecs que ha ocupat el Sr Calvo en el conglomerat empresarial de la multinacional del sector PLATAFORMA EDUCATIVA-FUNDACIÓ PRIVADA RESILIS- FASI, mentre era director general de la DGAIA (càrrec que ocupa a partir del 26 de gener del 2016) el Sr Calvo constava com a conseller i vicesecretari fins a l'abril del 2016 de dues empreses SL's amb els mateixos companys de viatge i de negocis que formen part del òrgans de direcció de Plataforma Educativa-Resilis-Fasi que estan adquirint un volum de negoci i de noves contractacions per part de la DGAIA mai vist fins ara en la història de cap fundació privada. Aquestes dues SL són (AMUNT EBRE-EMPRESA D'INSERCIÓ SL I EINA ACTIVA SL). Casualment els càrrecs directius d'aquestes SL's són els mateixos que a Plataforma Educativa-Fundació Privada Resilis i FASI: Jordi Pascual, Marta Cid, Pilar Bosh i Anna Sunyer. Curiosament el domicili social d'EINA ACTIVA, és el mateix que el de Plataforma Educativa: carrer Garrotxa 7 (Girona).

Adjuntem els enllaços web d'una informació que es pot trobar també fent una simple recerca al "Boletín Oficial del Registro Mercantil" https://www.empresia.es/empresa/amunt-ebre-empresa-dinsercio/
http://www.infocif.es/empresa/eina-activa-empresa-dinsercio-sl

Denunciem el nostre rebuig amb aquestes greus relacions entre empresa privada, sector públic, polítics i, molt especialment, amb el director general de la DGAIA; on es fa negoci amb les famílies més vulnerables. Per a nosaltres aquesta greu relació de portes giratòries no és una qüestió jurídica és una qüestió política que ens deixa entreveure les perversions d'un sistema que fa negoci amb el sector més feble de la nostra societat. És la conseqüència d'un entramat burocràtic que afavoreix una impunitat política, social i jurídica total amb aquells que s'enriqueixen a costa de fer negoci amb la privatització dels serveis públics i el maltractament institucional vers els nostres infants protegits.

Des d'aquest enllaç es pot veure part del currículum del Sr Calvo, publicat a l'article El regidor d'ERC Ricard Calvo, nou director d'atenció a la infància el 27 gener 2016 http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/936174-el-regidor-derc-ricard-calvo-nou-director-datencio-a-la-infancia.html

Aplicacions milionàries a l'empara de la desregulació

El capitalisme de plataforma digital s'aprofita de les esquerdes legals o es disfressa d'economia col·laborativa per obtenir uns marges de benefici més grans

Adrián Crespo

La transacció és fàcil, ràpida i asèptica. Acaricia la pantalla i obté allò que vol a l'instant. És menjar a domicili, un vehicle amb conductor a l'aeroport, un apartament amb vistes a Praga. La màgia la fa l'aplicació (o app), de la qual no sap gaire més que el que suggereix el logo. Es deixa endur per la senzillesa del procés i l'únic que resulta feixuc ha estat omplir el formulari amb les dades que demanava. A banda d'això, l'app no és gairebé res, un ens immaterial, una simple plataforma, discreta i d'efectes màgics. La usuària gaudeix i se sent partícip d'aquesta anomenada economia col·laborativa de la qual ha sentit parlar a tot arreu. Una categoria que suposa relacions econòmiques horitzontals, en què tant es consumeixen com s'ofereixen serveis i on l'únic paper de les app és posar en contacte les usuàries.

Si aquest model de relacions entre parells sempre ha estat connatural a internet, però, la usuària podria sospitar en veure, per exemple, les campanyes publicitàries milionàries d'Airbnb o Uber a moltes ciutats. Què són exactament i què tenen de col·laboratives aquestes noves companyies d'aparença lleugera però que s'anuncien a tot arreu? Què hi ha darrere de tanta velocitat i senzillesa? Javier Toret, investigador de la UOC, prefereix una altra categoria, que s'ha fet servir per passar pel sedàs crític aquest nou tipus d'economia, i parla de "capitalisme de plataforma". D'aquesta manera, treu el focus de la usuària i el posa sobre l'empresa.

Com a empreses que són, què les diferencia de la resta? Tres elements clau, segons Toret. En primer lloc, els serveis que ofereixen suposen menys drets per a les usuàries. Quan ens allotgem en un hotel o agafem un taxi, sabem que hi ha una regulació que ens empara com a consumidores i fins i tot com a ciutadanes. En el cas d'Airbnb o Uber, en canvi, davant de qualsevol irregularitat, ningú no respon: si no hem trobat llençols o el vehicle feia una pudor insuportable, l'única conseqüència són els comentaris i les males puntuacions al perfil de la propietària de l'apartament o el cotxe. En segon lloc, aquestes empreses no paguen impostos pels serveis que ofereixen allà on els ofereixen perquè la transacció econòmica és entre usuàries i Hisenda encara no té eines per saber a qui ha de fiscalitzar. En tercer lloc, i aquest és l'element més crític, no respecten els drets laborals... perquè, és clar, enlloc de treballadores tenen usuàries. Com escriu el crític Evgeny Morozov, tenen "una extraordinària valoració, però la seva comptabilitat és sospitosament lleugera" perquè no necessiten donar feina a gaire gent.

De fet, aquests tres elements deriven d'un de sol, que ens explica Albert Cañigueral, assessor en innovació i consum col·laboratiu: "Estem en un moment molt disruptiu". La tecnologia permet que empreses de base digital irrompin a diferents sectors econòmics, com el del transport o l'hostaleria, i operin saltant-se les normes vigents fins ara, fet que agafa a contrapeu el legislador. Això, a més, va en paral·lel a l'auge liberalitzador que s'impulsa des de la Unió Europea, que no fa sinó alentir una possible regulació i afavoreix que aquestes companyies continuïn lucrant-se a costa dels agents tradicionals. És per això que el món del taxi es queixa de la competència deslleial. Ningú no sap com tractar aquestes noves empreses i sembla que, tant a la Unió Europea com a l'Estat espanyol o la Generalitat, fins ara això ja els ha estat bé.

Aquest moment disruptiu, explica Cañigueral, també es pot explicar com un efecte d'internet fora d'internet. I fa un paral·lelisme amb el que va succeir fa uns anys amb les indústries de continguts culturals, quan Youtube o els podcasts, per exemple, van començar a possibilitar que qualsevol tingués un programa o un canal propi sense necessitat de llicències o grans infraestructures, o quan webs com Megaupload permetien compartir pel·lícules i discos sense cost. Si quinze anys enrere les indústries culturals van ser les que es van veure sacsejades, ara, internet surt ostensiblement de la pantalla i comença a competir amb sectors molt diversos.

Tot plegat, naturalment, va acompanyat del potent aparell discursiu i de màrqueting que aquestes empreses han sabut dominar. Com diu Toret, aquestes app se'ns presenten de manera "molt horitzontal i molt friendly", pujant sobre l'onada de l'esperit P2P, de les relacions entre iguals pròpia del que fins ara era internet. Elles no venen res, elles posen en contacte. Elles t'ho posen fàcil.

Mentrestant, la conflictivitat creix arreu. El col·lectiu taxista s'organitza contra Uber i Cabify a l'Estat espanyol; el veïnat, contra els efectes devastadors d'Airbnb als barris; la plantilla d'Amazon, contra les seves condicions laborals esclavitzants. Com apunta Cañigueral, "els usuaris de Deliveroo a Barcelona ja estan creant grups de whatsapp i estan lluitant pels seus drets laborals". Així doncs, la protesta emergeix per tots els flancs. Entre el personal dels sectors amenaçats per la disrupció/irrupció de les app i entre les usuàries-treballadores de les mateixes aplicacions, però també entre la gent que percep els danys col·laterals de la desregulació des de primera línia. Segons Toret, la lluita del col·lectiu taxista de Barcelona contra Uber o la de les plataformes veïnals contra Airbnb són importants encara que siguin lluites locals. Parlem de monstres que, a hores d'ara, ja són globals i contra els quals s'ha de lluitar localment perquè, potser amb l'excepció d'Elite, una associació de taxistes amb agrupacions a diferents països, encara no hi ha una plataforma que representi conjuntament les lluites de Barcelona, Bogotà i Nova York. "És important aconseguir lliurar una batalla en un lloc i guanyar-la", diu Toret. "Que Airbnb es vegi obligada a complir la llei, per exemple. Res molt radical". Perquè serveixi com a exemple global. "Algunes ciutats estan veient que cal pegar fort i que s'ha de trobar una posició de força per negociar i trobar un model". El problema, com sempre, és que aquestes companyies, tot i ser molt joves, tenen molts recursos, departaments de màrqueting i advocats potents que els permeten trobar forats legals "i guanyar-se la població més confosa".

Cap a un canvi de sistema?

A mesura que creix el nombre d'usuàries, que aquestes companyies es fan més grans i que es consoliden noves start-up –per fer servir l'argot–, la gent que hi pensa augura un canvi radical en les relacions econòmiques. Segons aquestes veus, siguin més optimistes o més crítiques, el capitalisme digital, fonamentat en la informació i en la capacitat d'extreure valor de les dades, s'estendrà fins a convertir-se en hegemònic –si és que no ho és ja. El punt clau és el treball: si bé se suposa que aquestes tecnologies ens faciliten la vida com a consumidores, quin impacte tenen sobre les nostres feines? Si en lloc de demanar un taxi demanem que una conductora amateur ens porti a l'aeroport; si la persona que ens porta la pizza a casa no cobra un salari fix, sinó que ingressa un percentatge de la nostra comanda i no té un cap a qui demanar unes condicions laborals més bones perquè els seus caps som nosaltres, què se n'haurà fet del treball tal com el coneixem? A això, s'hi ha d'afegir l'automatització creixent dels processos de producció, que si bé és pròpia del sistema capitalista, ara pot arribar a l'extrem de deixar-nos a totes sense feina perquè hi haurà robots que tant podran cobrar uns iogurts al súper com elaborar l'anàlisi financera d'una empresa. Un article citadíssim de la Universitat d'Oxford preveu que, durant les dues properes dècades, un 47% de les feines es trobaran en risc elevat de desaparèixer.

Tant Cañigueral com Toret pensen que calen nous conceptes i noves formes d'enfrontar-se a aquest "model de Silicon Valley que destrueix drets i no pensa en les conseqüències socials que té". Si amb la revolució industrial la fàbrica ens va portar a pensar en conceptes com el

de cap, salari, seguretat social i tota una sèrie de “drets adquirits en un context de producció industrial”, diu Cañigueral, ara que la fàbrica desapareix i se’n va al núvol, ara que les relacions econòmiques esdevenen puntuals, tasca a tasca (o on demand, per seguir amb l’argot), caldrà inventar noves idees perquè la gent pugui viure bé i per reduir les desigualtats extremes entre qui posseeix el capital i qui no té res. Toret parla de nous horitzons col·lectius, com va ser la consecució de la jornada de vuit hores al seu dia. “No podem tenir posicions de resistència, pensar que això no passarà”. La renda bàsica, que es defensa des de diferents àmbits, apareix com a solució recurrent. Segons Toret, pot ser més o menys progressista depenent de com s’apliqui. “Si et reapropies de la riquesa que produeixes tu mateix, com a percentatge del guany d’aquestes empreses, no acabaràs amb el sistema, però serà un avenç”, conclou.

Altres autores, però, posen en dubte que tot plegat comporti el canvi radical que es profetitza. Xabier Gràcia, editor de ‘Marxismo Crítico’, apunta que el grau d’incidència d’aquestes empreses mal anomenades tecnològiques sobre l’economia d’un país encara és petit si tenim en compte la rellevància de sectors estratègics com els de la producció d’energia, la indústria de l’automòbil o la mineria. Dubta, per tant, que el núvol hagi substituït la fàbrica. I adverteix: “En termes agregats globals, la xifra de treballadors assalariats s’està disparant”. Pel que fa a aquestes empreses, els reconeix sobretot la capacitat “de donar color” a la seva activitat, el seu vessant hegemònic, el màrqueting. I associa el seu creixement a costa de la vertadera economia col·laborativa a la necessitat del capital d’envair qualsevol àmbit de la vida on hi ha possibilitat de negoci. Capitalisme de tota la vida, al capdavall.

** Article publicat a la Directa*

No s’han suprimit les amenaces d’acomiadament d’interins, només s’han ajornat

Secció Sindical CGT Ajuntament de Barcelona

Nosaltres mateixos havíem donat certa credibilitat a les notícies que des de diverses fonts anunciaven que l’article 19.2 dels pressupostos generals de l’estat per a l’any 2017 portaria finalment un redactat que pràcticament deixaria les coses tal com estan fins ara, tot i que teníem les nostres reserves. Finalment, tot just el dia següent que altres anunciessin amb solemnitat que “es va aprovar l’esmena presentada, per l’Àrea Pública de CCOO i UGT a Madrid“, resulta que el Butlletí Oficial de Les Corts Generals publica el text remés pel Congrés dels Diputats al Senat i constatem quins han estat realment els canvis introduïts per les esmenes transaccionals que el PP ha tingut a bé acceptar.

La redacció que ha passat les votacions manté una de les seves mesures més dures, que les persones que hagin treballat 3 anys no podran tornar a ser nomenades. Només ha afegit que “no es tindran en consideració els serveis prestats abans de l’aprovació d’aquesta llei”: tres anys de marge abans dels acomiadaments. Un altre aspecte menys dolent és que s’ha renunciat a vetar el nomenament d’interins en plaça estructural mentre no es convoqui la plaça, i quan parla de personal laboral, fa una remissió rocambolesca a l’Estatut dels Treballadors que al final sembla admetre la consolidació com indefinits dels treballadors en règim laboral que acumulin diversos contractes temporals.

Però la limitació de l’Oferta Pública continua essent on era. La previsió de regularització parcial dels interins (només el 90% de les places ocupades ininterrompudament entre el 1/1/2014 i 31/12/2016) continua essent on era.

La limitació final al 8% de personal interí (A l’Ajuntament estem entorn del 20%) continua essent on era. Els tres punts anteriors, recollits al punt Uno de l’article 19.

I com dèiem, l’horitzó màxim de tres anys més de feina començarà a comptar a partir de l’aprovació de la llei.

No som alarmistes, a diferència dels que us volen tranquils i semblen més preocupats pel paper que estan fent que de la defensa dels drets dels treballadors/es municipals, primer de tot us volem informar.

I per això us convidem a que ho comproveu vosaltres mateixos a la web del Congrés dels Diputats. Aneu a buscar el TÍTOL III Despeses de personal. I per si no el voleu buscar, aquí us transcrivim l’article 19.Dos:

Dos. No se podrá proceder a la contratación de personal temporal, así como al nombramiento de personal estatutario temporal y de funcionarios interinos excepto en casos excepcionales y para cubrir necesidades urgentes e inaplazables.

La duración del contrato, en su modalidad de obra o servicio determinado, no podrá ser superior a tres años. En los supuestos de encadenamiento de contratos con la misma persona se estará a lo dispuesto en el artículo 15.5 del texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores, aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2015, de 23 de octubre. Las circunstancias relativas a la duración y el encadenamiento de contratos habrán de quedar debidamente reflejadas en el contrato. No obstante lo anterior, en todo caso, será de aplicación lo establecido en la disposición adicional décima quinta del texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores, así como en la disposición adicional vigésima tercera de la Ley 14/2011, de 1 de junio, de la Ciencia, la Tecnología y la Innovación.

La duración de los nombramientos a los que se refiere el párrafo primero de este apartado, salvo los efectuados en una plaza vacante en tanto la misma se cubre con cargo a oferta de empleo público o en situación transitoria de titulares con reserva de puesto o con jornada reducida, no podrá ser superior a tres años, sin que puedan encadenarse nombramientos con la misma persona por un periodo superior a tres años, circunstancias que habrán de quedar debidamente reflejadas en el nombramiento. Para el cómputo del citado periodo de tres años no se tendrán en cuenta los servicios prestados antes de la entrada en vigor de esta Ley.

Las actuaciones irregulares en esta materia por parte de los órganos de personal competentes de cada una de las Administraciones Públicas y de las entidades que conforman su sector público institucional darán lugar a la exigencia de responsabilidades de acuerdo con la normativa vigente en cada una de las Administraciones Públicas.

Els drets no es guanyen als despatxos, es guanyen lluitant

#LluitemPelsServeisPúblics
#LluitaInterinaLluitaDeTotes
#NoPGE

Notícies sindicals

ADIF defrauda a la Seguretat Social 4.818.595’99 euros en concepte de ’diferències en la cotització’

ADIF ha estat durant 5 anys infracotitzant per gran part de la seva plantilla, qualificant les hores extres comunes com de força major i tractant com a dietes conceptes salarials

La CGT, després d’anys d’accions sindicals i denúncies realitzades davant la gran quantitat d’hores extraordinàries que es produeixen a l’any a ADIF, ha aconseguit que la Inspecció de Treball i Seguretat Social investigui i descobreixi el frau comès per ADIF per valor de 4.818.595’99 euros en concepte de “diferències en la cotització”.

Els inspectors encarregats de dirigir aquest procediment han resolt que aquest frau correspon al període comprès entre l’1 de gener de 2011 i el 31 de desembre de 2015. Durant aquests anys, ADIF ha estat infracotitzant per una gran part de la seva plantilla, qualificant les hores extraordinàries com a força major i tractant com a dietes conceptes salarials.

CGT considera que aquest frau massiu en les cotitzacions per part d’un ens públic, dependent del Ministeri de Foment, és intolerable a més d’incidir negativament en les arques públiques i de tenir greus conseqüències sobre les treballadores i treballadors que es troben amb problemes a l’hora de qualificar malalties professionals o la incapacitat permanent.

CGT considera que han de depurar-se les responsabilitats, procedint-se immediatament per part d’ADIF a regularitzar les cotitzacions de tota la plantilla.

De la mateixa manera, la CGT ve denunciant la falta de plantilla i l’elevada edat mitjana que té l’actual. És pel que des de l’organització anarcosindicalista s’exigeix a aquesta empresa pública l’organització d’una convocatòria d’ocupació pública urgent que comporti a un increment substancial de la plantilla.

Gabinet de premsa del Comitè Confederal de la CGT

Contra els acomiadaments i el trasllat de producció a PGI La Selva del Camp

PGI, empresa dedicada a la fabricació de teixits de polipropilè de la multinacional Berry Global, ha acomiadat a 14 companys durant aquesta setmana, que es sumen a altres produïts en els mesos que portem d’any, sumant en total més de 20, la majoria d’ells de caràcter estructural.

Aquests acomiadaments es produeixen al mateix temps que es segueixen mantenint treballadors que han entrat via ETT.
Per la CGT es tracta clarament d’un acomiadament col·lectiu encobert que no reconeixen per no tenir que posar en marxa un procediment que amb tota seguretat no seria admès per l’administració corresponent, i a més s’estalvien tenir que aportar informes de comptabilitat fiscal i tècnic.

Lluny de fer el que estipula la llei, l’empresa ha comunicat als treballadors l’aturada d’una línia de producció i la decisió d’emportar-se part de la producció a altres plantes d’Europa, tot això a esquenes del comitè d’empresa que ha rebut la informació directament dels treballadors afectats, cosa que és intolerable i que com a CGT no estem disposats a permetre. Una vegada més l’empresa vulnera sistemàticament el dret a la informació i consulta de la representació social, ja són moltes les ocasions que aquesta empresa ignora les lleis establertes i que de manera indiscriminada acomiada a companyes sense cap motiu objectiu, no estem disposats a tolerar més aquesta situació i plantarem cara.

Per tot això, des de CGT, convidem a tota la ciutadania i organitzacions polítiques i socials a participar en les mobilitzacions que es portin a terme per evitar més destrucció de llocs de treball, per tal de tallar d’una vegada la eliminació i desaparició de empreses al Baix Camp i concretament a la població de La Selva del Camp. En aquest sentit el 16 de juny vam convocar una concentració davant les portes de la fàbrica.

Exigim més inversions que garanteixin el manteniment dels llocs de treball i de la maquinària, i que s’acabin els acomiadaments.

Federació Comarcal Baix Camp-Priorat de la CGT

El personal docent i investigador de la UB contra la precarietat i els acomiadaments

TransFormemUB va convocar una concentració de personal docent i investigador el 15 de juny per fer exigir que es faci efectiva la taula reivindicativa que defensem. A més de la concentració i la tancada del dia 4 i de la vaga del dia 16 de maig, i atesa la imminència de la fi d’un any acadèmic en una situació d’incertesa general, TransFormemUB va estar els mesos de maig i juny intentant implicar la resta del Comitè d’empresa per convocar conjuntament una mobilització massiva del PDI, a la qual cosa no han donat suport. Mentrestant les negociacions entre el Comitè d’empresa i l’equip de govern de la Universitat de Barcelona segueixen el seu curs (no solament lent, sinó gens resolutori respecte al que reivindiquem).

TransFormemUB considera imprescindible visibilitzar públicament el malestar que l’aplicació del reial decret del 2012 i la manca de definició d’una política de personal a llarg termini està provocant entre la plantilla. Cal tornar a expressar al carrer quines són les nostres principals reivindicacions, sobre les quals volem i creiem que el rectorat de la UB ha de donar una resposta clara. Així com la Generalitat insisteix a retallar 1.5M € del Capítol I de docència acomiadant professorat precari, centenars de professors titulars de la UB no imparteixen la totalitat de la seva dedicació docent. És urgent resoldre això i, alhora, fer possible:

- Que no s’implementi el punt cinquè de la normativa del PDA aplicant el Reial Decret-Llei 14/2012 en el sentit d’augmentar la docència de professorat a jornada completa a 32 crèdits.
- Que es reconegui que hi ha falsos associats i que no es faci cap acomiadament (en forma de no renovació), ni reducció de contracte.
- Que es reobri la taula de negociacions per regularitzar aquests falsos associats.
- Que es millorin les condicions laborals de tots els associats amb l’aplicació immediata de l’escala salarial màxima i eliminant-hi el greuge comparatiu salarial que pateixen
- Que es convoquin Comitè i Junta del professorat a la taula que ha d’elaborar la relació de llocs de treball (RLT).
- Que s’implementin plans d’estabilització per als investigadors predoctorals, postdoctorals, col·laboradors, lectors i agregats interins a jornada completa.
- Que es dignifiquin els contractes de les investigadores predoctorals i postdoctorals, evitant el treball fora de contracte i les desigualtats dins de la mateixa categoria.

TransFormemUB

TMB redueix el servei d’autobusos a causa de la manca de personal i de material

Des de la secció sindical de CGT a Autobusos/TMB volem denunciar la reducció del servei d’autobusos que TMB està practicant a causa de la manca de personal i de material.

Per corroborar aquesta informació adjuntem un document que certifica aquesta reducció. Es tracta d’un document de la Cotxera d’Horta en el que es pot apreciar com TMB suprimeix diversos serveis de les diferents línies d’aquesta cotxera.

La Direcció de TMB argumenta que la reducció es deu exclusivament a l’alt absentisme de la plantilla de conducció.

Des de CGT afirmem que aquesta justificació no és certa ja que l’absentisme que tenim és molt similar a la resta de companyies del sector. Si bé és cert que des de que TMB aplica la política de reduir horaris i serveis la plantilla va molt més estressada degut al volum de passatge que augmenta considerablement.

Des de CGT volem denunciar també que les úniques línies que no pateixen reducció són les del BUS Turístic que continuen sent les més “mimades” de la ciutat.

CGT Autobusos de TMB

Concentració a la seu de MC Mutual de L’Hospitalet de Llobregat pel mal tracte a les treballadores embarassades

Històricament a la nostra feina, sempre que una companya es quedava embarassada se li donava la baixa per la mútua des del minut 0, donant-se casos fins i tot que la companya s’havia fet la prova d’embaràs a meitat del seu torn per trobar-se malament, i al donar-li positiva havia plegat immediatament.

Doncs bé, MC Mutual, mútua encarregada de vetllar per la salut de les treballadores de l’empresa d’ambulàncies FALCK-VL de manera unilateral ha decidit que treballar en una ambulància fins a la setmana 18 d’embaràs no és perillós, obviant així els riscos al agafar pes, el treball en posicions forçades, els riscos biològics i químics, les agressions a les que ens exposem diàriament, l’estrès psicosocial que vivim i un molt mal control de l’alimentació donat que mengem a deshora, ens aixequen durant els àpats i no podem ni acabar de menjar, de vegades ni començar.

Creiem que la nostra feina és un servei de primera necessitat en una societat com la nostra i considerem que hem d’estar al 100% de la nostra capacitat per donar el millor de cadascuna a una població que així s’ho mereix, per la qual cosa no trobem lògic exposar a una treballadora a tots els riscos abans esmentats.

Per aquest motiu, vam convocar una concentració a la porta de la mútua MC MUTUAL de l’Hospitalet el passat 14 de juny, per expressar el nostre rebuig i revertir aquesta mesura que no té cap raó de ser.

Secció Sindical CGT Falck-VL

Carta oberta al Conseller de Salut des de l'altra cara del 061, la cara de la vergonya

Arrel de les declaracions realitzades pel conseller de Salut, Antoni Comín on declarava que els gestors dels 061 no són una activitat d'emergències. Des de la CGT li volem recordar que la "Administración General del Estado" ha reconegut la categoria professional de Teleoperador d'atenció, gestió i coordinació d'emergències en el R.D.1553/2011, tot i que les comunitats autònomes van participar en l'elaboració d'aquestes qualificacions, Catalunya encara no ha fet cap pas per aplicar-les.

Li recordem, també al conseller que les treballadores que atenen les trucades telefòniques del 061, el seu interlocutor no sap que està parlant amb treballadores de Contact Center que se'ls deriva a personal sanitari seguint els protocols establerts. Aquesta treballadores estan sotmeses a una altíssima responsabilitat amb uns drets mínims i salaris precaris. D'altres treballadores, també gestionades per la mateixa empresa, i de nou considerades fora de l'engranatge del servei sanitari, gestionen els recursos derivats d'aquestes trucades amb la mateixa pressió i amb un conveni que en cap cas els representa.

El conseller de salut en les seves declaracions també va manifestar que durant el mes de juliol es realitzarà la corresponent avaluació a l'empresa adjudicatària, actualment Ferrovial i des de la CGT li volem recordar, també, que no s'oblidin de repassar els punts que a continuació li detallem:
La discriminació salarial realitzada des del plec de condicions presentada pel Servei d'Emergències Mèdiques, i que no hem d'oblidar que són els responsables finals de l'adjudicació del servei, amb l'anulació del plus d'emergències mèdiques.

L'11% de la plantilla continua sense tenir reconeguda la seva categoria professional demanada en el plec i denunciada al Jutjat de lo Social ja que Ferrovial els nega aquest reconeixement.

Gairebé el 20% de les treballadores tenen contractes en frau de llei obligant-les a realitzar formacions fora del seu horari laboral per no veure perillar el seu lloc de treball.

Se'ls obliga, també a les treballadores d'aquest servei a portar uniforme, el mateix que porta el "seu personal sanitari" però sense tenir l'espai necessari per canviar-se, ni el plec ha tingut en compte el recanvi d'aquests uniformes per tal de poder vestir amb dignitat.

Li volem recordar també que tal i com va dir als mitjans el SEM és una empresa pública, i que com a tal a d'assegurar la prestació amb la professionalitat i en les condicions laborals que requereix el servei, especialment pel que fa a les normes fonamentals vinculades al treball i a la prevenció de riscos laborals i la conciliació de la vida laboral i familiar, entre d'altres.

CGT Ferrovial 061

No als pressupostos generals de l'Estat: atac frontal a l'ocupació publica. #LluitaInterina

El 7 de juny vam portar a terme una concentració a la Delegació del Govern espanyol a Barcelona per dir:
- No a l'article 19 dels Pressupostos Generals de l'Estat i a la resta de mesures contra els treballadors i treballadors del sector públic.
- No a l'acomiadament del personal interí.
- No a la destrucció de llocs de treball del sector públic.
- No a la prohibició de la internalització de serveis.

El govern del PP vol accelerar la destrucció de llocs de treball al Sector Públic amb les mesures que ha inclòs al projecte de Pressupostos Generals de l'Estat. No prou content amb la supressió de molts llocs de treball un cop els seus titulars es van jubilant, aquestes mesures provocaran globalment acomiadaments de personal interí i més precarietat per als que de moment continuïn.

Això ho fa amb la limitació de l'oferta pública d'ocupació per sota de les necessitats de reposició, la retallada de les places estructurals ocupades per personal interí que poden ser convocades amb oferta pública, la prohibició d'incorporar personal extern afectat per processos d'internalització de la gestió (com per exemple la municipalització de la gestió de l'aigua o de la neteja), la prohibició del nomenament de personal interí o temporal en places estructurals pendents de convocatòria, la limitació complementària al màxim de 8% de places interines sense garantir la consolidació de totes les existents des de fa ja anys.

També ataca als drets de tots els treballadors públics en general, deixant novament en suspens parts fonamentals dels seus drets de negociació o prohibint la nova contractació o nomenament dels interins que hagin superat els 3 anys de treball continuat, això últim burlant les directives europees establertes per evitar l'abús de la contractació temporal i que estableixen que els llocs de treball ocupats temporalment durant més de tres anys no poden ser considerats temporals sinó fixes. També malmet els drets dels treballadors quan omet la previsió pressupostària per fer front a les reclamacions d'indemnització per acomiadament del personal temporal o interí, dret sòlidament establert ja per la jurisprudència. Tot això és a més un abús de poder destruint l'autonomia de gestió de la resta d'administracions, autonòmiques i locals, pel que fa a la tria del seu model de gestió en un moment en el qual la ciutadania està reclamant amb força la gestió directa dels serveis públics.

CGT Ensenyament
Federació Sanitat CGT Catalunya
Secció Sindical CGT Ajuntament de Barcelona

Nova vaga al Telefèric de Montjuïc el 24 de juny

L'Assemblea de Treballadores i Treballadors del Telefèric de Montjuic (Barcelona) va aprovar per unanimitat la convocatòria de vaga parcial (de 12.45h a 18.15h) pel dissabte 24 de juny. Portem des de l'1 de gener de 2017 negociant amb l'empresa una millora salarial sense arribar a cap tipus d'acord.

La passivitat, l'immobilisme total i el menyspreu cap els treballadors i treballadores en els primers mesos de l'any per part de l'empresa ha estat constant. La nostra resposta a aquesta situació van ser les vagues dels dies 14 i 15 d'abril passat, seguides pel 100% del personal fixe.

Després de les vagues vam reprendre les negociacions i hem tornat a constatar la nul·la voluntat real per part de la Direcció de TMB d'arribar a un acord. Volem fer saber que el comitè negociador, òrgan representant de l'Assemblea de Treballadores i Treballadors del Telefèric escollit per unanimitat, ha portat diferents propostes per tal de desencallar el conflicte laboral obert i que la Direcció de l'empresa només ha ofert un 0,7% de pujada salarial en una paga variable. Aquest 0,7% representa poc més de 6000€ a repartir entre els 24 treballadors de la plantilla. aquests mateixos treballadors, fruit del seu treball, generen en una hora d'explotació la mateixa quantia que va directe a engreixar les arques de l'empresa. Es una ofensa oferir aquesta quantitat.

Portem anys on s'ha augmentat substancialment la càrrega de treball de tota la plantilla (per exemple des de fa més de dos anys tota la venda automàtica va passar a ser manual o s'han incorporat tasques de manteniment i revisió diària que abans no les feiem). El Telefèric de Montjuic és una de les cinc principals atraccions turístiques de Barcelona pel número de passatgers, amb uns beneficis estables d'uns 5 milions d'euros anuals. La Direcció de la nostra empresa és la Direcció de TMB, una Direcció amb un nombre similar a la de tota la nostra plantilla, amb sous astronòmics de més de 100.000€, fins i tot alguns arribant gairebé als 200.000€, amb dietes i privilegis de tot tipus. Una Direcció que està portant als jutjats les lleis que els obliguen a publicar tots els seus sous i tenir unes formes de gestió i comptabilitat transparents (cosa que no s'està produïnt). En el Telefèric de Montjuic és evident que la suposada riquesa que aporta el turisme a la nostra ciutat no repercuteix en les treballadores i els treballadors.

Per això vam convocar aquesta nova aturada per tal de pressionar a l'empresa i fer que recapaciti i s'avingui a negociar una veritable millora salarial. L'Assemblea de Treballadores i Treballadors del Telefèric està compromesa amb la lluita constant i permanent fins aconseguir totes les nostres reivindicacions.

Visca la lluita obrera!

Assemblea de Treballadores i Treballadors del Telefèric de Montjuic

Contra l'acomiadament d'una treballadora de la Diputació de Barcelona

El 29 de juny vam convocar una nova mobilització per a evitar l'acomiadament d'una treballadora de la Diputació, la Idoia Pallarès, professora a l'Escola de la Dona i interina fins a provisió de plaça. Això significava a la Diputació – al menys fins avui – que era poc probable que t'acomiadessin ja que estàs ocupant un lloc de treball "segur". De fet, si no aconseguim aturar aquest acomiadament serà el primer cop que la Diputació fa fora algú en aquesta situació laboral. Per qui no ho sàpiga, a la Diputació hi treballem unes 4.000 persones, el 25% de les qual som interines.

Per això vam convocar una concentració davant el ple de la Diputació del 29 de juny, on es presenten la major part dels i les representants polítiques en la Diputació, que venen dels pobles i ciutats de la província de Barcelona.

Va ser també una bona oportunitat per enfrontar-los a les seves pròpies contradiccions, de fer palesa l'enorme diferència que hi ha entre el que diuen i el que fan, de cridar-los ben claret que no permetrem aquest acomiadament ni cap altre.

Secció Sindical CGT Diputació de Barcelona

Conversem amb...

Fran Fernández Gómez, m

“Un pot sentir-se perfectament català i s

Ramon Massana

Militant llibertari i historiador (no us perdeu el seu web serhistorico.net), es va doctorar amb una tesi sobre els primers anarco-comunistes. Actualment, s'interessa sobretot per les relacions entre la construcció d'identitats nacionals i el moviment obrer que té un punt cosmopolita, internacionalista. "Jo veig que hi ha molts punts al XIX i fins la primera guerra mundial fins i tot, on l'internacionalisme i el cosmopolitisme era una consciència identitària que podia ser alternativa, o complementària, a la nacional", afirma.

- Aquest cosmopolitisme i internacionalisme, en contraposició dels estats nació?

No necessàriament. És un tema que crec que encara no s'ha tractat gaire... L'Estat a vegades entra en competència amb els internacionalismes; però fins i tot dins del mateix liberalisme, que són els pares del nacionalisme liberal, trobes aquest punt… A Espanya es podria veure en Pi i Margall, que parla de la lliure federació; "sí, som patriotes, però volem anar més enllà". Clar, si a aquest punt de vista fas la superació de l'estat i fas un major aprofundiment en tenir una consciència cosmopolita, sí que ja és una cosa diferent, però… no és tant blanc i negre, hi ha una escala de grisos i de posicionaments… A més que hi ha identitats múltiples. Un pot sentir-se perfectament català i ser internacionalista alhora. Però a veure, com? Si crees l'estat… l'estat crea la nació. En el moment que hi ha drets i deures i una gent que té una sobirania suposada, que la deleguen… això és el nacionalisme liberal. Que després a nivell discursiu es pot barrejar amb tot aquell pòsit reaccionari, no? Però et trobes molta diversitat en aquest discurs. Si filéssim molt prim una cosa seria l'universalisme, per dir-ho d'una manera, el cosmopolitisme, l'internacionalisme… Fins i tot et pots trobar personatges… A mi em passa amb el [Joan] Montseny, que hi ha dies que te'l llegeixes i sembla que sigui nacionalista, i altres dies sembla que sigui apàtrida; depenent del dia, de qui té al davant, variava el seu discurs. El mateix Malato creu en les nacions. Però és clar, llavors et trobes un tio d'Argentina que està escrivint en un periòdic i que diu que tot això és mentida, que s'ho han inventat; que feia cent anys s'havien inventat la nació argentina del no res! Així que veus tota aquesta multiplicitat de posicionaments. Ara bé, a dia d'avui amb la postmodernitat, una cosa que es coneix com internacionalisme de tota la vida, superar l'estat… hi ha gent que en diu anarcoindependentisme o coses per l'estil… Al final trobo que és més complicat. No calia inventar-se coses noves que ja hi eren, perquè acaben dificultant el discurs…

- Anarcoindependentisme sona estrany, sí; perquè això de l'independentisme ho associem a la construcció de l'estat…

Et diran independència sense límits. Jo crec que això ve dels 70… Potser els que van començar a militar llavors són els que han mantingut viu el moviment llibertari, però els 70 -i 60- a nivell teòric per mi va ser una de les pitjors dècades que hi ha hagut; la part final del segle XX ha estat desastrosa. Perquè coses que ja estaven ben travades, que ja estaven fetes, a nivell discursiu i a nivell pràctic, i sense gaire incorreccions… Si et senties part d'una nació no era un problema, podies ser completament cosmopolita i dir: "Jo no crec en això, és un invent"; o "jo em sento part d'aquí però el meu objectiu és la lliure federació dels pobles"… És clar, si a això li donem una volta i diem: "Ah, és que Bakunin en el seu moment defensava la llibertat dels pobles!"; sí, quan era paneslavista i encara no era llibertari. I després com a llibertari creu en els pobles, però és internacionalista. No cal inventar coses noves! Suposo que hi va haver influència marxista, de l'alliberament nacional, del tema colonial…

Però el mateix Malatesta, va ser un cosmopolita però després a Egipte estava a favor de la independència d'Egipte; perquè era antiimperialista. O la mateixa Louise Michel… ella és una nacionalista francesa, durant la comuna; però com molta altra gent veu que s'ha de superar la nació. Ella era una republicana! Molt radical, s'ajuntava amb el Rochefort i tota aquesta gent, que era penya molt radical… Un equivalent aquí serien els que van fer la revolució cantonal el 1873; aquests republicans federals que molts també tenien influència del socialisme. Però Louise Michel, després, ja sent llibertària a Nova Caledònia, aprèn l'idioma nadiu i defensa el poble d'allà contra l'opressió colonial de França. És clar, a la lluita per la independència els anarquistes hi eren? Bé, és una lluita contra l'estat, contra l'imperi… i no deixen de ser territoris on els estats era molt febles, si existien prèviament… I sigui el que sigui és que hi ha un estat centralista molt potent que és el que acaba controlant allà, vist des del punt de vista llibertari, evidentment.

El tema nacionalista català ja seria un altre cas. Espanya s'ha construït en gran mesura pels catalans que hi han participat i s'han beneficiat de l'espoli de Cuba, de l'espoli del Marroc i de l'explotació general de la classe obrera; i quan aquesta classe obrera sortia al carrer demanaven que vinguessin les tropes a disparar a la classe obrera. Veig que un anàlisi de classe seria molt millor per estudiar la història de Catalunya que un de nacional, que en gran mesura és inventat. Perquè si el 1492 és una mentida com a inici de la nació espanyola (i ja no et dic els reis gots!), el 1714 és tres quarts del mateix. Són invencions, recreacions de discursos del passat que serveixen per justificar polítiques actuals. Però no deixa de ser un tipus de discurs al que li falten més arguments empírics. Potser la lluita de classes també seria una invenció, però comences a analitzar la societat i veus que hi ha dades. Que hi ha barris que hi ha diferències en la construcció d'edificis; vas a Pedralbes i vas al Besòs i veus diferències! En els ingressos de la gent…

- Els mites de 1714 que dius, es fixen ja als anys 30 o 40 del segle XIX, oi?

És veritat que en aquelles dècades es comença a mitificar el 1714, però s'utilitzava per criticar des del punt de vista del liberalisme espanyol els Borbons. I aquest mite el van fer servir molt els catalans, per proximitat geogràfica, i perquè és un tema que queda… A nivell urbanístic després de 1714 la ciutat de Barcelona canvia molt, no podia créixer més enllà d'un tir de canó! No deixa de ser simptomàtic que el primer que es fa en les moltes revoltes que hi ha és destrossar les muralles, la Ciutadella… Era una cosa popular de la ciutat de Barcelona! És clar, vius en una ciutat que saps que tens els canons que t'estan apuntant… i que de vegades els disparen! Com a mite neix sobretot com un mite dels sectors més progressistes del liberalisme espanyol. I sí que és veritat que després hi ha un moviment romàntic, de vindicació del tema català, amb el que no deixa de ser un projecte alternatiu espanyol. Fins i tot, si m'apures, els anys vint o trenta [del segle XX] mires a Companys i companyia i el que estan proclamant no és tant diferent del que proclamava Pi i Margall al segle XIX! Una Espanya federal o confederal. Com diu Ucelay Da-Cal, això és un projecte nacional espanyol. És clar, sí que és veritat que hi ha un punt del mateix espanyolisme i de la mateixa evolució dels projectes nacionals que hi ha, que sí que hi ha situacions de conflicte. I és clar, és que és molt caspós el projecte dominant del nacionalisme espanyol. És centralista, és hereu del franquisme... o diguem que de tota la tradició liberal catòlica conservadora reaccionària que hi ha hagut.

- Sí, és bastant ranci i poc engrescador, no?

Sí! Com va dir algú, "es español el que no puede ser otra cosa". I el franquisme va fer tres coses interessants a nivell discursiu: 1) eliminar la memòria discursiva de tot el que era llibertari, perquè no els menciona quasi mai; 2) dir que tot l'enemic eren els comunistes, quan eren quatre, a Catalunya!; i 3) donar-li un pedigrí al nacionalisme català. Si tu mateix crees la situació… des del punt de vista espanyol! El seu procés de nacionalització és bastant complicat, o mediocre, o mal fet, perquè… de forma pitjor jo no sé si es pot fer!

> **“La primera generació d'anarquistes, vénen quasi tots del republicanisme, especialment el federal més radical”**

- A les escoles ensenyen quasi que l'antifranquisme era Pujol.

És clar, el franquisme crea un label dels comunistes i els nacionalistes. I llavors tens la transició… El moviment llibertari acaba com acaba… Allò no deixa de ser un cul de sac: allà hi va a parar tothom que no se sent còmode ni al PSUC ni aquí ni allà… i et trobes gent de tot tipus amb projectes molt diferents…

- I sense gaire base al darrere, no?

Exacte… Sí que hi ha un moviment de contracultura molt potent, però no deixen de ser uns anys que precisament a nivell mundial són el postmaig del 68, que per mi a nivell polític és com la constatació de la postmodernitat: ja no hi ha referents absoluts, ara tot es qüestiona, tot es separa, anem dividint… presos, feminisme, ecologisme… i el que estem fent és aïllar lluites, i això fa que no hi hagi referents compartits. I que es creïn moviments que potser estan molt propers, però que no tenen aquells vincles de solidaritat real que podien tenir en el passat… Jo m'imagino al segle XIX al local del carrer Sant Oleguer de la Federació de Treballadors de la Regional Espanyola… era un local on hi havia la saleta del sindicat, i hi havia un cafè-teatre, on feien activitats cada dia, hi havia l'ateneu… estava tot aplegat en un local, i es feien moltes activitats molt diverses. O a França amb les borses de treball, i allà feien tasca sindical, feien tasca de cerca de feina, tasques pel tema de l'habitatge… Moltes lluites estaven juntes en el mateix espai, i podien compartir, creaven solidaritat. I en el moment que aquestes lluites les separes, les fas especialitzades en un terreny molt concret,

ilitant llibertari i historiador

ser internacionalista alhora”

això crec que perjudica en crear una alternativa potent. I a això li sumem el Cas Scala, les baralles internes dels 80 i dels 90…

I en aquest context la gent llibertària ho tenim difícil, per poder encaixar un discurs internacionalista i cosmopolita. El nacionalisme és una mentida que va molt bé. Ajuda a formar part d'una comunitat, i darrere del nacionalisme hi ha un sentiment de fidelitat a l'Estat, si n'ets conscient.

- Has biografiat Sebastià Sunyer Gavaldà, un tolstoià!

Sí! I pacifista! I a més a més, per referències que ell té sobre el Martí Borràs, i per documentació de la pròpia família, de l'Antònia Fontanillas, que era la seva néta, vaig veure que el Martí Borràs segurament també ho era. Era gent que creia molt en la propaganda… I té la seva lògica! Una part de l'anarco-comunisme és d'arrel kropotkiana, però aquí a Espanya hi va haver una penetració molt important de Reclús. I Reclús era més aviat pacífic. L'anarco-comunisme és divers: no és el mateix Kropotkin que Malatesta, o que Reclús. I hi havia personatges com el Martí Borràs o el Sebastià Sunyer, un pacifista, un tolstoià. Però de fet mires el pensament tolstoià o el mateix espiritisme, i tot aquest moviment són crítiques a la institució religiosa, a la institució eclesiàstica, però no posen en qüestió l'existència de déu, del Jesucrist històric, que es diria… Bé, és normal: un país molt catòlic com era Espanya i seria Catalunya, com la gent deixa de creure en l'Església però no deixa de creure en déu! Per què va triomfar l'espiritisme?

- Per fer la transició aquesta, no?

Clar! L'espiritisme el que ve a dir és això: que el Crist històric s'ha de tenir en consideració, que és una encarnació d'un esperit… Això aquella època triomfava molt! I si ho mires amb la doctrina de l'església, l'espiritisme anava fins i tot amb un punt de vista científic: demostrarem que l'ànima existeix, que hi ha les fases dels esperits, des de baix de tot fins a dalt; la reencarnació… I et trobes moltes vegades amb personatges coneguts llibertaris, cert deix discursiu que té aquest punt espiritista. Louise Michel per exemple, curiosament, parla molt d'espectres, de coses per l'estil… I el Sunyer m'he quedat amb el dubte de si era espiritista...

Sí que tenia un deix nacionalista espanyol. El que queda palès és que la gent llibertària malgrat tot no és immune o està aïllada dels processos de nacionalització. I, malgrat que sigui indirectament, vas tenint una força d'aquest procés. Si mirem la CNT a la guerra civil, els seus cartells, les seves proclames… I val que n'hi ha moltes que parlen de revolució, però n'hi ha moltes que parlen des d'un punt de vista nacional: “España”; “esto es una invasión”; aquell vaixell que surten allà les tropes mores, “extranjeros”.... i dius, hòstia… De fet hi ha alguns escrits del Nuñez Seixas i algun més que parlen d'això: de com tant el Partit Socialista com la CNT durant la guerra civil fan un discurs gairebé hereu del republicanisme federal o del republicanisme espanyol històric a nivell de com parlen de la nació espanyola. I l'Ucelay Da Cal parla de la CNT com un projecte alternatiu nacional, malgrat que sigui antiestatal…

- A la universitat, entre professors nacionalistes i marxistes, dels anarquistes o se'n parla poc o se'n parla des del menyspreu, oi?

Bé, això és un tema que també te'l trobes amb la penya de l'esquerra independentista, moltes vegades… Quan parlen del moviment llibertari, a dia d'avui, el típic rum-rum aquest dels marxistes: “és un moviment petit-burgès; Marx ja va dir que…”. Home, que jo m'he llegit Marx també! I a Lenin, i a Mao… i m'han agradat coses que hagin pogut escriure! Però coi, llegeix també a altra gent! Que potser veuràs que no són tant inútils ni tant papanates com tu et penses! Però és clar, com que un “és científic” i l'altre “no és científic”! I de fet Marx estava copiant a [David] Ricardo i Adam Smith, a tots aquests liberals… O sigui, no s'inventa la lluita de classes, no s'inventa res de nou… Senzillament analitza el que els burgesos ja portaven dècades dient; i aprofunditza, i fa coses molt bé; però Marx té de científic el que té el Profesor Bacterio de científic! És una teoria política, té anàlisis encertats… que el moviment llibertari hi té moltes coses en comú (al cap i a la fi no deixen de ser branques del socialisme)... Però és clar, et trobes aquest deix, no? “Lo llibertari no ha existit, ha sigut marginal, o ha sigut un accident; o una cosa folklòrica…”.

- El primer anarquisme té molta relació amb el republicanisme federal?

Bé, jo crec que hi ha una evolució. Mira, amb Anselme Bellegarrigue tu ho veus; o amb el mateix Proudhon; o fins i tot amb Pi i Margall! Aquell punt de la gent que realment són tant republicans, tant federals, tant de baix a dalt… que al final no veus on hi ha la diferència: es toquen! Però és normal. A vegades aquí hi ha una màxima que sempre es diu, i jo hi estic d'acord: mirem la primera generació d'anarquistes, i fins ben entrat el segle XX, i vénen quasi tots del republicanisme; especialment el federal més radical. O Louise Michel, que ve del republicanisme, en aquest cas amb influències dels garibaldians, del Rochefort i tota aquesta gent, que a Espanya serien els federals, per dir-ho d'alguna manera. I veus que aquesta gent té un punt molt proper a les idees llibertàries en moltes coses. Només els hi faltava dir “l'estat no val per res”. Aquesta és la base de fons. Quan comencen a sortir els primers llibertaris, Bellegarrigue, Proudhon, etcètera, el que et trobes són republicans tant radicals tant radicals tant radicals que passen de l'estat, i es comencen a qüestionar també la propietat privada i el capitalisme. Però fins i tot aquest primer anarquisme de masses, l'anarco-col·lectivisme, deixava una pervivència del salari. Que cadascú guanyi el producte íntegre del seu treball, com ho valores, si no és amb un salari? I, posem per cas, si comences a conrear unes terres que són molt bones, produeixen molt, i l'altre té unes terres que s'inunden, aquest es moriria de gana i l'altre viuria de conya! I si a més a més es respecta la propietat individual, com encara es respectava… D'aquí ve tota la crítica al col·lectivisme, des del comunisme anarquista. Hi ha una diferència en aquest sentit. És un tema que a molta gent els hi xoca molt. Ostres, és que el liberalisme evoluciona a l'anarquisme! Sí! De fet tots els socialismes. Aquesta conya de Marx i companyia, de “petit-burgesos! Veniu del liberalisme!”... És que vosaltres també! La lluita de classes, el materialisme històric… beu del liberalisme! I beu dels socialismes anteriors. I si tu mires els saint-simonians, Fourier, els cabetians (que aquí tenien molta força), ja van fent tot aquest xup-xup de ser receptius a superar el liberalisme. Però fins i tot aquests socialistes utòpics no era estrany que també participessin del moviment republicà. Hi ha aquesta evolució. I jo veig una vinculació clara. Per exemple, entre la revolució cantonal del 1873 i el projecte que tenia la FRE quant a la revolució, hi ha molts punts en comú! Igual que la Comuna de París, les comunes franceses, i el model de l'AIT allà: hi ha punts de contacte evidents. Després se separen, hi ha evolucions, desencontres… Però en el cas d'Espanya, fins ben entrat els anys trenta [del segle XX] per exemple en el món de la renovació pedagògica, del lliurepensament, el laïcisme i l'anticlericalisme, anava més enllà dels socialismes; allà hi havia liberals també, i anaven tots plegats.

- Pi i Margall és un pont entre el republicanisme i el món llibertari, no? És introductor de Proudhon…

Seria un exemple d'aquesta gent que… Pi i Margall el 1890 o 91 que va demanar d'entrar a la II Internacional, amb el seu partit… Vull dir que en aquest sentit, ell té un punt molt socialista, molt federal, i va ser l'introductor de Proudhon aquí a Catalunya i a Espanya. Que al cap i a la fi és el pensador socialista que més es llegia. Molt més que Bakunin, que Marx, que Kropotkin… El que es llegia aquí era Proudhon…

Clar, hi ha una valoració ràpida de Pi i Margall que és el que deia la família Montseny: ens quedem amb el Pi i Margall teòric, difusor de les teories socialistes, però no ens agrada el Pi Margall polític. I ja està. A veure, que tampoc no va haver-hi odi mai contra Pi i Margall. M'he trobat des de Sebastià Sunyer parlant bé d'ell, la família Montseny també… Pocs llibertaris trobes que el critiquin; en tot cas critiquen la seva vessant més política. Però fins i tot pel seu rol com a president de la Primera República, que li va esclatar la revolució cantonal, tant ell com Salmerón es van negar a reprimir! Dins de lo dolent el que van fer és rentar-se'n les mans; però no van reprimir directament. I crec que sempre se li va guardar un respecte com una persona que va traduir uns textos, i que també és un reflex d'aquell ambient de transició entre el republicanisme i l'anarquisme. Els primers anarquistes venen del republicanisme pimargallià! I Pi i Margall no deixa de ser algú que ha traduït a Proudhon, els seus mateixos textos tenen un punt de vista molt llibertari... El que passa és que és molt intel·lectual; i la seva praxis política difereix del tema llibertari. Però és una persona molt interessant. No deixa de creure, jo crec, en la lliure federació dels pobles. És normal que els llibertaris el respectessin, almenys.

“Es coneix com internacionalisme de tota la vida, superar l'estat… hi ha gent que en diu anarcoindependentisme o coses per l'estil… trobo que és més complicat. No calia inventar-se coses noves que dificulten el discurs.”

Caravana a la Frontera Sud

CGT - Ensorrem fronteres

Què som la Caravana i qui hi participa?

La caravana Obrint fronteres a Melilla és la continuació de la protesta contra el que representa la fortalesa europea. L'any passat a Grècia, aquest any a la frontera sud.

Unes 200 organitzacions d'Euskal Herria, País Valencià, Madrid, Castella – Lleó, Catalunya i Andalusia han preparat durant mesos aquesta mobilització. Si ha estat complicat moure i allotjar a les 450 persones que hem baixat a Melilla des de diferents punts de l'estat, també ha suposat un esforç consensuar accions per fer visible la vergonya del mur i la negació dels drets humans més elementals a les persones que intenten travessar-lo.

Al nostre pas per les diferents poblacions del recorregut hem estat rebudes per les organitzacions de cada territori que han muntat benvingudes i actes reivindicatius per mobilitzar la població contra el maltractament, la tortura, les devolucions en calent i l'empresonament en CIEs, així com per assenyalar, especialment, la situació de les dones migrants i de les que realitzen infratreballs transfronterers (portejadores).

Les dones són víctimes d'abusos sexuals, tracta, constant maltractament policial.... Per això aquesta Caravana ha volgut ser feminista i de defensa dels drets de les persones LGTBI.

La CGT hi hem estat molt presents, amb gent de tots els territoris integrants de l'organització i amb una presència molt activa: la gent d'Andalusia s'ha bolcat en l'acollida, la logística i, com no, l'acció; la gent de Castella – Lleó, companyes d'autocar amb qui hem compartit idees, cançons, bromes...; les companyes d'Euskal Herria, sempre atentes tot i formar part d'un grup tan nombrós i compacte com Ongui etorri errefuxiatuak; la militància compromesa de la gent del País Valencià, Aragó – La Rioja; els i les catalanes que també hem fet el que hem pogut i, molt especialment, el company de CGT Melilla, que ens ha fet la vida i l'activisme fàcil en un territori sovint hostil.

La Caravana dia a dia

14/07 | Sortida dels territoris

15/07 | Madrid
- Concentració davant el Congrés
- Roda de premsa
- Cadena humana

16/07 | Sevilla / Algeciras
- Assemblea
- Acció a °l'aeroport de Sevilla
- Concentració al CIE d'Algeciras

17/07 | Tarifa / Málaga
- Marxa fins al CIE de Tarifa
- Rebuda i acte a Màlaga

18, 19, 20/07 | Melilla
- Performance a la platja
- Assemblea
- Marxa a la frontera
- Escrache a Fernández Díaz
- Concentració de solidaritat amb el Rif
- Futbol amb els joves del CETI
- Concentració al CETI
- Manifestació fins a la tanca
- Acte de suport a les portejadores

22/07 | Almeria / Níjar
- Marxa a "Los albaricoques"
- Fi de la caravana

Tono Carbajo -- Fotomovimiento

Tono Carbajo -- Fotomovimiento

Vueling deporta, la Caravana protesta

Després de manifestar-nos a Madrid i a Sevilla contra les polítiques migratòries del govern espanyol, el dissabte 15 ens arriba a la Caravana la notícia de la protesta del passatge d'un vol de la companyia Vueling amb destinació a Dakar per la deportació forçosa d'un noi al Senegal. Ens assabentem que després de fer baixar a tothom de l'avió, la Guardia Civil va identificar i retenir a 11 passatgers i passatgeres de forma aleatòria, i poc després, el vol es va enlairar amb el jove d'origen senegalès i onze persones a terra.

En el marc de l'assemblea del diumenge 16 al poliesportiu on es va passar la nit a Sevilla, es proposa una acció de solidaritat amb les persones retingudes i, sobretot, de protesta contra els vols de deportació i de denúncia a les companyies aèries que els efectuen. Es genera un intens debat on es contraposen opinions que alerten dels possibles riscos de l'acció d'acord amb la Llei de protecció de la seguretat ciutadana (coneguda com a "llei mordassa") i altres que defensem la necessitat de desobeir davant les expulsions forçades, que constitueixen "l'última baula en la cadena de racisme institucional i una amenaça constant a la població migrant", com explica el manifest que redactem ràpidament al finalitzar l'assemblea.

Després d'un llarg debat i una votació, - com a última alternativa per a prendre una decisió ràpida -, els autocars es posen en marxa rumb a l'aeroport de Sevilla, un espai on conviuen les dues cares de la mobilitat del sistema capitalista: la voluntària i promoguda del turisme i la forçada de les deportacions. La Caravana esdevé, així, una protesta viva i dinàmica.
Amb l'acció també es vol denunciar "el negoci que suposen les deportacions", amb un contracte de gairebé 12 milions d'euros anuals a les empreses Air Nostrum, Evelop i Orbest (les dues darreres de Barceló Viatges), per encarregar-se el 2017 i 2018 del servei aeri de repatriacions. Fins a aquest últim concurs públic, Air Europa va ser l'encarregada de prestar els "macrovols de deportació", on només hi viatgen persones que són retornades i "una majoria de personal de les forces de seguretat de l'Estat, la qual cosa genera un escenari de major indefensió davant dels abusos policials, sense testimoniatge de la ciutadania". A més, el manifest afegeix que "la majoria de les deportacions són exprés, en menys de 72 hores, sense possibilitat de defensar-se".

A l'aeroport de Sevilla, el 16 de juliol, centenars de persones que formen part de la Caravana fan enormes cues per a presentar fulles de reclamacions a les companyies de Vueling i d'Ibèria, generant més caos de l'habitual en un aeroport en ple mes de juliol. Tot i així, ben aviat les cues silencioses es transformen en una protesta activa, on es canta i crida contra els vols de deportació i les companyies que se'n lucren. L'acció acaba sense cap incident i amb moltes energies per continuar endavant una setmana de protestes.

La vergonya de les presons per a migrants: els CIEs d'Algeciras i Tarifa

La ruta segueix, ara ens aturem al CIE d'Algeciras. Tenim una concentració prevista per les set de la tarda però hi som una mica abans i sembla que la policia encara no està preparada per a la nostra arribada, perquè sorprenem l'entrada al CIE d'un vehicle amb un grup de detinguts. De seguida ens acostem tot el que la policia ens permet i cridem en suport d'aquests joves que estan a punt de ser engolits pel CIE pel sol fet de migrar.

El CIE d'Algeciras és una antiga presó que es va clausurar l'any 2000 perquè no reunia les mínimes condicions per ser habitada. Aquí és on malviuen uns 80 migrants, principalment marroquins, i on van estar internades 12 dones subsaharianes fins que les denúncies de diferents organitzacions, inclosa la del Defensor del Pueblo el 2016, les van treure d'aquell forat.

Actualment les dones s'allotgen en pisos tutelats. De tota manera, la sort que corren tan homes com dones és la deportació, o en el millor dels casos, la sortida del centre amb una ordre d'expulsió que els priva de tota possibilitat d'incorporar-se amb normalitat a la vida que havien somniat abans d'emigrar.

Ens concentrem a la porta del CIE amb pancartes i crits de denúncia, es llegeix un manifest elaborat per les organitzacions locals que reivindiquen dia a dia el tancament del CIE i que no se'n construeixi cap altre. Ens expliquen que intenten donar suport jurídic i psicològic als interns, però molts cops la policia el ho impedeix per evitar que denunciïn les condicions infrahumanes del centre.

L'endemà la següent parada és al CIE de Tarifa. La crueltat dels CIE es manifesta, també, en el fet que es situen lluny dels carrers i places on transcorre la vida "normal". El de Tarifa porta aquest principi a l'extrem, ja que està en un illot mar endins direcció Marroc. Més lluny impossible. La nostra marxa per la vora del mar fins acostar-nos-hi el més possible s'ha d'aturar forçosament davant d'un edifici en unes condicions similars al d'Algeciras on porten els homes que han arribat en pasteres com a pas previ al seu aïllament total en un tros de roca que la boira a penes ens permet veure.

A la tornada se'n acosta un jove tarifeny que ens explica la solidaritat humana davant l'arribada de pasteres, una realitat amb la que conviuen quotidianament, i a la que responen com poden: "els donem roba, els expliquem per on poden anar sense que els trobi la policia, alguns camperols els acullen". També ens recorda els riscos que corren i la valentia de les persones que creuen l'estret: "som gent pescadora, coneixem els riscos del mar i mai ens hi endinsaríem".

L'endemà anem cap a Màlaga, on ens espera una rebuda especialment emotiva al grup de la CGT, ja que ens trobem a companyes i companys d'Andalusia que ens acompanyaran la resta del camí. A l'acte de benvinguda de la Caravana en aquesta ciutat, a més de música, poesia i lectura de manifests, ens expliquen les seves lluites treballadores de diferents empreses

CGT - Ensorrem fronteres

en conflicte, així com la gent combativa que al 2012 va aconseguir el tancament del CIE de la seva població i que ara està preparada per respondre si l'estat en vol obrir un altre.

Tanca i fronteres, territori de violència policial i d'explotació

El dimarts 18 de juliol arribem a Melilla, l'objectiu principal de la Caravana, on durem a terme les principals accions previstes i també d'altres que, com la de l'aeroport de Sevilla, ens les planteja l'actualitat i el que trobem pel camí.

Un dels objectius de la Caravana és assenyalar, visibilitzar i denunciar les injustícies i agressions que es generen al voltant de la tanca, però també a la ciutat autònoma i a l'estret. Una frontera formada per moltes fronteres i per greus vulneracions de drets; un espai d'impunitat i de desigualtats.

El dimecres 19 de juliol anem en grup fins a dos punts fronterers, el de Barri Xinès i el de Beni Ensar, on podem veure molt més que una tanca: les concertines, la fosa, les tres tanques, els cables d'acer i els molts cotxes de la Guàrdia Civil que patrullen i que ens aturen el pas diversos metres abans del control fronterer. Els mateixos que tantes vegades han estat responsables de les agressions i intervencions que han acabat en caigudes o en devolucions en calent durant els intents col·lectius de saltar la tanca.

Un dels objectius d'acostar-se als punts fronters és visibilitzar i denunciar la realitat de les persones que tenen en la frontera el seu mitjà de supervivència. Són les "portejadores", que recullen des de les set del matí enormes paquets, de fins a 80 quilos, per a ser transportats a l'esquena cap a l'altra banda de la frontera, pel que cobren entre 1 i 3 euros. Les allaus i les caigudes es repeteixen sovint, amb la mort d'almenys tres dones els darrers anys, i també els cops i insults de les policies marroquí i espanyola.

Som testimonis d'aquesta violència policial quan una dona gran carregada de farcells s'acosta a una companya de la Caravana ensenyant-li els cops que li han fet ambdós cossos policials. Les mostres de suport i d'indignació s'estenen entre les persones que ho presencien, alçant-se en crits davant del cordó policial. Aquesta és la realitat més amagada d'una frontera que enriqueix a uns pocs a costa del treball casi esclau de dones, - moltes vídues, separades o mares soles, rebutjades per la societat -, però també de cada vegada més homes que cauen en la pobresa extrema.

Segons ens explica un Guàrdia Civil "no hi ha duana comercial entre Melilla i Marroc i no podem evitar que una persona porti l'equipatge de mà que pugui". Però un escrit de CGT Melilla de desembre de 2016 ho deixa més clar: "l'únic interès de les autoritats és que passi el major volum de mercaderies, que és el que deixa ingressos a les arques de la ciutat".

La frontera no s'acaba en la tanca. Coneixem a joves que malviuen sense cap suport intentant creuar l'estret, com el Kareem, d'Argèlia, que ens trobem en una plaça del centre. Mentre ens ensenya les ferides a l'orella i al turmell que li va fer la policia quan el va trobar amagat en el ferri, ens explica com li han denegat la petició d'asil i l'han expulsat del CETI, "estic atrapat en aquesta ciutat", ens diu, una ciutat frontera, una ciutat ocupada per policies i militars, una ciutat d'abusos i d'impunitat policial, de redades constants, - com les que presenciem cada nit -, d'atur i desigualtats.

Però, també, Melilla és una ciutat plena de població acollidora, molta d'origen rifeny, que lluita per sobreviure, que t'obre les portes, que vol explicar i denunciar, i que defensa com pot els drets humans a la frontera sud d'Europa, una realitat d'excepcionalitat que és per elles una realitat quotidiana. És part d'aquesta població la que ens acompanyarà el dijous 20 de juliol a la manifestació que recorrerà el passeig marítim de la ciutat i acabarà davant de la tanca de la vergonya on es posaran cartells i es cridarà per l'obertura de les fronteres i els drets humans.

Retornant al 19 de juliol, ens assabentem de que l'ex ministre Fernández Díaz farà una conferència al centre de la ciutat davant un públic complaent amb les seves idees repressores i xenòfobes. Una part molt important de la Caravana decidim recordar-li que hi ha molta gent que no comparteix el seu ideari fent-li un "escrache" sorollós i força multitudinari per a una Melilla en aparença cega a les injustícies socials.

Arbitrarietat, control i saturació al CETI

El mateix dimecres 19 de juliol a la tarda un grup de caravaneres anem a un parc tocant a la Plaça Espanya per a acompanyar als menors del CETI fins al camp de futbol per mirar d'evitar qualsevol problema amb la policia o enfrontament amb altres menors, humils, però de famílies "cristianes" colpejades per la crisiestafa. El que havia de ser un desplaçament discret es converteix en un festiu passeig en grup, en sentir-se recolzats els menors. A més, assaborim uns dolços preparats per companyes magrebines: deliciosos.

Després d'aquest breu moment d'esbarjo acompanyem els menors al seu lloc de tancament, al CETI. Allí ens retrobem amb la resta de les companyes caravaneres. Ens quedem a la porta mentre els menors i les refugiades entren. A ambdós costats de la porta se senten les mateixes consignes "cap persona és il·legal" i "solidarité avec les sans papiers". Malgrat que l'acció no es pot fer a la porta, no es en podem separar. I la imatge d'un nen d'un any a l'altre costat de la tanca, com bé diu un company caravaner.

El CETI de Melilla està al costat d'un luxós camp de golf. Si teniu la imatge de gent acomodada jugant impassiblement al golf mentre els refugiats s'enfilen a la tanca sota assetjament policial, heu encertat. Un informe d'IRIDIA ens endinsa en el món del CETI, un centre de primera acollida on romanen les persones que arriben a Melilla en tant aclareixen la seva situació administrativa o la seva demanda d'asil. A Ceuta n'hi ha un de similar.

Es troba en una situació de sobresaturació. Un lloc de "no dret" on no és d'aplicació ni la legislació europea ni l'estatal. Per començar, les persones que arriben a Melilla (i a Ceuta) pateixen la limitació afegida de no poden anar a la resta de l'estat. L'arbitrarietat és llei: a l'admissió es refusen sol·licituds marroquines i d'altres nacionalitats; règim de sancions arbitrari; manquen mecanismes de protecció per a les dones, molt sovint víctimes d'agressions sexual i tracta, i per a la seva salut sexual i reproductiva, així com pel col·lectiu LGTBI i per a persones de minories; migrants sotmeses a un autèntic apartheid sanitari i a uns serveis de traducció, jurídics i socials desbordats.

A tot això no oblidem que a Melilla una refugiada només pot estar al CETI o al carrer. Amb el neguit de no saber quant de temps serà a la ciutat ni quin serà el seu proper destí.

Ens mobilitzem en suport a les lluites socials del Rif

A mesura que avancem cap al sud, travessem l'estret, i anem coneixent-nos i enfortint els vincles entre les participants de la CGT, sentim la necessitat de donar suport a les lluites socials del territori del Rif on ens trobem, de les que també participen les melillenses. Recent arribats, el dilluns 18 de juliol per la tarda, ens topem amb un centenar de persones que es manifesten pels carrers de Melilla demanant l'alliberament de les persones preses rifenyes i denunciant la complicitat de l'estat espanyol: "Marroc mata, Espanya calla", diu una pancarta.

La lluita del poble rifeny, que s'ha estès per tot el territori marroquí, fa més de nou mesos que perdura, amb més de 40 ciutats que han sortit al carrer, més de 200 persones preses, - entre elles periodistes -, un centenar en vaga de fam indefinida, i una determinació i resistència que no s'atura malgrat la forta repressió, la criminalització del moviment i el silenci dels governs occidentals i dels grans mitjans de comunicació. Rachid El Youssouni, periodista i activista, explica en una conferència a Barcelona que aquest silenci es deu a que "la monarquia marroquí salvaguarda els interessos occidentals en un país on el creixement econòmic s'ha basat en l'enriquiment de les empreses transnacionals i de l'entorn del monarca".

El detonant de les mobilitzacions del Rif va ser la mort de Mouhcine Fikri l'octubre passat, el qual va ser triturat quan intentava recuperar el peix que li havia confiscat la policia. Però el descontentament social del Rif respon a una marginalització històrica d'una zona d' "anarquia natural, un territori de resistència des de l'ocupació espanyola al majzén, l'oligarquia propera al monarca alauita que genera tot un sistema clientelar al seu voltant", explica un militant rifeny de Barcelona.

Així, a Alhucemas, una de les zones més pobres del Marroc, s'ha alçat una revolta que s'ha estès per tot el país en demanda de justícia, de llibertat, de millora dels serveis públics i de l'educació, d'inversions i de condicions laborals dignes, així com el reconeixement de l'Amazig com a idioma oficial en la zona de majoria bereber.

Des de CGT creiem important que la Caravana sigui permeable a les lluites socials i de la classe treballadora dels territoris per on passem, i especialment, d'una revolta com aquesta que posa en entredit les polítiques neocolonials, l'explotació capitalista i la complicitat i corrupció dels governs de les dues bandes del mediterrani i que, també, ens recorda la importància, junt amb el dret a la mobilitat i la supressió de les fronteres, al dret a permanèixer, a viure lliurament i en condicions dignes en el territori on s'ha nascut o s'ha escollit viure.

Per això, el dijous 20 de juliol diversos membres de CGT participants de la Caravana convoquem una concentració a la Porta de l'Assemblea de Melilla per mostrar el suport a la lluita del poble del Rif. Al cap de 10 minuts d'iniciar la protesta, la Policia Nacional interromp la concentració i identifica a totes les participants i a les que s'hi han acostat. En un comunicat posterior denunciem "l'actuació de les forces repressives de Melilla que coarten la llibertat d'expressió i la solidaritat entre les lluites obreres i socials".

La mateixa tarda, la massiva manifestació a Alhucemas en demanda de l'alliberament dels presos polítics i la desmilitarització del Rif és brutalment reprimida amb gasos lacrimògens i càrregues per part del govern marroquí, amb el resultat de 83 persones ferides, una d'elles en coma.

Comiat al mar de plàstic d'Almeria: infrahabitatge i explotació laboral

I arribem a Almeria amb l'empremta de les situacions límit que pateixen les persones migrants i els obstacles a la solidaritat de les activistes dels territoris. Tornem a la "normalitat" peninsular després de veure i viure l'excepcionalitat policial i social melillenca. Un contrast que, junt amb la calorosa benvinguda de les companyes d'Almeria, converteix un senzill acte de rebuda en una espontània festa caravanera que continua al càmping on dormirem.

Coneixem de prop un mar de plàstic que amaga explotació i infrahumanes condicions laborals, a més de calor extrema i exposició a agents químics. I exclusió social. Anant cap a Níjar passem per l'assentament de "los albericoques" on malviuen centenars de persones, la majoria homes, a l'aixopluc de precàries barraques, havent de portar l'aigua de lluny i triar entre estar a les fosques o enganxar-se a la xarxa elèctrica.

Amb papers o sense, amb contracte o sense, cobren per sota conveni i treballen moltes més hores. I, si no, a la rotonda a buscar feina. Això és un frau a la seguretat social, però les visites d'Inspecció de treball són escasses i molt sovint res sorpresives.

A la dona se li afegeixen altres greuges com el no reconeixement del permís de maternitat ni temps de lactància, i l'embaràs equival a l'acomiadament. No hi ha instal·lacions sanitàries per a elles als hivernacles. I, a més, els recau bona part del pes de navegar per les fosques aigües de la burocràcia, afrontar perillosos viatges a l'escola o no poder accedir a beques menjador per ser indocumentades.

Arriba l'hora del comiat. Un comiat emocionat de les companyes amb una promesa ferma de tornar.

Entrevista a Hernan Córdoba, coordinador de 'La Borda'

Redacció

- Ens podries fer cinc cèntims del que consisteix aquest projecte?
La Borda (http://www.laborda.coop/) és un projecte que sorgeix dins del procés participatiu que el veïnat de Can Batlló, agrupat a la Plataforma Can Batlló és pel Barri, dugué a terme entre el 2011 i el 2013 per explorar quines eren les necessitats a resoldre d'aquest veïnat i quins projectes de base ciutadana podien venir a satisfer-les. Una d'elles, evidentment, fou la de l'habitatge. Moltes persones estàvem sent expulsades dels nostres barris, fos a cop de desnonament o de lloguers impossibles. Això ens obligà a pensar en fórmules per les quals accedir a l'habitatge, però que eradiquessin des d'un bon principi les vies tradicionals, el lloguer o la compra.

Gràcies a referents d'altres països vam poder generar aquest projecte, una cooperativa mixta d'habitatges i usuàries i consumidores, sense lucre i d'iniciativa social, que cerca proveir a les seves persones sòcies d'un habitatge digne, eficient, sostenible, accessible i assequible, i a més a més, fer-ho a través de fórmules que posen la participació i l'autogestió en el centre de la seva activitat, com posa les necessitats de les persones també en el centre dels seus objectius.

- La vostra iniciativa, parlant tècnicament, es basa en un concepte (cessió d'ús) que trenca amb els sistemes habituals de les nostres ciutats copats gairebé en la seva totalitat pels sistemes de propietat o bé de lloguer. Ara bé, aquesta forma de gestionar l'habitatge és prou coneguda a altres territoris europeus. En què consisteix?
Com apuntes, és un model que, amb algunes diferències poc o molt substancials, té una àmplia presència als països escandinaus, com Dinamarca o Suècia, on compten amb un recorregut centenari. Però també trobem referents inspiradors a l'Uruguai, amb la FUCVAM (www.fucvam.org.uy). Tots ells ens han servit de referència pel projecte de La Borda, i tenen com a denominador comú, la cessió d'ús dels habitatges. I això que vol dir? Doncs que les persones sòcies de la cooperativa en cap cas esdevenen ni propietàries dels habitatges que ocupen, ni tampoc llogateres, si no que n'esdevenen usuàries indefinides. Si haguéssim de buscar un paral·lelisme a l'estat espanyol, el més proper seria el dels llogaters de renda antiga.

D'aquesta manera, la propietat dels edificis, habitatges i zones comunes i comunitàries sempre roman en mans de la cooperativa, i en cap cas es transmet a les persones. Eliminant la propietat privada, s'eradiquen les dinàmiques de mercat especulatives que tant mal han fet al nostres país. I el fet que la gestió de l'accés a l'habitatge es faci a través de fórmules comunitàries de base cooperativa i sense ànim de lucre, fa que es vetlli en tot moment pel compliment de l'objecte de la cooperativa: proveir a les persones d'un habitatge digne a un preu assequible. Les persones, a través d'una quota d'ús mensual -que de mitjana es situa un 10% per sobre de la Renda Mínima d'Inserció- esdevenen usuàries indefinides d'un habitatge, i veuen satisfet així un dret universal.

- Però, clar, si no tenim en compte l'okupació directa d'edificis o terres, per tot això cal una empenta inicial de diners tant pel que fa a l'accés al solar, com per poder fer la construcció física, materials etcètera. Com ho heu afrontat?
El fet de ser una de les primeres experiències d'aquestes característiques a Catalunya i a l'estat fa que no haguem pogut comptar amb suports externs com els que trobem als països abans esmentats, que faciliten tant els mecanismes de creació de la cooperativa com de la promoció d'habitatges. Això ha comportat que les persones sòcies, agrupades en Unitats de Convivència, hagin hagut de fer unes aportacions inicials de capital que ronden els 18.000 €, que recuperaran en el moment que vulguin marxar de la cooperativa. A l'Uruguai, per exemple, l'estat finança el 100% d'aquestes aportacions, garantint així l'accés universal a aquest tipus de cooperatives, un dels objectius també de La Borda. A falta d'aquests mecanismes, ha estat clau el suport mutu entre persones sòcies per assegurar que tothom pogués fer front a aquestes quantitats.

Aquestes aportacions inicials són les que han permès que la cooperativa accedeixi al finançament necessari per assolir la promoció dels habitatges. Afortunadament, La Borda ha pogut comptar amb el suport de Coop57, principalment, i de la fundació La Dinamo, però també de moltes persones i entitats, que han permès a La Borda assolir un altre dels seus objectius: no recórrer al sistema financer convencional. Atès que la voluntat de la cooperativa és la d'apoderar a les persones i col·lectius a resoldre les seves necessitats per si mateixes i a través de fórmules de l'economia social, anar a petar al sistema financer convencional seria un sense sentit, i estem molt orgulloses d'haver-ne pogut prescindir. Fins el moment, dels 2.9 milions que necessitem, ens en falten només 280.000 €, que esperem aconseguir mitjançant noves aportacions de persones i entitats.

Tanmateix, la cooperativa ha mirat en tot moment de cercar proveïdors de productes o serveis dins de l'àmbit de l'economia social i solidària. Tot i que hi ha força àmbits encara en que aquesta no és present, si que hem prioritzat en tot moment la contractació dins del mercat social, afavorint processos d'intercooperació.

- A banda del propi sistema en sí, la vostra aspiració de vida va més enllà, en el sentit de crear comunitat entre les habitants de l'immoble. Quines mesures de gestió (tant interna com pròpiament dels espais físics) teniu tant per prendre les decisions col·lectives com de vivència diària?
Per tot el que ja s'ha comentat, és evident que La Borda posa en el centre a les persones i les seves necessitats. L'habitatge és un espai central de la vida de les persones, i viure no és no-

més ocupar un espai, si no que és generar relacions de proximitat, comunitat i suport mutu. Per això, una de les primeres fites que vam perseguir era trobar el grup humà que havia d'ocupar els futurs habitatges, i prendre entre totes el màxim de decisions possibles, tant en relació al projecte arquitectònic, les zones comunes i comunitàries, però també sobre la naturalesa de la cooperativa, el seu pla financers, i molts altres aspectes. La participació activa de les sòcies en aquestes decisions permet generar processos de coneixença, empatia, respecte i solidaritat, elements essencials per la generació d'una comunitat.

Més enllà, la cooperativa té com a centre de decisió l'assemblea general mensual de sòcies, i afronta les diferents vessants del projecte a través de comissions de treball (arquitectura, jurídica, convivència, comunicació, economia i secretaria), que treballen entre assemblees i articulen al conjunt de sòcies en funció dels seus interessos i capacitats.

Si bé és innegable que això requereix un esforç important d'implicació, trobem que és imprescindible per generar confiança i sentiment col·lectiu de pertinença, bases sòlides sobre les que afrontar situacions futures de gestió de la convivència o del sentit sociopolític del projecte.

- Sens dubte, qui voldria que un projecte quedi reduït a un únic cas. Com afronteu els reptes tant financers com de logística que implicaria estendre-ho arreu del territori?

Des que el 2015 vam aconseguir la cessió del sòl a 75 anys per part de l'Ajuntament de Barcelona, fet que feia viable el projecte, moltes persones i col·lectius s'han apropat a nosaltres per replicar als seus barris o pobles aquesta experiència. Des de La Borda sempre hem defugit la consideració de singular, ja que entenem que arreu hi ha la necessitat d'accedir a un habitatge digne per part de les classes populars, i també arreu hi ha persones que decideixen no només criticar allò establert, si no posar en marxa iniciatives per la transformació social.

Nosaltres hem estat prop de cinc anys de batalles en fronts diversos fins que hem pogut començar a construir els habitatges, però el camí ja està fet, i donat que entenem la cooperativa com una eina, volem compartir aquesta eina amb totes aquells col·lectius interessats. En aquesta línia, hem signat un conveni de col·laboració amb La Dinamo Fundació, que té com a funció principal l'extensió del model d'habitatges cooperatius en cessió d'ús. Com en tants altres fronts, la transformació no pot ser immediata, però aboquem el màxim d'esforços en que el model es repliqui arreu. A Dinamarca, on aquestes cooperatives eren propietàries d'un 11% del parc immobiliari del país, havien esdevingut reguladores tàcites del preu de l'habitatge al conjunt del territori. Un primer horitzó de treball…

No cal un gran anàlisi de l'actualitat per prendre consciència que l'accés a un habitatge digne és un dels camps de batalla que cal guanyar. Cal donar suport a aquelles iniciatives que, com la PAH o el recent Sindicat de Llogaters, lluiten contra els excessos del capitalisme ferotge, però també cal ser proactius i generar alternatives col·lectives, de base comunitària i dins l'economia social, amb voluntat de servei públic no estatal.

- Se sent sovint a parlar del projecte no només per la seva singularitat pel que fa al model d'accés a l'habitatge, si no també per la seva aposta per l'eficiència i sostenibilitat a nivell constructiu. Quines mesures incorporeu per a que s'aixequi tant d'interès?

L'edifici que estem construint, de 28 habitatges, serà l'edifici més alt construït en fusta de tot l'estat espanyol, una primera aposta per la sostenibilitat en els materials, que una vegada finalitzada la vida útil de l'edifici, no generen cap mena de residu. Més enllà, hem implementat un seguit de mesures a nivell de projecte arquitectònic, enginyeries i centralització de consums que han de permetre que l'edifici sigui dels primers edificis a la ciutat de Barcelona que compleixi la normativa europea d'edificis d'emissions quasi nul·les, i obtindrà la màxima qualificació en eficiència. El cost associat al consum elèctric o de gas cada vegada suposa un major percentatge sobre el total que les persones destinem a l'habitatge que ocupem, pel que hem fet tot el possible per reduir també per aquí la quantitat de la renda de les persones sòcies que es destinarà als habitatges dels que en són usuàries. La centralització de la producció de calor a través d'una caldera de biomassa, sistemes d'il·luminació intel·ligents i de baix consum, o la pròpia configuració de l'edifici, en forma de corrala, són altres mesures destinades a disminuir els consums i, en conseqüència, a vetllar el màxim possible pel nostre entorn.

- Moltes gràcies per la informació i si voleu adreçar algunes paraules per a l'afiliació de la CGT de Catalunya, endavant.

Si estudiem els orígens del cooperativisme i del sindicalisme, ambdós sorgeixen de les societats obreres de resistència del s.XIX. Aquells espais de sociabilitat proletària complien la doble funció d'articular la lluita contra el patró, i de mancomunar necessitats per part de les classes populars per generar espais d'emancipació del capitalisme, com les dues cares d'una mateixa moneda. La història ha anat separant aquestes formes d'acció sociopolítica, però potser la situació actual de precarització general de les condicions d'existència demanen que altra vegada aquestes eines d'alliberament social tornin a hibridar-se i contaminar-se, i a reconèixer la funció emancipatòria de l'altre. Una, com a mecanisme de defensa contra la cobdícia insaciable del capital, l'altre, com a generadora d'alternatives a la gestió capitalista de les necessitats humanes.

Entrevista a Guillem Tendero, activista agroecològic

"Amb els bancs d'aliments, se subvenciona de forma perversa la gran indústria alimentària"

Esther Bermejo

Des de Can Masdeu, icona de la dissidència als peus de Collserola, la ciutat de Barcelona es jutja amb perspectiva però sense perdre-la mai de vista. Un dels primers okupants d'aquest privilegiat mirador-laboratori va ser Guillem Tendero, ambientòleg i activista del moviment agroecològic. Amb una trajectòria activista que recorre gran part dels principals moviments socials barcelonins de la dècada anterior, els darrers anys ha apostat clarament per la recerca i la docència en l'àmbit de l'agroecologia. Actualment, és investigador de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP) i coordinador del postgrau en Dinamització Local Agroecològica de la UAB. En el seu informe 'Ja volem el pa sencer', publicat juntament amb Ariadna Pomar, ha recollit multitud d'iniciatives que estan donant resposta a la pobresa alimentària des d'una lògica oposada a la del paradigma assistencialista neoliberal.

- D'un temps ençà sentim a parlar sovint de "pobresa alimentària". Què significa?

Fa referència a la situació a què es veuen abocades les persones en risc d'exclusió social que no poden satisfer el seu dret a l'alimentació. Aquest, reconegut en declaracions i pactes internacionals signats per l'estat espanyol, es defineix com el dret de qualsevol persona a tenir accés de manera digna i autònoma a una alimentació suficient, nutritiva i culturalment adequada. El seu reconeixement va ser un triomf del moviment per la sobirania alimentària, un paradigma que, a diferència del de la seguretat alimentària, es basa en un enfocament de drets i considera que la fam i la malnutrició en la nostra societat responen a la mercantilització de l'agricultura i l'alimentació. A l'Aliança per la Sobirania Alimentària de Catalunya, el terme "pobresa alimentària" no ens acaba d'agradar, preferim parlar d'emergència alimentària, com una dimensió més del que s'ha anomenat emergència social.

- Quantes persones pateixen aquesta emergència alimentària a Catalunya?

El més lògic és que si l'Administració ha de cobrir un dret, tingui comptabilitzades quantes persones tenen problemes per satisfer-lo. Però una de les coses que més ens va sobtar quan vam preparar aquest estudi, és que ningú no s'ha encarregat de generar aquesta dada. Nosaltres hem fet una aproximació mitjançant dades indirectes, com la quantitat de productes que es distribueixen amb els sistemes d'ajuda alimentària o el seu nombre de beneficiaris. Tots dos han augmentat molt arran d'això que anomenem crisi, i podem afirmar que una bona part d'aquest 30 per cent de la població catalana que es troba en risc d'exclusió social pateix malnutrició.

- Hi ha gent que passa gana al nostre país, doncs?

Tot i que existeix gent que pateix fam, la situació més generalitzada és la de malnutrició, que es dóna quan els aliments que es consumeixen són de poca qualitat nutritiva, amb dèficits de producte fresc i excés de calories i d'aliments processats.

- La pobresa alimentària és inherent al capitalisme neoliberal i al sistema de producció agroalimentària que promou?

Depèn de com l'entenguem, però jo crec que sí. La situació d'emergència alimentària que vivim és inherent a les situacions de crisi, i aquestes són inherents al capitalisme. De totes maneres, el risc de pobresa abans de 2008 ja rondava el 20% i segurament aquest segment de la població ja tenia problemes de malnutrició, però llavors s'estudiava menys. Amb la crisi, doncs, només ha augmentat.

- Llavors, no hi ha solucions dins del sistema?

Solucions totals, no. El que estem veient és que, en aquest darrer cicle d'acumulació de la riquesa caracteritzat per l'especulació financera, el percentatge de gent exclosa involuntàriament del sistema, condemnada a la pobresa, ha crescut. No només no hi ha solució dins del capitalisme, sinó que estem anant a pitjor.

- El sistema alimentari global ha aconseguit assimilar l'agricultura ecològica buidant-la del seu contingut polític i transformador?

Els que estem vinculats a l'agroecologia des de fa anys sempre hem vist aquest pols entre la institucionalització i mercantilització de l'agricultura ecològica i la seva politització. Precisament, vam començar a parlar d'agroecologia perquè el terme 'agricultura ecològica' ja ens quedava curt. A finals dels 70, els seus pioners al nostre país sí que tenien una visió transformadora, però a finals dels 90 ja s'havia convertit en un nínxol de mercat més dins de l'economia capitalista i, en la darrera dècada, el seu creixement s'ha generat sobretot per part de persones que tenen com a únic objectiu guanyar diners. Així, bona part de la producció agrària ecològica està reproduint les lògiques del Sistema Alimentari Global, en què els diferents esglaons de la cadena alimentària – producció, transformació, distribució i comercialització - estan en mans d'unes poques multinacionals. Depèn d'uns insums que provenen de la indústria –pesticides, maquinària molt sofisticada, grans sistemes de calefacció, etc.-, no es produeix de forma sostenible, es requereixen grans inversions perquè sigui rendible i es distribueix mitjançant grans empreses. Amb la diferència respecte a l'agricultura convencional que, a més, acaba tenint uns preus elitistes. Aquests principis són totalment contraris als de l'agroecologia, que busca transformar els sistemes alimentaris locals reconsiderant el paper que l'agricultura i l'alimentació han de tenir en la nostra societat i persegueix la sostenibilitat - social, econòmica i ecològica - en tots els esglaons de la cadena, així com una relació directa entre consum i producció i uns preus assequibles.

- Què penses quan veus campanyes per pal·liar la pobresa com la del Gran Recapte del Banc dels Aliments?

Em sulfuro, perquè em sembla una mica pervers. A diferència del que passa amb la qüestió de l'habitatge, que la majoria de gent pensa que no està ben resolta, amb el tema de l'alimentació, sembla que no hi hagi un problema. Amb operacions com la del Gran Recapte, se li ven a la població que comprant uns pocs aliments addicionals al supermercat un dia a l'any n'hi ha prou. Res més allunyat de la veritat. El sistema d'ajuda en què s'emmarca el Banc d'Aliments, basat en el repartiment de lots de menjar no preparat, representa un 80% del conjunt de respostes que es donen al problema i és l'únic pel qual s'aposta des de l'Administració pública i des de gran part del tercer sector.

- Com funcionen els bancs d'aliments?

Bàsicament, reben productes que l'Administració Pública ha retirat del mercat amb diners que, en gran part, provenen de fons europeus. Les condicions que s'han de complir per poder ser proveïdor en aquest sistema d'ajuda alimentària, com les de capacitat d'inversió o de producció, fan que només els grans productors puguin optar-hi. Al final, es pot dir que s'està donant una subvenció directa a la gran indústria alimentària. I, a més, es fa d'una manera perversa, perquè se'ns diu que és per retirar excedents i és mentida. La legislació diu que els productors poden destinar un 5 per cent de la seva producció de l'any anterior al sistema d'ajuda alimentària, de manera que la indústria ja hi compta quan produeix i continuen generant-se els excedents. Així doncs, es fomenta que hi hagi sobreproducció. A banda d'això, la mateixa normativa dels bancs d'aliments estableix que els receptors dels aliments no poden participar de la gestió. Per tant, el condemnen a ser un mer beneficiari, reproduint lògiques assistencialistes que eviten que es puguin apoderar i reforcen les dinàmiques de pèrdua d'autoestima.

- Has parlat d'això amb persones responsables d'aquestes iniciatives?

Sí, i són problemes que elles mateixes han detectat. En els seus informes reconeixen que fins ara han fet un gran esforç per augmentar el nombre d'aliments i beneficiaris del programa i que el repte pendent és dignificar el servei, és a dir, evitar aquests efectes contraproduents. Haver de fer llargues cues, rebre un lot en què no pots decidir res sobre el contingut, ser receptor passiu sense poder participar en la gestió... Tot això el que fa és reproduir aquestes dinàmiques d'exclusió social, pèrdua d'autoestima i desapoderament. A més, tot i que s'ha anat introduint últimament una mica d'aliment fresc, és testimonial i, en canvi, hi ha molts productes processats, que ja es troben

en excés en les dietes de les persones en una situació socioeconòmica complicada. Considerem que aquest sistema d'ajuda alimentària s'emmarca en una gestió neoliberal de la pobresa, caracteritzada per no atacar les causes del problema sinó per conformar-se a pal·liarne els símptomes més extrems i evitar que les persones que el pateixen prenguin consciència, s'apoderin i lluitin pels seus drets. I, per acabar-ho d'arrodonir, amb aquestes mesures augmenten els beneficis del gran capital perquè s'han de comprar els aliments en els supermercats.

- Des de la lògica de la sobirania alimentària, quines respostes cal donar a aquesta emergència, tenint en compte que atacar les arrels requereix més temps?

La resposta ha de ser doble. D'una banda s'han d'atacar les causes estructurals. Ja sabem que no acabarem d'un dia per l'altra amb la pobresa, però si no ens hi posem, no ho aconseguirem mai. De l'altra, creiem que cal transformar les mesures pal·liatives des d'una perspectiva de drets i emancipatòria, per tal que promoguin l'apoderament d'aquestes persones i que prenguin consciència de la situació d'injustícia que estan vivint. A més, aquestes mesures han de pretendre transformar els sistemes alimentaris locals d'acord amb els principis de justícia social i ecològica, sostenibilitat i radicalitat democràtica. Hi ha centenars d'iniciatives reals que estan en marxa i que van en aquesta direcció, però encara són minoritàries. La bona notícia és que estan en auge, perquè cada cop més gent que no ve d'una tradició activista, però que treballa a peu de carrer amb qui pateix aquestes situacions, s'adona que les respostes que s'han estat donant no són adequades.

- A quin tipus de pràctiques et refereixes?

En l'estudi, recollim dos tipus d'iniciatives que donen resposta directa a la pobresa alimentària: les d'abastiment alimentari i els horts socials i comunitaris. Amb les primeres, a diferència dels sistemes de distribució d'aliments convencionals, es posa molt d'èmfasi en l'apoderament dels receptors i es comencen a tenir en compte aspectes com la qualitat dels productes i que incorporin alguns dels principis de la sobirania alimentària. Els horts, d'altra banda, són les iniciatives estrella i cada cop s'estenen més. Cal distingir entre els comunitaris, que responen a la lògica dels moviments socials, amb un grup que s'autoorganitza, i els socials, en què els ajuntaments normalment tenen un paper. Tant en les iniciatives d'abastiment alimentari com en els horts, es promou l'apoderament mitjançant el treball en grup. Les participants no són beneficiàries, sinó que hi tenen un rol actiu, es corresponsabilitzen del bon funcionament dels projectes.

- Quines experiències concretes destacaries?

Pel que fa a l'abastament alimentari, una de molt interessant, totalment independent de l'administració pública, seria la Xarxa d'Aliments de Gràcia. També va ser important, tot i la seva curta durada, el Banc d'Aliments Autogestionat de Ciutat Meridiana. En ambdós casos es va promoure la politització dels participants. Un bon exemple de caràcter institucional seria el del Restaurant del temps, a Terrassa. Es tracta d'un projecte en què persones en risc d'exclusió social reben una petita formació i s'incorporen a treballar en un restaurant com a cambreres o com a ajudants de cuina un dia a la setmana i, a canvi, hi dinen cada dia. Un tret remarcable és que en el restaurant coincideixen clients convencionals i clients que són participants. Pel que fa als horts comunitaris, em sembla molt destacable el que ha creat l'Assemblea d'Aturats d'Arbúcies. El col·lectiu no només va aconseguir autoabastir-se de verdures, sinó que va tenir un excedent per vendre en el mercat local i obtenir uns ingressos per al seu propi funcionament. Una altra experiència rellevant és l'Hort de les Dones de Banyoles, en què la gran majoria de les participants són d'origen subsaharià i ja participava en el grup local de la PAH. Pel que fa als horts socials, destacaria aquells en què l'Ajuntament hi té un paper però hi participen també col·lectius de base que li donen un altre enfocament.

- En el vostre estudi assenyaleu que hi ha més receptivitat als principis propis de la sobirania alimentària tant des de l'Administració com per part de sectors allunyats de l'agroecologia.

Hem detectat com les mateixes treballadores socials de l'Ajuntament fa temps que s'adonen de les mancances del paradigma assistencialista enfront del de l'apoderament. Ara bé, en la situació d'emergència i retallades que vivim, es veuen desbordades en el seu dia a dia, no tenen recursos per fer un treball preventiu i acaben havent de donar una resposta assistencial. Hi ha un gran malestar i una crisi del paradigma de protecció social, reconegut pels mateixos professionals i pels informes del tercer sector. Molts cops són les mateixes treballadores, en el seu temps lliure, les que ideen propostes alternatives. Fa vint anys, quan nosaltres començàvem a parlar de sobirania alimentària, a l'administració la teníem a l'altra banda de la barricada. Darrerament, a remolc d'un canvi social més de base, d'una evolució en els valors culturals de la societat en general, l'administració s'hi va mostrant més favorable. A més, en un context de crisi, caracteritzada per la punxada de la bombolla immobiliària, hem vist més receptivitat per part dels ajuntaments a utilitzar molts espais no urbanitzats per a horts socials o comunitaris.

- Es pot canviar el sistema alimentari global sense comptar amb la complicitat de l'Administració?

Personalment, penso que els processos de transformació social es fan fora de les institucions públiques, es fan des de la base i són de llarga durada. Sí que és cert que des de l'Administració Pública es pot facilitar o posar bastons a les rodes i cal exigir que els recursos de totes es posin a disposició del bé comú, i les propostes de la sobirania alimentària van en aquesta direcció. Hem d'afrontar, d'entrada, quin model de societat volem i quin paper hi ha de jugar l'agricultura. Hem d'exigir-li a l'Administració que mani obeint, com diu la màxima zapatista, i que s'obri a la promoció de processos de participació amplis en què col·lectivament decidim com volem que s'ordeni el territori.

- Quin paper juga Can Masdeu en aquesta transformació del model agroalimentari?

Can Masdeu, com a projecte de projectes, hi ha jugat un paper. És una experiència d'autogestió comunitària en una vall on els usos tradicionals de la terra -hortícoles, forestals i socials- s'han recuperat gràcies a una okupació que, el 2001, va evitar un projecte urbanístic. Potser no podem dir que hàgim estat pioners en aquesta transformació, però pel lloc on es troba i per la vocació de la gent que el va posar en marxa, sí que es pot dir que hem fet camí, apropant els valors de l'ecologia social i política a la ciutat, repensant el sistema de vida urbana i capitalista. En el tema dels horts comunitaris, que integren un centenar de persones molt diverses, sí que som un referent. Tot i això, no creiem que sigui un model o una recepta, sinó un exemple més que hi ha altres valors i maneres de fer les coses.

- Tu hi ets des del principi. Ja tenies aquests principis quan vas venir o has anat prenent consciència com a participant del projecte?

Ja estava molt conscienciat quan vaig venir, però era molt incoherent. Ja abans d'estudiar Ciències Ambientals les idees bàsiques les tenia força clares. No volia viure d'una manera convencional i a la ciutat. L'okupació de Can Masdeu va ser per a mi una gran oportunitat per començar a viure en comunitat i participar de projectes de transformació social, a viure de manera més conseqüent amb les meves idees, encara que sempre hi hagi contradiccions.

- I com vas convertir-te en un activista de l'agroecologia?

De petit, passava les vacances amb la meva família en una masia amb horta i vinyes. Aquell estil de vida, contraposat a l'urbà, era el que a mi em fascinava i estava lligat a allò que més endavant coneixeria com a agroecologia. A vint anys, vaig recuperar amb un amic l'hort que el meu avi havia abandonat. El 2002 vaig prendre part en la resistència a l'intent de desallotjament de Can Masdeu, que va acabar amb una victòria que ens canviaria la vida a moltes. Aquell mateix any vaig començar a participar en el grup que va promoure la creació de la Xarxa Agroecològica de Catalunya, un espai de coordinació i acció política que funcionaria fins al 2006. El 2003 vaig participar a Manresa en l'assemblea en què es va constituir la Plataforma Transgènics Fora! i hi vaig participar activament fins que el 2007 es va dissoldre. Va ser la punta de llança del moviment català contra els transgènics i vam fer moltes accions directes i una important tasca de divulgació.

- Alguna acció que recordis de manera especial en la teva trajectòria activista en aquest àmbit?

Una de les es accions més sonades que va fer la PTF!: la destrucció d'un camp experimental de blat transgènic propietat de la Generalitat de Catalunya.

- Què va passar amb aquesta Plataforma?

Va anar morint, perquè era una lluita molt dura, amb molta confrontació i molt difícil de guanyar. Hi havia poques victòries però sí que vam aconseguir crear un estat d'opinió molt majoritari en contra dels transgènics que avui en dia encara perdura.

- És llavors quan participes del naixement de l'Aliança per la Sobirania Alimentària de Catalunya?

Sí, contribueixo a la creació d'aquest espai de coordinació i d'acció del qual continuo formant part. Aquell any vaig decidir centrar-me a professionalitzar la feina de promoció de l'Agroecologia i la Sobirania Alimentària que ja venia fent des del 2002.

- L'agroecologia no ha estat, però, l'únic moviment en què has estat involucrat...

No, però rec que la meva trajectòria no té res d'especial i és tan interessant com ho pot ser la de centenars de companyes amb les quals durant tots aquests anys hem coincidit en mil batalletes... En tot cas, la meva experiència pot ser una manera de reconstruir part de la història col·lectiva de la nostra generació d'activistes socials i, sobretot, pot tenir valor per a la gent més jove que no va viure tot això. El meu bateig podríem dir que va ser la participació en les accions de solidaritat amb les migrants que es van tancar a diverses esglésies de Barcelona per demanar "papeles para todas" i, sobretot, a la Resistència Anticapitalista contra el Banc Mundial del 2001. A partir d'aquí, coincidint amb un moment de gran efervescència social a Barcelona, durant uns quants anys vaig implicar-me força en col·lectius i moviments vinculats a l'antimilitarisme, l'okupació, els drets de les persones migrades i l'ecologia.

** Entrevista publicada a la Directa*

Diccionari militant

Dionís Eroles Batlle

Agustín Guillamón

Va néixer a Barcelona el 2 de novembre de 1900. Valentí, el seu pare, havia nascut al poblet de Pla de Sant Tirs, a la comarca de l'Alt Urgell, d'on havia emigrat a la ciutat de Barcelona. La seva mare era barcelonina, nascuda al barri de Sants. Dionís va néixer en el domicili familiar, al carrer Manso número 35, cinquè pis.

Va començar a treballar amb només 8 anys en una fàbrica de vidre, ingressant molt jove en la Confederació Nacional del Treball (CNT). Va ser empresonat a l'agost de 1919, i també al maig i novembre de 1920. El 30 de novembre de 1920 va ser desterrat a la fortalesa de la Mola, a Maó, on va romandre fins a l´octubre de 1922.

El vaixell *Giralda* va sortir del port de Barcelona amb 35 militants anarcosindicalistes i el regidor de l'Ajuntament barceloní, Lluís Companys. Aquests 35 sindicalistes eren l'elit cenetista del moment, i havien estat condemnats per la seva intervenció en la vaga de La Canadenca al 1919: Salvador Seguí Rubinat, Manuel Salvador Serrano, Camilo Piñón Oriola, Francesc Comas Pagès, Vicenç Botella Moya, Narcís Vidal Cucurella, Josep Vidal Cucurella, Eusebio Manzanares Barrera, Martín Barrera Maresma, Miquel Abós Serena, Antoni Soler Quadrat, Josep Viadiu Valls, Enrique Rueda López, Aniceto López Dalmau, Emili Albaricias Alorda, Jaume Albaricias Descarrega, Manuel Núñez García, Saturnino Meca González, **Dionís Eroles Batlle**, Antonio Ocaña Martín, Josep Soler Guillemat, Manuel Castarienas Domingo, José Francàs Jarquín, Josep Roigé Rodó, Guillermo Vals Bruguera, Daniel Rebull Cabré, José Antonio Gómez Vicente, Eusebio Jorge Sánchez, Salvador Pascual Mascaró, Antonio Calomarte Costa, Salvador Caracena Díaz, Ramón Recasens Miret, Francisco Arsia Simó, Jesús Vega Fernández i Antonio Amador Obon.

L'endemà, quan el vaixell va arribar a Maó, un dels oficials de la tripulació va comunicar als deportats que l'advocat laboralista Francesc Layret havia estat assassinat a Barcelona.

Eroles va ser militant cenetista dels grups d'acció del barri barceloní de Sants. Va ser jutjat en diverses ocasions. Al juny de 1926 va ser condemnat per robatori a sis anys de presó i engarjolat al penal d'Ocaña. Una altra condemna de tres anys per tinença d'armes va incrementar la seva pena. A la pràctica, va estar empresonat durant tota la dictadura de Primo de Rivera.

Va ser excarcerat gràcies a l'amnistia que va seguir a la proclamació de la República. A l'agost de 1931 va ser nomenat secretari del Ram Fabril i Tèxtil. Va participar en les insurreccions de gener de 1932 i de gener de 1933, pel que de nou va ser jutjat i condemnat a diferents penes de presó. D'abril a juny de 1933 va complir pena com a pres governatiu al vaixell-presó *Manuel Arnús*.

Al juliol de 1936 va exercir el càrrec de secretari del Consell d'Obrers i Soldats (organisme encarregat de la depuració de feixistes a la Guàrdia civil, Guàrdia d'Assalt i Exèrcit), depenent del Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya (CCMA)

A l'octubre de 1936, dissolt ja el CCMA, va ser nomenat cap de serveis d'Ordre Públic de la Junta de Seguretat Interior, en dura rivalitat i continus enfrontaments amb la Comissaria general i el conseller de Seguretat Interior (Artemi Aguadé d'ERC), dominada per estalinistes i ERC. Va crear un rondí propi, conegut com "els nanos d'Eroles" i un servei d'informació, annexos tots dos al seu càrrec policial. Aquest servei d'informació d'Eroles col·laborava i compartia dades, investigacions i notícies amb el servei d'investigació i informació cenetista dirigit per Manuel Escorza del Val.

Eroles també coordinava altres grups d'acció:
1. El que va ocupar a l'estiu de 1937 al Palau de Justícia, que estava al servei del Comitè de Justícia Revolucionària de la CNT, després anomenat oficialment pel Diari Oficial de la Generalitat (DOG), Oficina Jurídica.
2. El Comitè dels Escolapis, que gestionava i coordinava els diversos grups que tenien la seva seu en aquest edifici, i que, al seu torn, s'integrava en el comitè de defensa del Centre (i Poble Sec), amb seu en aquest mateix edifici dels Escolapis.
3. El dirigit a la Junta de Seguretat Interior per Tomàs Orts per a Comarques.

Tot i que la Junta de Seguretat Interior semblava, al principi (octubre de 1936), una continuïtat dels serveis de policia prestats pel CCMA, en realitat tot havia canviat. Qui ara tenia tots els ressorts del comandament era el Conseller de Seguretat Interior, que al seu torn depenia del govern de la Generalitat. Que alguns dels càrrecs importants d'aquesta nova Junta fossin en mans de la CNT-FAI era només una necessitat inicial, provisional, per a la reafirmació i consolidació d'aquesta Junta. Aquests càrrecs cenetistes podien ser revocats pel govern, o menyspreats pel Conseller de Seguretat Interior, Artemi Aguadé. La dualitat de poders en el si de la Junta es va convertir en un camp de batalla més entre els cenetistes i el govern.

Mentre els cenetistes volien convertir la Junta de Seguretat en una plataforma, que els permetés controlar l'Ordre Públic, Aguadé, des del seu predomini en les Patrulles de Control va potenciar i consolidar un nou Cos Únic de Seguretat, capaç de substituir les Patrulles de Control. Va ser aquest un llarg procés, que va començar l'octubre de 1936 i va acabar a principis de juny de 1937. El debat sobre el Reglament qüestionava si aquesta Junta era independent del govern i tenia prou personalitat i capacitat per decidir en els assumptes d'Ordre Públic, com pretenien Aurelio Fernández i Dionís Eroles, o bé era un simple annex per assessorar el conseller de Seguretat Interior, com pretenia i volia el govern de la Generalitat.

Que el 8 d'octubre Barcelona seguís estant sotmesa a nombrosos controls interns, mitjançant barricades i patrulles, ens dóna idea de la força amenaçadora de la CNT, que el govern de la Generalitat volia domesticar mitjançant la participació dels dirigents llibertaris en una junta de seguretat, considerada com una institució auxiliar del conseller de Seguretat Interior. El govern de la Generalitat necessitava integrar els cenetistes en aquesta Junta, si volia controlar l'Ordre Públic. Que Dionís Eroles i Aurelio Fernández consideressin la Junta de Seguretat, com un ens independent del govern, i al Conseller, com un mer enllaç entre la Junta i la Generalitat, explica les creixents divergències en el si de la Junta.

El 17 d'octubre de 1936 el Consell de la Generalitat va efectuar els següents nomenaments: comissari general d'Ordre Públic (OP): Andreu Revertés Llopart (ERC), en substitució d'Enrique Gómez García; secretari general d´OP: Josep Coll Torrelles (POUM); inspector general de Serveis d´OP: Joaquín Olaso Piera (PSUC); Cap de Serveis d´OP: Dionís Eroles Batlle (CNT).

El 22 d'octubre Eroles i Escorza per CNT, Pedro Herrera per la FAI, Antonio Sesé i Rafael Vidiella per UGT i Felipe García pel PSUC, van signar un pacte conjunt d'unitat antifeixista, amb l'objectiu declarat de guanyar la guerra al feixisme.

El 4 de novembre, *Solidaridad Obrera* va publicar, en portada, un breu article d'exaltació i alè als nanos d'Eroles, en el qual s'afirmava que "els grups de recerca creats per Dionís Eroles, cap dels Serveis d'Ordre Públic, treballen sense parar i amb el major encert". Les accions d'aquests grups de recerca eren "cops de maça" contra la cinquena columna barcelonina. S'afirmava que Eroles parlava dels seus nanos amb el fervor propi d'un pare. L'articulista acabava glorificant "als camarades de les Patrulles de Control", als quals devia "Barcelona la seva tranquil·litat".

El 13 novembre 1936, Eroles va impedir la fugida d'Azaña a França, sotmetent-lo a una intensiva vigilància policial, inclosa l'amenaça a la seva guàrdia personal de les nefastes conseqüències que tindria per a ells l'escapada d'Azaña a l'estranger.

El 15 de novembre, *La Vanguardia* va publicar la notícia d'un lliurament a la Tresoreria de la Generalitat per part de la Comissaria d'Ordre Públic de diversos objectes valuosos, trobats en els registres efectuats en pisos abandonats per elements facciosos. El diari detallava els diners i els objectes lliurats, fruit de la tasca policial del rondí d'Eroles. Pel que sembla, un percentatge d'aquests lliuraments, habituals i de considerable valor, eren apropiats per Eroles "per al sindicat". Eroles considerava aquest "tresor" com un element de negociació o socors davant un futur incert i problemàtic. Aquest "tresor" el custodiava Eroles personalment.

El 20 novembre de 1936, Eroles va prendre rigoroses mesures per impedir les saques de

presos a la Presó Model, que es temia esclatessin en represàlia pels bombardejos navals feixistes contra la costa catalana, a Roses i d´altres poblacions.

Des de novembre de 1936 fins a maig de 1937 hi va haver constants enfrontaments de Dionís Eroles i Aurelio Fernández contra Artemi Aguadé (ERC), conseller de Seguretat. Eroles es va oposar a la constitució de les Patrulles de Comarques, en contra del criteri de Rebull (Rabassaires), perquè escapaven al control de la CNT.

El 23 novembre de 1936, Eroles va proposar la dissolució del Consell d'Obrers i soldats, perquè obstaculitzaven "la veritable disciplina".
El 25 novembre 1936, Eroles, secundat i ajudat per Manuel Escorza, des del Servei d'Investigació i Informació de la CNT-FAI i Liberato Minué (cunyat de Escorza) des d'aquest mateix servei d'espionatge a França, va desbaratar i denunciar la planificació d'un cop d'estat nacionalista e independentista, dirigit per Joan Casanovas i Andreu Revertés. Segons Eroles, el comissari Revertés havia preparat un complot que tenia "per finalitat la desaparició dels companys Aurelio Fernández, Vicente Gil i Solans", aquest últim secretari d'Eroles, així com de Companys.

Tot apuntava que es tractava del primerenc avortament de la preparació d'un cop d'estat contra Companys, a causa de la seva "aliança" amb els anarquistes, i que es proposava l'eliminació física de diversos dirigents àcrates, "responsables de l'anarquia imperant en Catalunya". El confús objectiu final s'orientava a una independència de Catalunya, fonamentada en el suport de les potències feixistes d'Itàlia i Alemanya, que quedaria al marge de la República i de l'Espanya de Franco. Hi havia un fil, ferotgement anticenetista, que unia la preponderància catalanista-feixista de Dencàs-Badia, el 1934, al Departament de Governació de la Generalitat, amb el descontentament d´Estat Català per haver estat marginat del govern de la Generalitat després del 19 de juliol de 1936, que arribava fins a aquest ridícul intent d'un cop d'estat contra Companys i els seus aliats àcrates.

El 26 desembre de 1936, Eroles va manifestar que presentaria la seva dimissió si havia de enfrontar-se al dilema moral d'haver de reprimir els aldarulls populars que es produïen en les cues del pa.

El 4 gener de 1937, la Junta de Seguretat va acordar que qualsevol registre o detenció hauria de portar, en el futur, la signatura del comissari general (Eusebio Rodríguez Salas) o del cap de serveis d´OP (Eroles). Des de gener hi va haver constants i violents enfrontaments personals d'Aurelio Fernández i Dionís Eroles, d'una banda, contra Rodríguez Salas, per l'altra, causats per la fatxenda i provocacions del comissari general. Eroles va ordenar nombroses confiscacions de magatzems il·legals de queviures, que va destinar a proveir els hospitals. El 27 de gener 1937, Eroles va defensar l'actuació de Patrulles i de CNT a la Fatarella. El 3 de febrer, Eroles va reactivar el Consell d'obrers i soldats, ara per evitar la creixent influència i penetració del PSUC i UGT als cossos policials i a les unitats militars.

El 19 de febrer 1937, Eroles va denunciar l'ús del seu nom per part d'incontrolats que realitzaven registres i detencions indeguts, o no autoritzats. S'escandalitzava davant la troballa de cadàvers als afores de Barcelona de gent afusellada, sospitant que alguns d'aquests excessos (no tots) podien procedir de les files cenetistes. Es tractava d'un difícil procés de transició, que pretenia que la violència política i la repressió de dretans, cures i feixistes fossin exercides només per les Patrulles de Control. **Volia restablir-se el monopoli de la violència per part de la Junta de Seguretat Interior**. Les jornades revolucionàries de juliol havien trossejat el monopoli de la violència per part de l'Estat entre una miríada de grups autònoms, no només anarquistes o sindicalistes, que l'exercien pel seu compte i risc, sense gairebé cap control, ni obligació de donar comptes a ningú.

Dionís Eroles amb "els nanos"

El 24 de febrer 1937, Aguadé va citar diversos casos "en què agents de l'autoritat han saquejat i fins i tot han assassinat". Va citar els casos de Vilanova i la Geltrú i de Centelles. Al primer lloc una dona va ser treta de l'hospital, on era tractada de les ferides rebudes pels autors del primer intent d'assassinat, per rematar-la. En el segon, uns detinguts sota promesa de no fer-los res, també van ser assassinats. Va informar Aguadé del procés obert a França amb motiu de la troballa, a Ceret, d'una maleta plena d'or, que un delegat del front d'Aragó tenia en el seu poder. Va continuar Aguadé, referint-se a la Torre dels Pardals (Bonanova), "on actua un Comitè de la FAI, amb intervenció d'elements que són a la comissaria d'Ordre Públic, a les ordres del cap de serveis". Era un atac directe contra Eroles, que posseïa aquest càrrec de cap de Serveis d'OP. Aguadé va explicar que, en aquesta Torre, "hi havia molts detinguts, als quals s'oferia passaports a tres mil pessetes". Va llegir Aguadé "un informe que dóna detalls de com actuen, sota la direcció d'un geperut". Aguadé atacava ara a Escorza, ja que aquest geperut no podia ser un altre que Manuel Escorza del Val.

Aguadé va afirmar que no podia actuar contra aquests agents (Eroles, Escorza i Asens), perquè "no estan al servei del Govern, sinó al servei personal de Caps que no secunden les ordres del conseller". Aguadé plantejava valentament la qüestió evident de l'existència de diversos poders en el departament d'OP. I ho feia en un marc favorable: el Consell de la Generalitat, i en un moment adequat: la denúncia per part de Companys de la gravetat del desordre públic imperant. Però es trobava a faltar l'explicació històrica i política de la situació existent en Ordre Públic. El pacte, que va acordar l'entrada de la CNT al govern de la Generalitat i la dissolució del CCMA, havia tingut com a contrapartida que la CNT s'assegurés un paper preponderant en Defensa i en Ordre Públic. Es va crear especialment la secretaria de Defensa perquè fos ocupada per Joan García Oliver, i quan aquest va dimitir per haver estat nomenat ministre de Justícia de la República, es va suprimir aquest càrrec, amb la promesa que Sandino (conseller de Defensa) seria substituït per un cenetista.

També es va crear (a principis d'octubre de 1936) la Junta de Seguretat Interior, amb un repartiment equilibrat entre les diferents forces en presència: Aguadé (ERC) conseller d'OP, Eroles (CNT) cap de serveis de OP; Aurelio Fernández, secretari de Patrulles de Control; Asens, cap de serveis de Patrulles de Control. El càrrec de comissari d´OP, controlat també per ERC, va tenir un accidentat curs històric, més imputable a la incompetència i corrupció dels que el van ocupar, que a l'acció crítica i erosiva de la CNT, amb la detenció i afusellament de Revertés, la dimissió de Martí Rouret i finalment el seu exercici per part d'Eusebio Rodríguez, militant del PSUC. La situació de ruptura i enfrontament existent a la Junta de Seguretat Interior va ser un dels factors fonamentals de la inestabilitat política a la primavera de 1937.

El 27 de febrer de 1937 es va produir una manifestació de guàrdies civils donant moris a Eroles. La Guàrdia Nacional Republicana (GNR: antiga guàrdia civil), d'Assalt i Seguretat va assistir en formació militar a l'enterrament de l'agent-conductor Joan Vila, mort a trets a Granollers, dos dies abans, per gent armada de la població, quan havia anat a proveir-se d'aliments. En passar la comitiva fúnebre per les Rambles es van produir incidents. Els manifestants, "precedits per la bandera nacional i de les bandes de tambors i cornetes de la GNR, es van encaminar cap al Palau de la Generalitat", per protestar per la injúries rebudes per la bandera i per l'uniforme. Van ser rebuts per Companys: "feren present el seu entusiasme i lleial adhesió". Es van desplaçar a la Comissaria de via Laietana, on van tenir una tensa entrevista amb el tinent coronel Arrando. Els manifestants van corejar diverses consignes, i es va sentir, entre d'altres, el crit de "Mori Eroles!". Es va presentar a comissaria Aguadé, conseller de Seguretat Interior, per apaivagar els ànims. Els comissionats de les forces policials presents van exigir un comandament únic, controlat per la Generalitat, i després es van dissoldre, sense més incidents.

Aquest mateix dia el CR va reivindicar a Eroles i va rebutjar la manifestació. A continuació, el Comitè Regional va informar al Congrés (de sindicats catalans de la CNT) sobre la reunió del Consell de la Generalitat en què es van discutir els temes d'ordre públic, sense arribar a cap acord "per discrepàncies d'orientació". El CR va informar que ahir a la nit es va designar una ponència, que avui s'havia convertit ja en un projecte d'acord, però llavors es va produir, "l'incident d'aquest migdia amb la manifestació de la força pública". Reunits CR, consellers cenetistes a la Generalitat i la Junta de Seguretat, es va acordar "que en el Consell que se celebra aquesta nit es posi com a condició prèvia que el Govern de la Generalitat ha de publicar una nota reivindicant al company Eroles, que representa la CNT-FAI en el si de la Junta de Seguretat ", ja que en la manifestació de guàrdies d'assalt i guàrdia civil del migdia, davant la Comissaria d'Ordre Públic, s'havien donat crits de "Mori Eroles!". S'havia acordat a més que, en cas de no acceptació de tal exigència, els consellers cenetistes dimitirien dels seus càrrecs. Professions Liberals va proposar al Congrés que manifestés "la més completa solidaritat amb el camarada Eroles, que està sostingut i recolzat per tota l'Organització Confederal de Catalunya". El ple va donar el seu acord mitjançant aclamació i el president va manifestar la seva aprovació formal pel congrés.

El 1 de març de 1937 *Mi Revista* enaltia Eroles per "els nous serveis prestats a la causa antifeixista per Eroles, Solans i altres nanos a les seves ordres". El 4 de març, el DOG va publicar set Decrets i dues Ordres, mitjançant els quals es dissolien les Patrulles de Control i es creava el Cos de Seguretat Interior, fonamentat en la unificació de la Guàrdia d'Assalt, que ja estava a les ordres del govern de la Generalitat i la Guàrdia Nacional Republicana (GNR: antiga guàrdia civil), que depenia fins llavors del govern central. La importància del nou cos radicava que aquesta nova força d'ordre públic, al servei exclusiu del govern, desplaçava totalment les Patrulles de Control.

Cap funcionari del nou cos podria estar afiliat a sindicats o partits polítics. Alhora es decretava la dissolució de totes les conselleries de Seguretat o Defensa en els ajuntaments, i es disposava la retirada als punts fronterers amb França de les patrulles de milicians i dels comitès d'investigació o control.

Era el final d'un llarg procés, que acabava amb la dualitat existent en la gestió de l'Ordre Públic a Catalunya, entre CNT i Generalitat. No obstant això, l'ordre de dissolució de les Patrulles de Control no seria efectiva fins al 5 de juny de 1937, i encara llavors com a conseqüència de la derrota cenetista després dels Fets de Maig, trist colofó del desarmament dels proletaris, previ a la repressió generalitzada del moviment obrer anarquista.

El 20 de març de 1937, el CR va nomenar assessors del CR, en l'àrea d'Ordre Públic, a Aurelio Fernández, Dionís Eroles i Josep Asens; Recerca: Arias, Escorza, Riera, Portela; Justícia: Batlle. L'1 d'abril *Mi Revista* va tornar a elogiar el grup d'Eroles per les seves accions contra la Cinquena Columna.

El 6 d'abril es va reunir el Comitè Regional a la Casa CNT-FAI. Va assistir el company Torres, de Perpinyà, que va explicar la situació del moviment anarquista a França i els projectes existents. Va detallar els obstacles que trobaven per a l'enviament a Catalunya d'armes i queviures, així com del sabotatge dels estalinistes. Va anunciar la celebració d'un gran míting a París a favor de la revolució espanyola. Valeri Mas va llegir una carta "adreçada a Companys, referent a la crisi actual" i la seva resposta, que es projectava publicar a *Solidaridad Obrera*, com a culminació d' "un atac escalonat en defensa de la veritat i justificació" de la posició cenetista. Sanitat va narrar el recentment ocorregut a Olesa de Montserrat, on, en un enfrontament amb l'antiga guàrdia civil, va morir un d'aquests, produint-se posteriorment la detenció de vuit militants cenetistes, el seu maltractament i el saqueig del poble per part dels reforços enviats per la guàrdia civil. Les ordres van partir de Rodríguez Salas, que comptava amb la col·laboració del PSUC. Terrassa, Esparreguera i Olesa van declarar la vaga general i els confederals es van aixecar en armes, exigint l'alliberament de tots els detinguts. En aquest moment va entrar Eroles a la sala de reunions, manifestant que havia intervingut des del primer moment en aquest assumpte. Aguadé estava interessat en retenir els presos. Va advocar en favor que el CR protestés enèrgicament, exigint la immediata llibertat de tots els detinguts. Eroles va analitzar el moment present, explicant que la voluntat de dimissió, expressada per Companys, havia agreujat la situació de l'Ordre Públic, ja que PSUC i UGT aprofitaven qualsevol conflicte per alterar l'ordre, com havia succeït, per exemple, amb el recent enterrament d´un guàrdia. Eroles va posar en alerta al Comitè de Defensa (present en aquesta reunió), per si l'endemà aquests "indesitjables" aconseguien amotinar als assistents a l'enterrament d'un guàrdia, mort a Olesa.

Guàrdies d'Asalt amb milicians. Patrulla de control de la CNT, Barcelona. Juliol de 1936.

El 8 d'abril de 1937, Rodríguez Salas, comissari general d´OP, va facilitar al migdia un informe a la premsa, en què revelava l'enorme tensió viscuda recentment, exigint "que el carrer no sigui controlat per ningú més que no sigui la força pública, o bé altres organitzacions de la mateixa índole". Va assegurar que s'havia restablert la normalitat a Olesa de Montserrat, "alterada pels fets ocorreguts el passat diumenge". Eroles, Cap dels Serveis d´OP, també va lliurar, aquest mateix migdia, una nota, en la qual es queixava del desarmament dels serens en repetides ocasions, amenaçant amb aplicar el màxim rigor de la llei als qui ho realitzaran de nou. Va explicar que dimecres dia 7, a les cinc de la tarda, havia rebut una trucada telefònica, que li informava del desplaçament a Olesa d'una camioneta de Guàrdies d'Assalt, enviats per sufocar tota alteració de l'ordre que pogués produir-se a causa de la declaració de vaga general, "plantejada amb motiu de les detencions fetes el dia anterior [dia 6], relacionades amb la mort d'un guàrdia nacional republicà".

Eroles va informar que havia enviat a Olesa a l'agent Rafael Bardas, acompanyat dels agents Balagué, Jofre i Tudela, "per tal de buscar una solució al conflicte plantejat". Bardas va dialogar amb el comandament dels Guàrdies d'Assalt, que li va respondre naturalment que obeïa ordres superiors. Bardas va assegurar a Rodríguez Sales que si ordenava la retirada dels guàrdies d'Assalt d'Olesa, ell es comprometia a normalitzar la situació al poble. Rodríguez Sales va exigir a Bardas un document signat en el qual constés tal compromís. Lliurat tal paper al comandament dels guàrdies d'Assalt, aquests es van retirar i va tornar la tranquil·litat al poble d'Olesa. Bardas va contactar amb els responsables cenetistes per acabar amb la vaga, que es va desconvocar per al dia següent mitjançant un pregó.

El dissabte 10 d'abril, el cenetista Hilari Esteban, en un detallat informe a Eroles sobre recents abassegaments d'armament, anunciava que ERC, PSUC i govern de la Generalitat s'estaven preparant per a un imminent enfrontament armat contra la CNT. Deduïa l'informador "que l'Esquerra de Catalunya i la UGT i el PSUC són una mateixa persona ja que es reuneixen Artemi Aguadé, Sesé, Rodríguez Salas i altres que no sé qui són, però que això és en vigílies d'esdeveniments".

El 14 d'abril de 1937 es van produir aldarulls i manifestacions en tots els mercats de Barcelona en protesta pels preus i l´escassetat dels aliments i del pa. Després "la manifestació es va dirigir per la via Durruti fins a la Comissaria General d'Ordre Públic, destacant també una comissió, que va pujar a entrevistar-se amb el cap dels Serveis, company Dionís Eroles, del que van sol·licitar la llibertat de l'individu que havia estat detingut per matí, amb motiu dels incidents promoguts per la protesta".

L'eficiència de Dionís Eroles en la persecució de desafectes al règim i en el descobriment de grups feixistes i dipòsits d'armes va ser un fet molt destacat i excel·lent, i així ho va reconèixer tota la premsa i fins i tot molts dels seus pitjors enemics.

El dissabte 17 d'abril els diaris van recollir les declaracions realitzades per Eroles el dia anterior (16) que, a preguntes dels periodistes, "sobre diverses denúncies presentades per diversos ciutadans perjudicats en diversos registres efectuats, en els quals han estat recollides armes curtes, controlades per entitats sindicals i polítiques ", va dir: "Desconec que hi hagi disposicions que ordenin a les forces d'Ordre Públic dur a terme registres i recollida d'armes de foc, tot i que els seus portadors siguin autoritzats per les respectives sindicals o partits polítics que formen el bloc governamental. Els posseïdors d'aquestes armes ho són per seguretat personal del militant, que no deixa de ser un mobilitzat a la rereguarda". Després de negar Eroles que tal ordre de recollida d'armes fos seva, i per acabar amb el confusionisme existent en el camp de l'Ordre Públic, va voler recordar a tots els ciutadans, i molt especialment "als caps responsables del Cos d'Investigació i Vigilància de la Generalitat" els acords presos en la Junta de Seguretat, publicats al DOG del 25 d'octubre de 1936, segons els quals "les autoritzacions per practicar registres domiciliaris hauran d'emanar del comissari general d'Ordre Públic, del cap dels Serveis de Comissaria o de les autoritats en que ells deleguin". Existia, a més, l'obligatorietat que figuressin, en l'autorització, els noms dels funcionaris encarregats del registre.

En realitat, el que Eroles estava denunciant era que Rodríguez Sales havia iniciat el desarmament sistemàtic dels militants cenetistes, en preparació d'un enfrontament planificat i previsible a curt termini. La definició que dóna Eroles del militant cenetista armat com **MOBILITZAT A LA REREGUARDA** mereix ser subratllada com a pròpia de la mentalitat anarcosindicalista del moment: **la guerra es**

Carros de combat UNL-35 dels guàrdies d'assalt patrullant els carrers barcelonins després de Els Fets de maig del 1937

Barricada aixecada el juliol de 1936 a l'Avinguda del Paral·lel de Barcelona

lliurava al front, però també a la rereguarda. Aquest mateix dia, Dionís Eroles va enviar una nota, adreçada a tots els Comitès i Presidents de Sindicats, en la que els comunicava que havia autoritzat Riera a reunir-se amb tots ells, un a un, "per acabar amb les famoses desaparicions de ciutadans i per acabar amb certs fets que en res afavoreixen a l'Organització", amb l'objectiu d'unificar les activitats en el camp de l'Ordre Públic. "Avui no és possible fer el que podia realitzar-se en els primers mesos del moviment. Estem en una altra etapa del mateix, el qual determina actuar d'una altra manera".

El 27 d´abril de 1937, Dionís Eroles va fer revisar els expedients dels presos governatius a Comissaria i al Preventori Judicial, aconseguint la llibertat de cent detinguts cenetistes.

El 3 de maig de 1937 *Solidaridad Obrera* precisava que les forces d´OP estaven formades per guàrdies d'assalt i guàrdies civils (ara Guàrdia Nacional Republicana), que pel que sembla no van poder prendre l´edifici perquè el desplegament de les forces als carrers i terrats adjacents a l'edifici de la Telefònica va ser espectacular, "amb gran luxe d'armament i abillament bèl·lic", atraient l'atenció "de milers de persones". Es van fer córrer rumors que la FAI era qui assaltava l'edifici. A la mitja hora d'iniciar-se l'assalt a la Telefónica, "es van presentar en aquesta Díaz, de defensa; Asens del Secretariat General de Patrulles, i Eroles", que "van intervenir oportunament" perquè els cenetistes de Telefónica "deposessin la seva justa actitud i donant una prova de seny i serenitat, van obeir les indicacions dels camarades citats". Això era fals: Asens i Eroles van ser **desbordats** pels comitès de defensa.

El 4 de maig, cinc companys de l'escorta d'Eroles (els nanos) van ser trets de les seves llars i assassinats. Era una autèntica caça a homes concrets.

El 5 de maig, Valeri Mas, secretari regional cenetista, havia estat nomenat conseller de la Generalitat, sent substituït en la secretaria de la CNT per Eroles, que va ser secretari provisional de la CRTC des del 5 de maig al 2 de juliol de 1937, quan va dimitir per por a ser detingut.

El 16 maig, José del Barrio, secretari regional de la UGT, va elaborar un informe en què lamentava que Eroles ocupés el càrrec de secretari del CR cenetista, perquè el considerava "representant i defensor dels grups d'incontrolats i de les Patrulles de Control, excap de serveis d´OP durant els últims successos sagnants".

El 19 de maig 1937, Eroles va aconsellar "a tots els presents que demà, posem tota la nostra capacitat per atenuar els efectes desastrosos que als nostres companys els haurà causat la solució d'aquesta crisi". Va encoratjar els presents a que es preparessin "per treballar encara que sigui en la clandestinitat amb els mateixos esforços [amb els] que ho fèiem abans". Es va entaular un debat entre el CR de la CNT i el company representant del CR de la FAI (Severino Campos), perquè aquest no estava d'acord amb que en el manifest del CN s´enaltís de tal forma a Largo Caballero. Eroles i diversos companys van intentar convèncer Severino Campos.

El 17 d´agost de 1937 un Jutjat va emetre ordre de cerca i captura contra Aurelio Fernández i Dionís Eroles. Aquest últim va decidir desaparèixer una bona temporada per evitar la presó.

El 1938 va treballar en la Comissió Assessora Política (CAP), al costat de Juan Arans, José Corbella, Antonio Costa, Germinal Esgleas Jaume, Aurelio Fernández Sánchez, José Gallart, Joan García Oliver, Francisco Isgleas Piarnau, Emilio Mas, Eulario Oña i Josep María Sabaté. Va prosseguir les seves tasques al Servei Especial d'Informació, investigant les persones, accions i tàctiques que suposaven un perill per a la CNT. A l'agost de 1938 els serveis d'espionatge d'Eroles i Escorza van intercanviar informació sobre Domènech Padrós, en una estreta col·laboració per desemmascarar-lo i detenir-lo, com havien fet anteriorment en nombroses ocasions amb òptims resultats.

Dels camps de concentració a la seva desaparició

Eroles va abandonar Barcelona el 26 de gener de 1939, quan les tropes franquistes entraven ja pel Tibidabo i Montjuïc. Va arribar en cotxe a la frontera. A París va participar en els esforços per reconstruir la CNT a l'exili, al costat de Marianet i Esgleas, però aviat va ser apartat davant la seva negativa a lliurar el botí que se suposava que atresorava.

Quan Eroles va aconseguir establir-se prop de Perpinyà, va trobar a Joan Solans Vallverdú, la seva mà dreta durant tant de temps. Eroles va ser detingut per indocumentat, al març de 1939, en un control rutinari i condemnat a un mes de presó. Al poc del seu alliberament, el Prefecte del departament dels Pirineus Orientals va saber que estava fitxat pels serveis centrals de la policia francesa com "anarquista fanàtic molt perillós". De fet, l'espionatge francès tenia informes dels principals líders anarquistes des de 1936: constaven Durruti, Mariano Rodríguez, García Oliver, Federica Montseny, Abad de Santillán, Portela, Aurelio Fernández i algun més. Tots van ser qualificats com molt perillosos, i es recomana prohibir la seva entrada al país. Per això el Prefecte va decidir l'expulsió d'Eroles, ordenant la seva recerca i captura, però ell ja s'havia anat. Des de Tolosa se'n va anar a Montauban, a principis de maig. Sabent-se perseguit, va canviar d'identitat i va aconseguir passar un temps desapercebut. La policia va acabar localitzant-lo uns mesos després, però els informaren que havia embarcat a Bordeus amb destinació a Xile; va escapar, però va ser detingut el 28 de març de 1940, prop de Montauban, i va ser portat al camp de concentració de Le Vernet d'Ariège. Aquí va coincidir amb altres cenetistes, com Antonio Ortiz i Víctor Castán, destacats caps militars durant la contesa.

Victor Castán, durant els primers anys de l'exili, va ser un dels homes de confiança de Germinal Esgleas. Aquest, al capdavant del Consell del Moviment Llibertari, va utilitzar tots els mitjans per recuperar els fons dispersos de la CNT. Eroles va analitzar amb Ortiz les possibilitats d'escapar del camp. Castán va preguntar inquisitivament a Eroles sobre el parador del *moniato* (terme col·loquial amb el qual es referien al botí acumulat durant la guerra). Eroles va procurar evitar Castán, però la seva situació personal era desesperada. Estava sol i aïllat, tant de la xarxa del grup Ponzán com dels vells companys cenetistes. El testimoni d'Ortiz, quan encara seguien en el camp de Le Vernet, assenyala que les trobades entre Eroles i Castán eren molt violentes.

Assassinat i desaparegut el 1940, a l'exili andorrà, segons una vella i primerenca versió, hi ha una línia d'investigació que situa la seva mort el 1942, a Marsella, després de diversos mesos de serveis en el Deuxième Bureau de l'espionatge francès, segons declaracions del seu "germà" Isidro Eroles, a la policia espanyola el 1951. Però tot és molt confús i no passa de ser una mera hipòtesi, no confirmada documentalment. Potser es tractava només d'unes declaracions d'Isidro Eroles per lliurar-se de la pressió policial.

El millor investigador de l'exili i de la desaparició d'Eroles, el seu nebot-nét Roland Eroles (vegeu la seva biografia sobre Dionís Eroles en *Entusiastas Olvidados*, Descontrol, 2016) explica que la desaparició de Dionís es va deure a la seva tossuda negativa a lliurar el botí de guerra a l'organització cenetista a l'exili. Després d'una colèrica trobada amb Víctor Castán, home de confiança de Germinal Esgleas, i membre del grup Ponzán, que li reclamava el lliurament del *moniato*, Dionís Eroles va desaparèixer l´any 1941 sense deixar rastre.

Inici de l'aixecament d'una de les primeres barricades de Barcelona, juliol de 1936.

El far

Guillermo Pizarro i Borràs, poeta de l'Ateneu Enciclopèdic Popular

Ferran Aisa

Guillermo Pizarro i Borràs, el nostre Guillem, va néixer al barri de Sants de Barcelona el 30 de desembre de 1931, i va viure molts anys a la barriada de Bellvitge de l'Hospitalet de Llobregat amb la seva companya Pilar Soler i els seus dos fills Sergi i Karina. Treballà en diverses feines fent de comercial i, posteriorment, entrà a l'Ajuntament de l'Hospitalet primer com conserge d'unes instal·lacions esportives i després com administratiu en dependències municipals. A la seva jubilació laboral l'any 1996 es traslladà a viure a una caseta que s'havia construït ell mateix a la urbanització de Can Mus de Rubí. Pizarro fou un actiu soci de l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP) des de 1981 fins els primers anys del segle XXI, sobretot de la seva secció literària i col·laborador de la revista *El Vaixell Blanc*. Una malaltia l'havia apartat de tots els seus compromisos culturals i durant uns anys estigué internat en una residència de Terrassa, precisament en aquesta ciutat del Vallès va morir el 30 de maig de 2012.

Aquest escrit vol ser un homenatge de reconeixement a la gran persona que fou Guillermo Pizarro i Borràs "Guillem", ell mateix a l'antologia *25 poetas de la poesia actual* (Amarantos, 1986), es presenta: "Salido de la entraña de la República y criado en la generación de la revolución, intenta como autodidacta hacerse un sendero como poeta y conferenciante, plasmando realidades de pueblo; en sus conferecncias hace que el pueblo participe en diálogos y polémicas. Cree que es así como ese pueblo adquiere la auténtica cultura tan necesaria para el espiritu."

Guillem Pizarro era fill d'un cenetista aragonès immigrat a Barcelona, Fèlix Pizarro Gros que, acabada la guerra a Catalunya, va sortir cap a l'exili francès i allà va estar internat al Camp d'Argelers; i quan els nazis van ocupar França fou deportat al camp d'extermini de Gusen, d'on no va sortir-hi en vida. Guillem Pizarro amb la seva mare van viure una temporada exiliats a França, retornant els anys quaranta a Barcelona. Aquest trasbals el va encoratjar més endavant a connectar amb l'Amical Mauthausen i amb Montserrat Roig que havia publicat *Els catalans en els camps d'extermini nazis*. Pizarro es va dedicar a fer xerrades arreu del país sobre el nacionalsocialisme i els camps d'extermini, fins i tot per aquesta tasca va rebre més d'un ensurt amb amenaces de mort de l'extrema dreta. Al seu progenitor li va dedicar el poema "Elegía a mi padre Félix y a tantos otros", que va publicar el desembre de 1983 *El Vaixell Blanc* de l'Arteneu Enciclopèdic: "No habléis de libertad, / no existe. / No habléis de amor aquí, / no hay. / Hablad de exterminio y odio, / de la Noche y de la Niebla. / Pensad que la muerte es, / la vida. / No habléis, / pensad, / pensad. / Hallareis la luz como la piedra. / La piedra viva de cantera apicotada, / y os fundiréis con ella en la / Noche en la Niebla., / en Mauthausen, / Auswitch, / Gusen, / Treblinka, / y en tantos otros. / Hallareis la Paz. / Seréis la Luz."

Recitant a la Plaça Emili Vendrell

Guillem Pizarro amb Carles, Granada Sandobal, Carles Fontseré, Ferran Aisa i Maria.

Guillem Pizarro a la tomba de Machado amb Jesús Lizano i Miguel Martínez

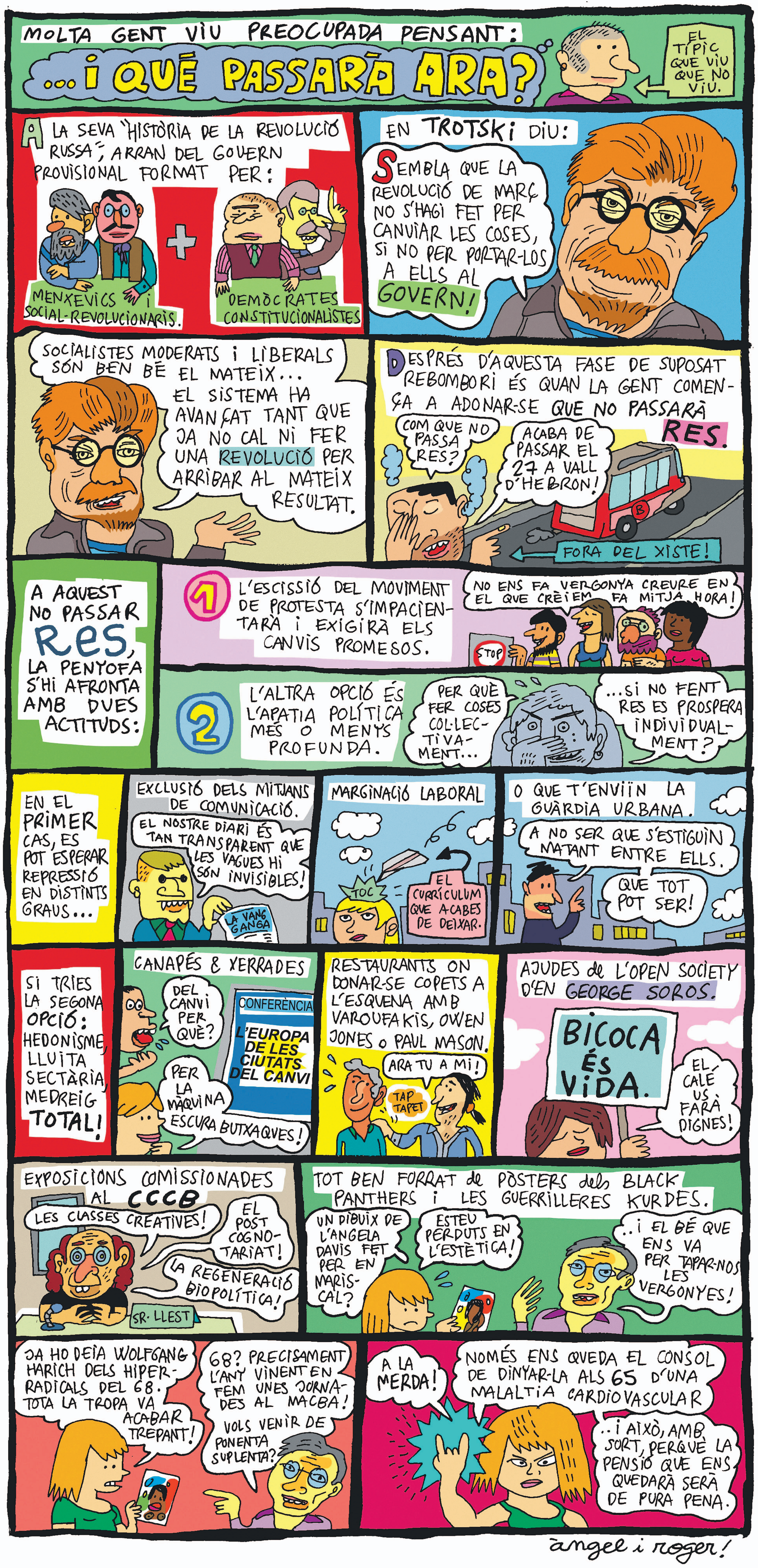
La seva activitat social, cultural i poètica la va desenvolupar-la en diversos entitats, per exemple fou president de la Federació de Petanca de l'Hospitalet, cofundador i membre de l'Ateneum Cultural Catalònia de l'Hospitalet i, com ja he dit, membre actiu de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. A la transició s'afilià a la CNT però com tants altres ho va deixar per dedicar-se a la poesia i a la cultura. Pizarro fou un personatge curiós, entusiasta i amb un gran sentit de l'humor. Va participar activament en les tertúlies de la Secció de Literatura de l'AEP i escriví articles i diversos poemes a la revista *El Vaixell Blanc*.

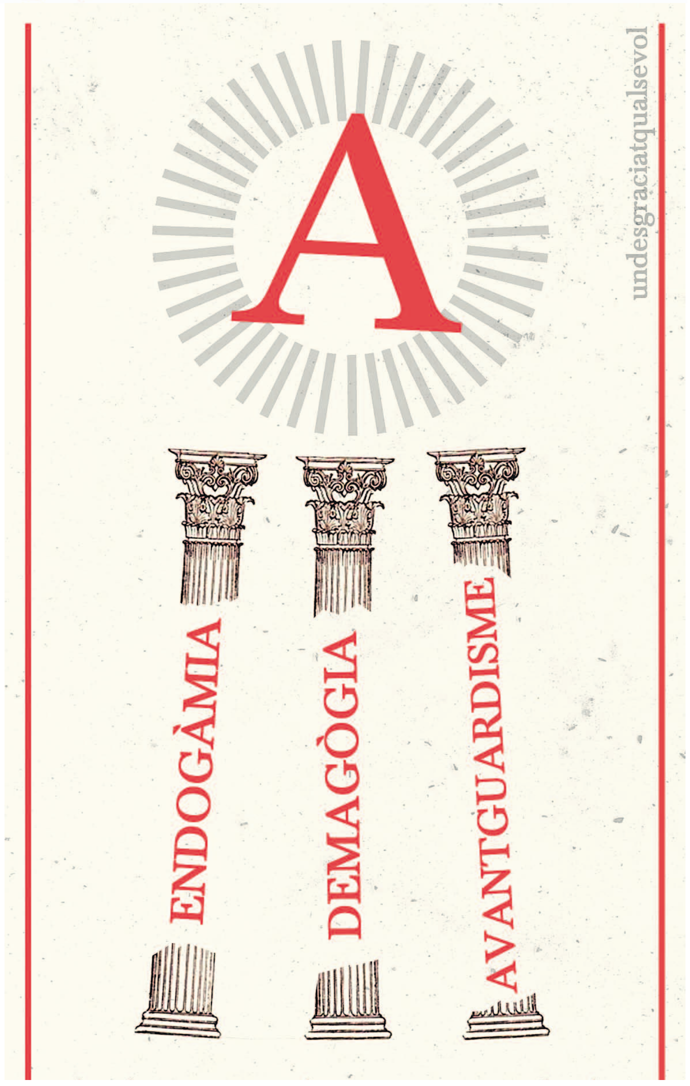
El seu repertori de conferències anava des de la vida i l'obra de Salvat-Papasseit fins a la poesia sexual de García Lorca, passant per el poeta d'Oriola Miguel Hernández i, sobretot, per la vida i l'obra d'Antonio Machado. Recità poemes arreu de Catalunya i feu conferències a diversos pobles d'Espanya i fins i tot a bord d'un creuer. La seva tasca poètica també la va desenvolupar des d'emissores de ràdio de l'Hospitalet i de Santa Coloma. La seva obra cultural la continuava a les pàgines de la revista *Progrés* de l'Hospitalet on feia entrevistes a poetes i escriptors. Els anys noranta fou president de l'Associació d'Escriptors i Poetes de Catalunya i també Delegat d'Espanya de la Fundació Internacional Antonio Machado de Cotlliure. Pizarro fou un dels organitzadors dels homenatges a Machado que es fan cada any pels volts del 22 de febrer a Cotlliure. L'Ateneu Enciclopèdic durant molts anys va ser-hi presents als actes celebrats a peu de la tomba del poeta sevillà.

Pizarro va presentar molts dels actes de l'ateneu dels anys vuitanta i noranta per exemple l'homenatge del cinquantenari de l'assassinat de García Lorca; el recital d'Ovidi Montllor en el centenari de Salvat-Papasseit; el recital poètic de Jesús Lizano i Antonio Sola dins dels actes "Anarquisme, exposició internacional", celebrats a les cotxeres de Sants la tardor de 1993; la presentació del llibre *Antologia poètica a la memòria de Salvador Puig Antich*; i, entre altres actes, ja en ple segle XXI, va participar com a poeta en els recitals organitzats per la CNT a la plaça Emili Vendrell del Raval de Barcelona, on va llegir la seves elegies a Cipriano Mera i a "El Noi del Sucre".

Guillem Pizarro és autor de l'opuscle poètic *Muguet. Lliri de Maig* (AEP, 1991) i coautor de l'opuscle poètic *Chile* (amb Gerard Jacas i Ferran Aisa), i, a més de l'antologia citada anteriorment, hi va col·laborar a les publicades l'any 1990 per l'AEP, *Homenatge al President Lluís Companys* i *Homenatge a Joan Salvat-Papasseit*, d'aquest darrer recull és el seu poema: "Record a Joan Salvat-Papasseit. Àcrata", que diu: "Reposa i no vinguis, / benvolgut germà Salvat: / la trobaries més maquinada, / però molt més pitjor que abans. / La joventut, és clar, sense closca. / Tots els grans i els vells, descargolats. / Qui vulgui treball, treball tindrà. / Catalunya més rica i plena, un sac. / Espanya un bon magatzem, buidant-se. / Els estrambòtics polítics, com sempre millor. / Els pollastres sense cresta, capats. / La terra ben coberta de fems, fam. / La natura, oh!, la natura, s'hi ha verd, pastar. / Molt bé els llibertaris, pocs. / La cura la té el Rei?, despertar-la. / Doncs què hem de fer? / Tu que hi faries Salvat? / Ja estàs bé on estàs, / El què hem de saber: / Lluitar!"

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

Jordi, el mosso d' esquadra sensible

Jordi encara no s'ha posat amb les classes d'anglès.

Visca la Terra i visca l'Anarquia

Nou llibre de Jordi Martí Font

Redacció

Acaba de sortir el nou llibre de Jordi Martí Font: «Visca la Terra i Visca l'Anarquia», amb disseny de portada i contraportada de Nerea Borrell Cedó i edició per Jordi Maís Chacón. L'ha publicat Calúmnia Edicions dins la col·lecció Arrelar, Serra de Tramuntana (Mallorca)

«Visca la Terra i visca l'Anarquia» inclou pròlegs d'Anna Gabriel Sabaté, Núria Comerma, Vidal Aragonés i Jakue Pascual.

Partint de la mirada personal però alhora col·lectiva que la qüestió nacional té en els textos de Jordi Martí Font, aquest intenta construir una teorització i una pràctica des de l'anarquisme d'aquest tema, tenint ben clar que cal explicar i reexplicar molts conceptes previs per intentar una feina d'aquesta magnitud, per intentar obrir un debat que, tot i que sempre present, s'intenta massa sovint obviar amb cites fora de context que demostren que de dogmes n'hi ha a tot arreu i cada dia més.

«Visca la Terra i visca l'Anarquia» consta de dues parts que responen a dues intencions diverses però alhora complementàries.

La primera d'elles, amb el títol «Per la independència dels Països Catalans, la mida humana» o «En guerra, si més no moral, contra l'Estat», inclou els textos teòrics que Jordi Martí Font ha dedicat a l'anarquisme i la qüestió nacional, a la independència i l'anarquia, al catalanisme i el moviment llibertari, o digueu-li com vulgueu. Són textos no necessàriament ordenats cronològicament, de molt diversa procedència i escrits amb voluntat assagística.

La segona part, amb el títol «Un anarquista a la cort del rei Procés», aplega articles escrits per l'autor, de 2005 a maig de 2017, sobre el «Procés» d'alliberament nacional desenvolupat a l'espai catalunyès. Es tracta d'articles publicats en molt diverses capçaleres, de paper i digitals, fets públics tots ells també a través del blog Prendre la paraula que l'autor manté obert des de fa anys.

Roser Arques

L'autor

Nascut a Tarragona el 1969, Jordi Martí Font és de Marçà, al Priorat, i fa feina a instituts de Secundària ensenyant el que sap de llengües, arts escèniques i literatura. Quan pot, escriu llibres, articles i poemes i llegeix amb gust poesia, premsa i assaig, però no només.

Ha treballat com a home de fer feines, cuidador, manobre i pagès; com a corrector lingüístic i periodista durant 15 anys; i ha estat i és conseller de l'Ajuntament de Tarragona en les llistes de la Candidatura d'Unitat Popular. És membre de la Confederació General del Treball i es reconeix com a independentista llibertari sense dogmes i antimilitarista convençut. Durant anys, va coordinar la revista 'Catalunya' i manté el blog 'Prendre la paraula'.

Ha escrit sobre paraules i poder, contra els poderosos, els dèspotes i qui viu dels altres sense treballar i, alhora, en defensa «de qui treballa i no viu», que deia Josep Llunas, sobre qui ha escrit una tesi doctoral que, com totes, serveix «per torcar-se el cul», que diria Fuster esperonat per Rabelais. Toca la guitarra i canta amb Llunàtics, el grup que ha tret menys discos en més anys, i engoleix còmics amb passió, sobretot si els ha escrit Alan Moore o els ha dibuixat Tardi.

Si viu és perquè ho ha decidit i perquè sempre hi ha noves coses per aprendre que estimulen el desig i la voluntat d'habitar el món sense sotmetre altra gent ni xafar natura.

Extracte

«Sóc independentista. Independentista català, tot i que contrari a l'Estat català. No tan contrari, és clar, com als estats espanyol, francès, andorrà i italià (i tots els altres tot i que ara em refereixo a l'àmbit català). Per raons òbvies: els segons existeixen i l'altre, el català, són només sis lletres amb una evident empatx de la lletra «a».

I alhora sóc anarquista, per tant antiestatista. I com es menja això? Doncs a poc a poc i sense col·lapses a l'hora de pair-ho, amb totes les contradiccions que assumeixo/assumim, que mai no seran més que les que té qualsevol llibertari que treballi com a funcionari de l'Estat, per exemple, i en són molts.

Per a mi, la meva nació (sí, en tinc i ho declaro) són els Països Catalans, una nació que parteix ja d'un nom plural i que quan diu «catalans» es refereix a un fet evidentment lingüístic. La llengua catalana és la meva nació. Assumeixo els adjectius sense pors, sense declarar-me familiar de la humanitat i alhora actuar com a «nacional» estatista espanyol; sóc català dels Països Catalans, com un altre pot ser cambrilenc de la nació del Baix Camp, o espanyol de Barcelona, o barceloní de Mallorca, o alcoià del Regne de València, o mig no sé què i mig no sé què més, o occità de la Vall d'Aran, o no res. I germà de la resta del món, sempre.»

On es pot adquirir?

El llibre té 380 pàgines i es ven a 12 euros i el podeu comprar o conèixer formes de distribució al correu info@calumnia-edicions.net Alhora, es ven per internet a http://www.lamalatesta.net/product_info.php/products_id/59674

I a cada una de les presentacions que se'n faci. Per a presentacions, podeu adreçar un correu a jordimartifont@gmail.com

Si us interessa o en voleu qualsevol altra informació, podeu trucar a l'autor al 651663807.

Llibres

País en llamas

Los sirios en la revolución y en la guerra

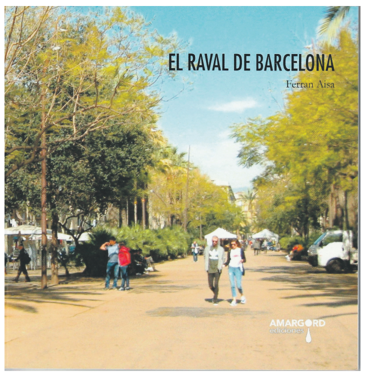
Robin Yassin-Kassab, Leila al Shami (traducció de Begoña Valle)
Capitán Swing, 2017, 352 pàg.

El 2011, molts sirians van prendre els carrers de Damasc per exigir el derrocament del Govern de Bashar al Assad. Avui, gran part de Síria s'ha convertit en una zona de guerra i el país està a la vora del col·lapse. Aquest llibre explora la complexa realitat de la vida en l'actual Síria amb uns detalls i una sofisticació sense precedents, aprofitant nous testimoniatges de primera mà de combatents de l'oposició, exiliats perduts en un arxipèlag de campaments de refugiats i valents defensors dels drets humans.

El periodista Yassin-Kassab i l'activista de drets humans Al Shami entrellacen expertament aquestes històries amb una anàlisi incisiva de la militarització de l'aixecament, el sorgiment dels islamistes, la guerra sectària i el paper del Govern sirià a exacerbar la brutalització del conflicte. A través d'aquestes qüestions i d'una àmplia gamma de materials de fonts secundàries, els autors sostenen que la comunitat internacional ha fracassat en els seus compromisos declarats de recolzar als moviments d'oposició sirians. Cobrint l'Estat Islàmic i l'islamisme, la geopolítica regional, les noves organitzacions revolucionàries de base i la pitjor crisi de refugiats des de la Segona Guerra Mundial, estem davant una mirada vívida i pionera sobre una dels majors malsons polítics i humanitaris moderns.

- Robin Yassin-Kassab. Excepte per sis mesos a Beirut, Yassin-Kassab va créixer a Anglaterra i Escòcia. És un prestigiós i rigorós comentarista sobre Síria i Orient Mitjà. És autor de The Road From Damascus, publicat en diverses llengües. Els seus reportatges sobre Síria i ressenyes de llibres han aparegut en mitjans informatius internacionals. És coeditor i col·laborador habitual de PREMI, qualificada per Le Monde Diplomatique com una de les cinc pàgines web millor informades del món.

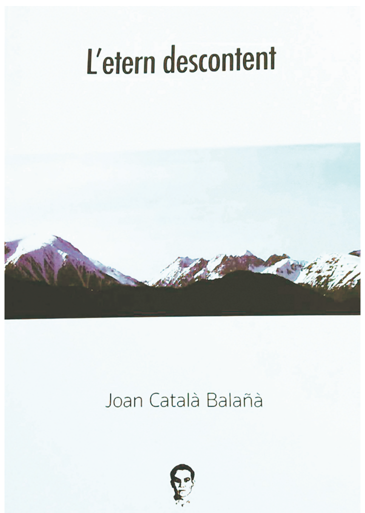
- Leila al Shami. Bloguera britànic-siriana, que va treballar a Damasc amb la valenta advocada pels drets humans Razan Zaitune, segrestada des del 2013 per un senyor de la guerra. Ha treballat amb el moviment pels drets humans i la justícia social a Síria i en altres parts d'Orient Mitjà, i és membre fundador de Tahrir-ICN, la xarxa que buscava connectar les lluites antiautoritarias a través d'Orient Mitjà, el Nord d'Àfrica i Europa. Els seus principals articles i treballs es poden trobar en el seu blog: leilashami.wordpress.com.

El Raval de Barcelona

Ferran Aisa
Amargord, 2017

12 poemes (català-castellà) il·lustrats per 12 artistes. Inclou DVD-CD realitzat per Marc Sempere i dos poemes musicats i interpretats per Maria Arnal.

L'etern descontent

Joan Català Balañà
Edita Col·lectiu A les Trinxeres i Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, 2017

Els dos col·lectius editors van conèixer, entrevistar i homenatjar aquest lluitador llibertari els darrers anys de la seva vida. Aquesta edició és fruit del treball d'aquest dos col·lectius acostumats a treballar la memòria històrica, sobretot la dels maquis. El llibre va editar-se (150 exemplars) al 2007 en castellà, tal qual va ser escrit, sense cap intervenció. Això dificultava la lectura. A la present edició el text ha estat traduït al català i corregit per facilitar-ne la lectura tot i seguint amb fidelitat el contingut i to de l'autor. El llibre són unes memòries militants d'un guia de muntanya apassionat per la vida, pels reptes, per l'adrenalina i per la causa de la llibertat.

Joan Català va néixer a Llavorsí el 1913, i de ben petit va sentir-se atret per la muntanya i per la justícia social. Durant la revolució i la guerra de 1936 va ser guia dels grups d'acció de diverses columnes confederals (CNT) que passaven a «camp negre» és a dir a zona nacional per tal de dur a terme missions secretes i accions especials. Acabada la guerra civil i després de passar pels camps de concentració francesos va incorporar-se a la lluita amb el grup de l'anarquista aragonès Francisco Ponzán, com també va fer la família berguedana Ester-Bueno. Va ser detingut diverses vegades i tantes vegades com fou empresonat va fugir. Un militant de base convençut. Una persona terriblement vital, en lluita constant com bé sintetitza el títol de les seves memòries.

Revistes

MASALA

Revista d'informació, denúncia i crítica social de Ciutat Vella, Barcelona, http://masala.cat/

CARRER

Revista mensual de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, http://www.favb.cat/

LA BURXA

Periòdic mensual de comunicació popular de Sants i barris veïns, http://www.laburxa.org/

TODO POR HACER

Publicació anarquista mensual feta a Madrid, https://www.todoporhacer.org/

La Vall del Francolí.

L'alè del Camp

Produccions Saurines
http://www.saurines.cat/

Recorregut documental per la Vall del Francolí a partir d'alguns dels seus habitants, persones compromeses amb el paisatge i el medi ambient. Aquest documental girarà al voltant de la contaminació de l'aire produïda per la indústria petroquímica al Camp de Tarragona, centrat en el canvi experimentat en la opinió de la societat civil al llarg de la darrera dècada, en que han augmentat les denuncies cap a la manca de responsabilitat de les empreses petroquímiques i administracions davant els repetits incidents de contaminació lumínica, sonora i ambiental a la Vall del Francolí.

A partir del testimoni de diversos habitants de la Vall i els seus recorreguts diaris i de la memòria, configurarem un mapa dels pobles que es troben sota la influencia més directa del complex petroquímic del Camp de Tarragona. Uns desplaçaments que ens serviran per descobrir que és el que s'amaga sota la gran indústria, un paisatge desconegut, una agricultura que malgrat les dificultats encara es manté viva, persones amb ganes de seguir al territori i que lluiten perquè la indústria no condicioni la seva vida.

Fa més de quaranta anys es va imposar un model de desenvolupament econòmic que va portar feina i riquesa econòmica als pobles on es va implementar però que a la llarga ha hipotecat el territori. Problemes de salut i contaminació ambiental han fet que avui en dia el que en un moment es va considerar progrés ara es posi en qüestió.

Els habitants de la Vall del Francolí van perdre la capacitat de presa de decisions sobre el lloc on vivien i la gestió del seu paisatge, ara dècades després potser ja és massa tard per un canvi cap a un model econòmic respectuós amb el medi-ambient i només els queda una opció, vetllar per la seva salut.

Objectius del documental:

* Fer visible la qualitat de l'aire del Camp de Tarragona més enllà de les nostres comarques.

* Mostrar un territori actiu i crític amb la situació que li ha tocat viure.

* Donar a conèixer els valors paisatgístics de la Vall del Francolí.

* Denunciar la inoperància i la manca de compromís de les nostres institucions en els problemes de contaminació.

* Donar a conèixer nous models econòmics que poder arribar a ser una alternativa a l'actual.

Col·laboreu econòmicament al verkami per tal de fer possible el documental: https://vkm.is/laledelcamp

Marta Minguella, de Deixem de ser una illa – CGT Ensenyament Tarragona

“Organitzem-nos col·lectivament en defensa de l’ensenyament públic”

Hem de deixar de viure de forma individual les polítiques devastadores que aplica el Departament d’Ensenyament

Redacció

Parlem amb Marta Minguella, delegada de CGT Ensenyament a les comarques tarragonines.

- Per què el nom de Deixem de seu una illa per a la secció de la CGT Ensenyament a les comarques tarragonines

És un nom descriptiu, no trobes? Significa exactament això, la necessitat de deixar de viure de forma individual aquelles polítiques devastadores que el Departament d’Ensenyament ha aplicat els últims anys. Les retallades a l’ensenyament públic i les condicions laborals cada vegada més precàries a que està sotmès el personal d’Ensenyament són un fet estructural que ens afecta a totes i l’hem de combatre col·lectivament. Només ho aconseguirem si ens ajuntem i deixem de ser una illa. Al nostre blog hi tenim la carta de presentació que ho explica molt bé:

Som un grup heterogeni de mestres i professores que tenim ganes i volem canviar l’escola, transformar-la per canviar el món. Des de la quotidianitat, amb la xarxa de complicitats que anem teixint dia a dia, amb suport mutu... Deixem de ser illes! Col·lectivitzem la lluita i els sabers professionals i sindicals!

- Quin és el vostre funcionament tant a nivell de delegats com de col·lectiu

La secció sindical porta navegant des del 2011 i va néixer de la necessitat i inquietud d’unes persones que creiem en l’ensenyament públic com a pilar bàsic per aconseguir viure en un context d’igualtat social. Va sorgir coincidint amb l’esclat de diferents plataformes (SOS Escola Pública, marea groga) en resposta a l’aplicació de la LEC i a les retallades que van començar a afectar de manera dramàtica l’escola pública.

El funcionament de la secció sindical sempre ha estat assembleari. Ens trobem periòdicament i decidim les línies que volem seguir i també treballem coordinades amb CGT Ensenyament. La incorporació de delegades a la secció és relativament recent, i l’hem assumit persones que combinem la docència amb l’organització de la lluita. El fet de disposar d’ hores ens ha permès fer arribar la nostra tasca a més persones i vincular-les, un aspecte importantíssim en el nostre context que, ara per ara, està ens moments baixos pel que fa a la mobilització.

Però sobretot, Deixem de ser una illa és un projecte col·lectiu. Hi ha moltes persones que potser per circumstàncies personals no poden assistir a les assemblees, però sabem que hi són i quan cal són allí pel que sigui, per fer cartells, per fer xerrades, per participar en les accions, etc.

- A les últimes eleccions sindicals vau obtenir representació per primera vegada. Com valores la feina feta des de llavors.

Sí, a les eleccions sindicals del 2015 vam obtenir representació als Serveis Territorials de Tarragona. El treball des de llavors ha estat intens, però mai suficient. Això sí, no ens rendim ni ens rendirem, no aconseguiran doblegarnos ni tampoc que caiguem en l’assimilació del procés d’espoliació de capital públic que hauria de revertir en l’ensenyament, cap a mans privades.

Per això hem treballat en diferents línies, prioritzant l’organització de l’ofensiva per revertir les retallades que, aquest curs s’ha traduït en l’organització de la vaga del 18 de gener, convocada per CGT Ensenyament, que ha aconseguit posar en primera línia el debat sobre la situació de la pública.

Paral·lelament hem denunciat i acompanyat el professorat que s’ha adreçat a nosaltres perquè ha patit algun abús laboral, cada vegada més freqüent des que el decret de direccions ha atorgat als equips directius el poder que els permet decidir sobre la continuïtat de les persones als centres que dirigeixen, no tant per criteris professionals sinó per criteris d’obediència. Això és gravíssim perquè elimina el debat necessari per construir projectes educatius pensats per a tothom.

Alhora, hem continuat amb l’organització de jornades i cursos, que ara tenen el reconeixement del Departament d’Ensenyament com a activitats de formació del professorat. Per a nosaltres això és important. La nostra finalitat en cap cas és cobrir la manca d’activitat formativa de l’administració, sinó que volem decidir quina formació volem. Aquesta és una de les tasques més gratificants que duem a terme, sobretot pel vincle i debat que genera entre el professorat que hi participa.

Més enllà del camp de l’ensenyament però, des de la secció sindical entenem que la lluita i la defensa dels drets de les persones no es pot fer de manera fragmentada. Per aquest motiu, ens vinculem als moviments socials que treballen per visibilitzar, denunciar i aturar els insistents intents de desmantellament o privatització dels serveis públics, la defensa dels drets socials i econòmics de les persones més vulnerables i desafavorides, així com la defensa del territori front a les pràctiques d’explotació salvatge.

- El sector de l’ensenyament costa molt de mobilitzar i els treballadors i treballadores semblen immersos en una situació de desídia bastant general davant les problemàtiques que els afecten. Que plantegeu davant d’aquesta situació?

És un gran repte difícil d’assolir però aboquem tota l’energia en arribar cada cop a més gent. No ens és fàcil, però també tenim elements a favor. Aquest curs s’ha vist molt clara la nostra trajectòria sindical, hem fet nostre el missatge Només lluitant aconseguirem victòries i l’hem fet arribar als centres demostrant que les millores s’aconsegueixen al carrer i no signant en despatxos. Això, sense cap mena de dubte, s’ha entès. Aquesta és la línia que seguirem. Les accions ens enforteixen, i ens sobren motius per organitzar-ne fins a ser moltes més.

- Com veieu el futur de l’ensenyament públic. Quins són els principals reptes que us heu marcat en la seva defensa.

Si no responem de forma massiva i contundent, el futur el veig negre. Viure-ho en primera persona fa prendre consciència del que estem perdent: en recursos humans que reverteixen en l’atenció a l’alumnat, en la inversió en les instal·lacions, en les ràtios i atenció a les aules, en la formació del professorat, en les condicions laborals, en debat crític imprescindible en els centres educatius. Els concursos que liciten l’entrada d’empreses privades a Ensenyament augmenten de forma accelerada. Ara mateix, hi ha damunt la taula un decret de menjadors que si s’aprova obrirà la porta a dos gran lobbies que es faran càrrec de l’alimentació dels nostres fills i filles.

Nosaltres no defallirem en la lluita per revertir aquest procés, però tenim clar que per promoure aquest canvi hi hem de ser totes, cal una implicació de la societat en conjunt. Seria una mica il·lús pensar que es pot deixar a mans dels sindicats.

- Heu dedicat bastants esforços al tema de formació amb un seguit de cursos molt interessants centrats en aspectes relacionats amb la pedagogia llibertària. Seguireu endavant en aquest àmbit?

De fet, la formació ha estat sempre present en el recorregut de Deixem de ser una illa. El 2011 es van organitzar les primeres jornades pedagògiques i ja en van 6 edicions, malgrat aquest curs hem fet una treva. Aquests espais han estat un exemple d’organització i autogestió i han servit per trobar-nos i estimular debats sobre l’escola que volem.

La rebuda que ha tingut el curs Els Inicis de la pedagogia llibertària a Catalunya és molt destacable. N’hem fet set edicions, hem arribat a centenars de persones entre tots els territoris que ens l’han demanat. La part més emotiva ha estat mantenir viu el llegat anarcosindicalista que la història s’ha encarregat d’amagar i transmetre com la lluita obrera ha estat estretament lligada a creació d’escoles i ateneus per poder facilitar l’accés a l’educació als fills dels treballadors i treballadores perquè tenien clar el paper de l’escola com a eina de transformació social, i s’hi van deixar la pell.

Per tant, està clar que continuarem oferint formació, però no ens ho prenem com una obligació. Ho farem mentrestant trobem temes que considerem rellevants i persones que continuïn disposades a oferir-los i participar-hi.